

Giới thiệu Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi

Truyện Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi của tác giả Văn Hà GoGo là câu chuyện thuộc thể loại xuyên không không chỉ xoay quanh tình cảm mà còn có cuộc chiến giữa các đế quốc trong sự tranh giành thiên hạ.

Cô là sát thủ giỏi nhất đứng đầu thế giới trong tổ chức nhưng vì lý do vô tình xuyên không về thời cổ đại. Cô bị cuốn theo vòng xoay của tứ quốc trong sự bình định thiên tài, tài năng vô song giết người không chớp mắt. Ai cũng muốn có được cô thì sẽ có cả giang sơn.

Ai sẽ chiếm được trái tim người đẹp của những con người đứng đầu trong tứ quốc, Anh hùng xứng với mỹ nhân mời các bạn theo dõi tiếp tục câu chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên không

Mở đầu:

Trời đêm trong rừng rậm, sao lốm đốm đầy trời. Một vòng trăng lưỡi liềm màu trắng bạc, yên tĩnh tỏa ra ánh sáng âm u lạnh lẽo, khiến cả khu rừng vốn hắc ám, chiếu rọi càng thêm âm trầm khủng bố

Tiếng ‘ong ong’ nặng nề từ trên không trung truyền đến, một máy bay trực thăng lách lư rất nhanh xoáy thành hình xoắn ốc, bất thành linh xuất hiện ở trên không trung.

Đột nhiên ——

Phía xa rừng tậm, truyền đến một tiếng nổ mạnh “ầm ầm ——” cực lớn, ánh sáng đỏ rực mạnh mẽ tạo thành mây hình nấm khổng lồ, từ góc nào đó trong khu rừng bay thẳng lên trời cao.

Phóng xạ mạnh mẽ cùng sóng xung kích, khiến chung quanh thoáng chốc biến thành một bãi hoang tàn. Sau khi máy bay trực thăng cảm nhận được sóng xung kích mạnh mẽ này, cả máy bay không ngừng lách lư.

"Đáng chết."

Trong máy bay, mấy người đàn ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi, sau khi cảm nhận được trận lách lư dữ dội này, lập tức choàng tỉnh.

Có người nghi ngờ hỏi: "Xảy ra chuyện gì."

Có người kinh ngạc nói: "Mau nhìn kia, đó là trụ sở của chúng ta."

Từ cửa sổ trên máy bay có thể nhìn thấy được mây hình nấm đồ sộ bên ngoài, cùng một biển lửa trí mạng.

Có người khê nguyên rủa: "Chiết tiết, có người đang quấy rối trụ sở của chúng ta."

Trong lúc mấy người trong máy bay tức giận, radio trong máy bay bỗng nhiên vang lên: "Toàn thể nhân viên chú ý; bởi vì phía trước xảy ra vụ nổ mạnh, dẫn đến máy bay bị tổn hại, xin tất cả nhân viên lập tức kiểm tra trang bị, chuẩn bị đáp!"

Trong mấy người đàn ông, có người nói: "Chúng ta cũng phải đi xuống xem một chút, rốt cuộc là ai ăn gan hùm mật gấu, dám đến trụ sở của chúng ta giương oai."

Người nọ dường như là Lão đại của bọn họ, hần vừa dứt lời, những người khác liền đồng loạt nói:

"Vâng!"

Máy bay trực thăng mở cửa, gió lớn vù vù thổi qua, khiến cho đầu tóc của mấy người đó rối thành một nùi.

Những người này, đều là sát thủ đã được huấn luyện chuyên nghiệp, chuyện từ trên máy bay đáp xuống, đối với bọn họ mà nói căn bản chính là một bữa ăn sáng.

Tất cả mọi người lập dù nhảy xong, động tác nhanh chóng từ trên máy bay nhảy xuống.

Hoàn toàn không hề hay biết, từng cử động của bọn họ, toàn bộ đều rơi vào trong mắt của người thần bí nào đó đang đứng ở nơi xa...

Đối với chuyện trụ sở bị hủy, bọn họ cảm thấy vô cùng tức giận và nhục nhã.

Đội trưởng dẫn đầu đáp xuống, còi dù ra, hấn mạnh mẽ hô lên: "Go, go, go..."

Theo giọng nói mạnh mẽ của đội trưởng, tất cả đội viên mau chóng còi dù ra, bọn họ vừa cấp tốc chạy nhanh, vừa cầm súng tiểu liên tiên tiến nhất trong tay, trực tiếp chạy thẳng đến trụ sở.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ chạy vội tới vùng lân cận của trụ sở, lại nhìn thấy một khu hoang tàn bốc cháy, lập tức càng thêm căm tức.

Có người tức giận nói: "Con mẹ nó, là ai làm!"

Trong trụ sở của bọn họ, dữ trữ trang bị tiên tiến nhất cùng máy móc theo dõi cao cấp nhất, trừ mười người đàn ông có mặt ở đây ra, trong căn cứ còn có rất nhiều sát thủ.

Nhìn khói đặc cuộn cuộn trước mắt, tất cả mọi người biết, bọn họ đều hy sinh cả rồi.

"Đầu lĩnh, gần đây chúng ta có trêu chọc đến những tổ chức khác không?"

"Có lẽ là gần đây chúng ta buôn bán quá đắt, đắc tội với người trong ngành."

"Vừa rồi nơi này nổ mạnh như vậy, nhất định người nọ vẫn chưa chạy xa, chúng ta chia nhau lục soát."

"Vâng."

Vì vậy, mười người đàn ông chia làm năm tổ, phân công hành động, ở bên trong khu rừng rậm rạp, lục soát tìm kẻ khả nghi.

Chẳng biết từ lúc nào, bầu trời đêm lốm đốm đầy sao, ánh sao lại như một rừng cây rậm rạp chẳng chịt, càng thêm tươi tốt.

Trong rừng cây yên tĩnh nhưng ngay cả tiếng dế kêu cũng không nghe thấy được.

Mười người đàn ông chia nhau hành động, tay nâng súng la-de, lại có thể ở trong đêm tối không cần bất kỳ ánh sáng nào cũng có thể nhìn rõ vật thể phía trước.

Đột nhiên, một bóng người nhanh chóng thoáng qua, nếu không phải vô ý giẫm lên lá trên đất phát ra âm thanh 'xột xoạt' thì căn bản không có cách nào thu hút được lực chú ý của bọn họ.

Có người cảnh giác cả kinh nói: "Có người!"

Có người khản trương giọng súng trong tay lên, ngấm lấy bốn phía: "Ai?"

Phía sau bóng cây đồ sộ, chủ nhân của bóng dáng cao gầy, hơi nhếch khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười lạnh, âm thanh trong trẻo lạnh như băng, bất ngờ vang lên: "Người muốn mạng của chúng mày!"

Hai người nghe thấy tiếng động, đột nhiên cảnh giác giọng súng lên bắn loạn một trận.

'Pằng pằng' hai tiếng súng vang lên, hai người đàn ông tay nâng súng la-de đột nhiên tròng lộn hai mắt, thân thể lập tức ngã xuống, 'phù phù' một tiếng liên tề liệt trên mặt đất.

Bọn họ ngay cả chết như thế nào cũng không biết!

Nghe thấy tiếng súng, các phân đội khác đều chạy đến, nhìn hai thi thể nằm trên mặt đất, bọn họ tức giận nói: "Đừng làm rùa đen rút đầu nữa, mau ra đây cho ông."

Người nọ vừa dứt lời, 'pằng' một tiếng súng vang lên, trán trúng đạn, trực tiếp mất mạng.

Có người chửi bới: "CMN."

Có người khề nguyên rủa: "Có súng bắn tía."

Tất cả mọi người hốt hoảng một trận, súng la-de cầm trong tay loạn quét một hồi.

Đúng lúc này, chỉ nghe 'Pằng pằng pằng pằng...' một loạt tiếng súng vang lên hòa lẫn với tiếng súng la-de mạnh mẽ.

Tất cả mọi người căn bản không kịp phản ứng, đạn đã ghim vào đầu bọn họ.

Mười người đàn ông, tất cả chết ở trong rừng cây này.

Sau bóng cây, bóng dáng thần bí hơi thò nửa người ra, nhờ vào ánh trăng màu trắng bạc mới có thể nhìn thấy rõ đó là một vóc người cao gầy của một cô gái gọi cảm.

Cô gái mặc bộ đồ da bó sát màu đen, con ngươi đen băng lạnh, nhếch môi cười nhạt, nói: "Chúng mày dám đối đầu với Ứng Nhân, đáng đời, chết không nhắm mắt."

Cô gái đang chuẩn bị quay người đi, lại chợt phát hiện Ứng Nhân treo lưng lửng trên cổ – vật bất ly thân của cô đột nhiên phát ra một ánh sáng chói mắt.

Sắc mặt cô lạnh lẽo; ánh sáng của Ứng Nhân quá mức quý dị, chẳng lẽ Ứng Nhân này có vấn đề?

Cô vươn tay mạnh mẽ giật Ứng Nhân từ trên cổ xuống, cùng lúc phát tay vút Ứng Nhân đi, đột nhiên, một ánh sáng vô cùng mạnh mẽ bao bọc lấy thân thể cô...

Chương 1: Xuyên không

Editor: NanaTrang

Nơi này, vẫn là rừng rậm tối đen u ám

Cây cối rậm rạp cao thấp dài đầy cả đỉnh núi. Cánh rừng vốn tối đen, đột nhiên từ đằng xa xuất hiện thêm mấy ánh lửa.

Từng đột tiếng bước chân vội vàng từ xa mà đến, ngay sau đó, lại truyền đến tiếng quát lạnh như băng của một người: "Tổng quân hạ lệnh, ai lấy được thủ cấp của Trương Tử Thạc, ban thưởng năm trăm lượng hoàng kim."

Giọng người nọ vừa dứt, chung quanh liền nổi lên tiếng hô hưng phấn.

Tất cả mọi người hào hứng càng thêm kích động, bắt đầu điên cuồng cầm cây đuốc trong tay, chiếu sáng trước mắt, bất kỳ một chi tiết nhỏ cũng không muốn bỏ qua.

Đúng lúc này, trên bầu trời đêm muôn vàn ánh sao đột nhiên hiện lên một đường sáng vàng. Mà đường sáng vàng kia, lại giống như sao băng, lóe lên rồi biến mất.

Có người nhìn thấy hiện tượng thay đổi trong không trung, liền hỏi: "Đó là sao chổi sao?"

"Mặc kệ nó, nhanh chóng bắt người đi."

Tất cả mọi người cũng không để ý đến đường sáng vàng chợt hiện rồi biến mất kia, tiếp tục tìm kiếm trong rừng rậm.

Mà giờ khắc này, ở bụi cỏ cách đó không xa, ước chừng cao 1m, ai cũng không biết, có một đôi mắt trần ngập cảnh giác, đang lạnh lùng quan sát bọn họ.

Phương hướng của đường sáng vàng chợt hiện rồi biến mất kia, lại cách không xa bụi cỏ đó.

Cũng ở cách đó không xa, đột nhiên phát ra một loạt tiếng bước chân.

Có người kích động kêu lên: "Nơi này có người!"

Ánh sáng của bó đuốc sáng rực hoa mắt, một bóng màu đen phản ứng nhanh nhẹn cấp tốc tránh qua, ẩn núp trong bóng đêm.

"Người nào đâu?" Tướng sĩ dẫn đầu vừa tới, nương theo ánh sáng của bó đuốc, phát hiện phía trước ngoại trừ rừng cây yên tĩnh ra, căn bản ngay cả bóng chim cũng không có.

"Mẹ nó, nhìn rõ ràng chút cho lão tử!"

Hóa ra là một phen hú vía, người bọn họ muốn bắt, là thủ lĩnh của một đoàn dong binh hoạt động rộng khắp tứ quốc, Trương Tử Thạc.

Người đàn ông này có bản lĩnh siêu cường, có thể sống sót trong hoàn cảnh gian nan và khốn khó nhất.

Danh hiệu của hắn nổi tiếng, hành vi tác phong cũng vô cùng cổ quái, người mạnh mẽ như thế, cho dù bên của bọn họ có hơn trăm người, làm việc cũng phải vô cùng cẩn thận.

Nhưng mà, bọn họ hoàn toàn không biết, từng cử động của mình, lại bị cô gái nào đó nhìn thấy không sót một thứ.

Cô gái ngồi xõm trên nhánh cây của một cây đại thụ, lợi dụng lá cây rậm rạp, che đậy thân thể của mình.

Cô mặc bộ đồ da bó sát màu đen, bày ra dáng người trước sau lồi lõm vô cùng tinh tế. Một mái tóc đen nhánh dùng dây cột tóc buộc lại thành đuôi ngựa anh tuấn.

Cô có khuôn mặt nhỏ cỡ như bàn tay, chân mày lá liễu cao gầy, lại lộ ra khí khái ào ào, lông mi vừa dài vừa cong, đôi mắt phượng như hồ ly giáo hoạt khôn khéo. Dưới sống mũi cao là đôi môi đỏ mọng vênh lên.

Cô gái nhìn tình cảnh dưới cây, mắt phượng rất nhanh hiện lên vẻ nghi hoặc.

Đây là đâu?

Bọn họ là ai!

Nhìn trang phục, hành vi cử chỉ của bọn họ, có chút giống trong phim truyền hình.

Điều đầu tiên cô nghĩ đến, chính là đang quay phim. Nhưng mà, ý nghĩ này chỉ duy trì một giây, liền bị nàng NG* rồi.

(* Khi xem những cảnh hậu trường quay phim hay có những cảnh quay NG. NG là "No Good". Đó là những cảnh quay hỏng, phải quay lại. Ý ở đây là bị cô loại bỏ đó)

Cô nhớ rõ rằng mình đang ở trong rừng chấp hành nhiệm vụ, cũng vô cùng viên mãn hoàn thành tất cả nhiệm vụ.

Một ý nghĩ lóe lên, cô đột nhiên nhớ tới ánh sáng mãnh liệt bao bọc lấy cả người mình, cô chỉ cảm thấy ánh sáng quá mức mạnh mẽ, khiến cho tầm mắt của cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì

Giống như có một trận gió lốc cuốn cô đi, làm cho tầm mắt của cô trở nên mơ hồ.

Khi tầm mắt của cô khôi phục lại bình thường lần nữa, liền nhìn thấy tình cảnh một đám người tương tự người lính cổ đại, đang lúc soát tìm cái gì đó.

Cô mau choáng tránh thoát, ẩn núp ở sau rừng cây, sau đó lại im hơi lặng tiếng bò lên nhánh cây đại thụ.

Sau khi sắp xếp lại tất cả mọi chuyện một lần nữa, cô đưa ra một kết luận——

Cô, xuyên không rồi!

Cô còn chưa kịp thâm oán, chửi bới.

Dưới nhánh cây truyền đến tiếng bước chân hoảng hốt rối loạn, cùng tiếng gào thét, trực tiếp hấp dẫn lực chú ý của cô.

"Đứng lại, đừng chạy!"

Nhìn lại nơi phát ra giọng nói, cô bất ngờ phát hiện, trong bụi cỏ rậm rạp, có tiếng động rất nhỏ tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sủng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Giúp đỡ

"Đứng lại, đừng chạy!"

Nhìn lại nơi phát ra giọng nói, cô bất ngờ phát hiện, trong bụi cỏ rậm rạp có tiếng động rất nhỏ tiếng...

Mắt đẹp chớp lóe ánh sáng, đôi môi đỏ mọng vẽ ra một nụ cười có mùi phấn hương thú, trong hơi thở, dường như phát ra một tiếng hừ lạnh rất nhỏ.

Tất cả đám người lung bắt, đều đuổi theo hướng có tiếng bước chân hỗn loạn.

Còn lúc này, một người đàn ông ẩn núp trong rừng, lại lặng lẽ chậm rãi rút lui.

Chỉ là, cho dù động tác của hắn có chậm chạp như thế nào, lúc bò, bụi cỏ rậm rạp chung quanh vẫn tạo ra tiếng động rất nhỏ.

Bên kia quá mức âm ỉ, cho nên những người đó không nghe thấy tiếng động nhỏ này.

Còn cô gái ngồi xổm trên nhánh cây xem cuộc vui, lúc người đàn ông trong bụi cỏ sắp rút khỏi thì đột nhiên thả người nhảy lên, bước chân của cô rơi xuống rất nhẹ nhàng, cũng không khiến cho mấy người lính phía trước phát hiện.

Hai chân vừa mới chạm đất, cô trở mình lăn một cái, im hơi lặng tiếng lật ngược trở lên, trong nháy mắt liền dừng ở bên cạnh người đàn ông.

Người đàn ông phản ứng cực nhanh, nhìn người đột nhiên xuất hiện, hấn theo bản năng muốn rút kiếm ám sát, nhưng lại chậm một bước.

Bởi vì trong lúc cô gái lộn nhào xuống, đã nhanh chóng rút chủy thủ buộc ở trên bắp đùi ra, chuyện đầu tiên hạ đất cũng chính là gác chủy thủ ở trên cổ người đàn ông.

Người đàn ông vững vàng hít thở, giọng nói trầm thấp tràn ngập cảnh giác cùng lạnh băng nói: "Cô là ai?"

Cô gái nhếch môi cười nhạt, nói: "Người có thể cứu anh."

"Dựa vào cái gì ta phải tin cô?"

"Chỉ cần anh trả lời vấn đề của tôi."

Cô gái bất chấp người đàn ông có đồng ý hay không, liền hỏi: "Đây là triều đại nào? Tại sao bọn họ truy lùng anh?"

Ánh mắt người đàn ông tràn ngập cảnh giác nghe câu hỏi của cô, bất chợt thoáng hiện qua một chút nghi vấn.

Hắn lặng im không nói, tựa như đang tự hỏi điều gì đi.

Cô gái thấy hắn không có phản ứng, chủy thủ trên cổ hắn hơi dùng sức một chút, trên cổ người đàn ông liền xuất hiện một đường máu.

Người đàn ông nhếch môi mỉm cười, mắt lạnh liếc cô một cái, nói: "Loạn thế tứ quốc, ta là thủ lĩnh của lính đánh thuê, bởi vì giết Nhiếp Chính vương của Đông quốc mà bị lùng bắt."

Mẹ nó, cô lại xuyên không đến thời buổi loạn lạc!

Lúc này, ánh trăng màu trắng bạc bị một đám mây che ánh sáng, cô gái rất nhanh thu hồi chủy thủ lại, quyết đoán nói: "Đi theo tôi."

Người đàn ông đầu tiên là sững sờ, sau đó lại ma xui quỷ khiến đi theo.

Rất nhanh, bọn họ thừa dịp ánh trăng âm đạm, yên tĩnh rồi khỏi bụi cỏ rậm rạp.

Cô gái chỉ chỉ phía sau một cây đại thụ, người đàn ông hiểu ý, ẩn nấp người ở phía sau cây.

Mà giờ khắc này, cô gái vẫn không có động tác, cô cầm lấy chủy thủ cắt từng nhúm cỏ, lúc đám lính ở đằng kia giờ cây đuốc lên quay lại lần nữa, âm thầm lặng lẽ núp ở phía sau một cây đại thụ.

Động tác của cô gái cực nhanh buộc cỏ lại thành từng bó, sau đó nhanh chóng làm hai cái áo cỏ.

Người đàn ông nhìn động tác quái dị của cô gái, lại có chút bản thân.

Cô gái làm xong một cái, sau khi mặc áo cỏ lên người xong thì làm tiếp cái nữa, rồi lặng lẽ đưa cho người đàn ông.

Người đàn ông bất chước động tác cô gái mặc áo, rất nhanh mặc xong áo che chắn lên người.

Cô gái chỉ chỉ cây đại thụ cô vừa mới nhảy xuống, dùng khẩu ngữ nói: "Leo lên!"

Mặc dù người đàn ông nghi hoặc, nhưng cũng dựa theo phân phó của cô, cẩn thận leo lên cây.

Sau đó, cô gái cũng leo lên thân cây.

Bởi vì cây này rất lớn, có nhiều nhánh cây, lá cây tươi tốt.

Lúc cô gái vừa mới nhảy xuống cây, phát hiện nhánh cây của cây đại thụ này hoàn toàn có thể chống đỡ sức nặng hai người.

Vì vậy, cô lựa chọn dùng áo cỏ và lá cây làm vật che chắn.

Cô gái dựa lưng vào trên nhánh cây thô to, hai tay chống đầu, bắt chéo hai chân, thảnh thơi nói: "Được rồi, trời sáng thì chạy trốn."

Người đàn ông kinh ngạc nhìn về phía cô: "Vì sao phải ẩn núp trên cây, ở trong bụi cỏ ta cũng có thể ẩn núp một đêm."

Giọng điệu của người đàn ông hơi có chút trách cứ, tựa như cử động lần này của cô là đang làm điều thừa.

Cô gái hừ lạnh, nói: "Bọn họ lục soát mặt đất, có thể lục soát trên cây sao?"

Người đàn ông ngẫm lại, cũng đúng, ánh mắt quan sát lá cây rậm rạp, hắn lại nói: "Trên cây có thể có răn..."

Vừa dứt lời, cô gái bất chước hai chân vốn chuẩn bị nghỉ ngơi, đột nhiên đứng dậy.

Từ trong gói đồ nhỏ bên đùi lấy ra một chai thuốc, bỗng dung động tác lại giống như một xà yêu xinh đẹp bỏ tới người đàn ông.

Người đàn ông ngơ ra, nhìn dáng người đầy cảm dỗ của cô, cùng với động tác khiến người ta mơ màng, lập tức mặt đỏ tới mang tai, toàn thân khô nóng...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mập mờ

Vừa rồi bởi vì ánh trăng mờ, nên hắn không thấy rõ dung mạo của cô gái.

Giây phút này, trăng lưỡi liềm bị đám mây che ánh sáng đã khôi phục lại màu trắng bạc của nó.

Nurong theo ánh trăng, người đàn ông thấy rõ dung mạo của cô gái.

Khuôn mặt nhỏ cổ như bàn tay, có đôi mày kiếm cao gầy, trên trán lộ ra khí khái ào ào, lông mi vừa dài vừa cong, trong lúc nhấp nhánh, tựa như bướm bướm nghịch ngợm đáng yêu.

Đôi mắt phượng tựa như hồ ly giáo hoạt, lóe ra ánh sáng khôn khéo, dưới sống mũi cao đình là đôi môi đỏ mọng dường như câu lên một nụ cười quý dị.

Lúc này hắn mới nhìn rõ trang phục trên người cô có chút kỳ lạ, không biết đây là quần áo vải vóc gì, dường như bó sát của thân thể cô, bày ra vóc người hoàn mỹ vô cùng tinh tế.

Động tác bó sát của cô rất quyến rũ, dáng người trước sau lồi lõm mê người, càng khiến cho cô lộ vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Trên mặt đất có người nói: "Hắn là hắn trốn ở nơi khác, chúng ta tiếp tục lục soát."

Đám lính lục soát dưới mặt đất không có kết quả, lập tức rời đi.

Rừng rậm vốn âm ỉ, đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của mình.

'Phù phù, phù phù!'

Người đàn ông tựa như cảm thấy tim mình đập loạn xạ, đồng thời còn cảm thấy bên tai nóng hầm hập.

Cô gái rắc một chút thuốc bột xung quanh người đàn ông, nhân tiện nói: "Giờ thì hoàn toàn không cần lo lắng nữa."

Người đàn ông nhìn bột phấn màu trắng chung quanh, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Thuốc phòng côn trùng phòng rắn." Cô gái hiếm khi có kiên nhẫn trả lời hắn từng vấn đề một, vừa dứt lời, dường như cô có chút mệt mỏi, tiếp tục dùng hai tay chống đầu, nói: "Tôi muốn ngủ, còn anh muốn làm gì thì làm."

Thấy cô muốn ngủ, người đàn ông hơi có vẻ lo lắng hỏi: "Cô tên gì?"

"Kiều Vô Song."

Kiều Vô Song?

Vô Song Vô Song, Thiên Hạ Vô Song.

Người đàn ông nhếch môi, lộ ra một nụ cười hiếm thấy.

Cô gái này, quả thật là Thiên Hạ Vô Song!

Một đêm này, Kiều Vô Song ngủ tương đối ngon giấc.

Không ở trong tổ chức, vậy chứng minh không cần đêm hôm mỗi ngày đột nhiên bị tấn công, khiến các cô đêm hôm khuya khấn đi hoàn thành nhiệm vụ.

Cho nên, cô ngủ một giấc thật ngon.

Còn Trương Tử Thạc, lại không tốt số như vậy.

Kiều Vô Song không có lúc nào là không bày ra sức quyến rũ của mình, không ngừng hấp dẫn Trương Tử Thạc, hấn nhìn tư thế ngủ của Kiều Vô Song, cả đêm không ngủ.

Dáng người xinh đẹp treu chọc lòng người kia, tựa như đầu độc khiến cho đầu óc và nội tâm của hấn thoáng chốc ngừng lại.

Chỉ cần hấn vừa nghĩ tới dáng người trước sau lồi lõm của cô....

Nơi nào đó của hấn ẩm ỉ lên một trận!

Cho nên, hấn nắm chặt quả đầu đau khổ cả đêm, thẳng cho đến khi sắc trời sắp sáng lên, hấn mới có chút mệt mỏi.

Mới vừa vận chop mắt, hấn liền bị Kiều Vô Song bên cạnh đẩy một cái: "Này, này!"

"Nên thức dậy rồi!"

Dưới sự lay động của Kiều Vô Song, cuối cùng Trương Tử Thạc cũng tỉnh lại.

Hấn cả đêm không ngủ, vừa mở mắt ra, hai tròng mắt liền hiện đầy tơ máu.

Kiều Vô Song nhìn vào mắt hấn, cô bĩu môi nói: "Cả đêm không ngủ sao?"

Bị cô nói như vậy, sắc mặt của Trương Tử Thạc lập tức có chút ngượng ngùng, hấn giả vờ ho khan hai tiếng, nói: "Nên chuẩn bị chạy trốn thôi."

"Anh định làm gì?"

"Cô thì sao?"

Kiều Vô Song nhếch môi cười, mắt phượng như hồ ly giảo hoạt, lộ ra ánh sáng tràn đầy tự tin.

"Trao đổi thân phận."

Cô và hấn, trao đổi thân phận?

Nhìn anh dường như không hiểu lắm, Kiều Vô Song cười càng thêm sáng lạn, trong mắt hiện lên thần sắc nghịch ngợm chọc ghẹo người: "Cũng được gọi là giả trang!"

"Chính là, muốn anh giả làm nữ, còn tôi giả làm nam."

Một tiếng ầm vang, Trương Tử Thạc chỉ cảm thấy Kiều Vô Song quăng một trái bom lớn, nổ ầm ầm chấn động đầu hấn!

Nàng lại ——

Muốn một thủ lĩnh đánh thuê, giả trang làm nữ nhân?!

Bạn đang đọc truyện *Trium Sủng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ngăn cách hai đường

Lấy tư cách là một người đàn ông chân chính, Trương Tử Thạc cho rằng giả gái chính là một chuyện nhục nhã.

Cho nên, sau khi Kiều Vô Song nói ra suy nghĩ của cô, hấn bỗng cảm thấy vô cùng tức giận.

Trương Tử Thạc hoàn toàn bác bỏ: "Không được."

Kiều Vô Song quăng cho hấn một ánh mắt thờ ơ, lạnh lùng nói: "Tùy thôi."

Dứt lời, cô cũng không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, nhảy thẳng từ trên cây xuống.

Nhìn thấy thân thù phản ứng nhanh nhẹn của cô, Trương Tử Thạc lại im lặng suy nghĩ.

Sau một lúc, Trương Tử Thạc nghi ngờ hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”

Kiều Vô Song lạnh lạnh nói: “Một người vĩnh viễn sẽ không bị bắt.”

Cô hơi nghiêng đầu, sùnn mặt hoàn mỹ mang theo vẻ mặt khinh thường nhìn về phía hắn, lạnh nhạt nói: “Thật vô dụng!”

“Cô!” Trương Tử Thạc tức giận nghẹn đỏ mặt, nhìn bóng lưng đi xa của Kiều Vô Song, hắn lại hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

Bóng dáng Kiều Vô Song càng chạy càng xa, kèm theo giọng nói lạnh lùng như băng: “Tôi không cần thiết phải trả lời anh.”

Trương Tử Thạc bắt đầu đi lắc đầu, người phụ nữ này trở mặt quá thật còn nhanh hơn cả thời tiết thay đổi nữa!

Về mặt Trương Tử Thạc hơi trầm xuống, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm!

Trong khu rừng này đã không còn người truy bắt hắn nữa, nhưng không có nghĩa là bên ngoài khu rừng không có, nếu bọn họ ở bên ngoài khu rừng bao vây tấn công, vậy chẳng phải hắn ra ngoài bằng lối nào cũng chỉ còn con đường chết sao?

Ánh mắt Trương Tử Thạc lóe lên, bỗng nhiên nhảy từ trên cây xuống, chạy theo hướng ngược lại với Kiều Vô Song rồi đi.

Ánh mắt Kiều Vô Song nhìn xa trông rộng, tràn đầy cảnh giác nhìn chung quanh, mỗi một bước đi cô đều cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến một loạt tiếng bước chân, thân hình quý mị của Kiều Vô Song trốn sau một gốc cây, nín thở.

Tiếng bước chân ở nơi xa, kèm theo giọng nói nghi ngờ: “Người nói, chúng ta có hơn trăm người bắt một mình hắn, sao lại có thể không tìm ra hắn được chứ?”

Một giọng nói khác vang lên: “Yên tâm đi, cho dù hắn có thể trốn ở trong này một đêm, chỉ cần một khi rời khỏi ngọn núi này, cũng sẽ bị người bao vây bên ngoài bắt được, hắn có bản lĩnh cũng có chạy đằng trời!”

“Cũng đúng.”

“Tiếp tục tìm thôi, chúng ta nên giải quyết nhanh một chút.”

Thì ra, hai tiểu binh này đang trên đường tìm người tranh thủ chạy đến nơi hẻo lánh để giải quyết vấn đề sinh lý.

Bọn họ vừa vặn đứng ngay ở trước gốc cây Kiều Vô Song đang trốn, trong lúc đang cời lòng đai quần, ánh sáng trắng đột nhiên lóe lên trong tầm mắt, hai người còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy tiếng ‘vèo vèo’ vang lên bên tai, cổ họng của bọn họ bất ngờ bị cắt vào chỗ hiểm.

“Bịch bịch” hai tiếng, chủy thủ lóe ra ánh sáng trắng, hung hăng cắm ở trên thân một cây đại thụ khác.

Kiều Vô Song nhếch môi cười tà, kéo hai tiểu binh đã chết ra phía sau cây, sau đó cời quần áo của bọn họ ra.

Thế nhưng, khi tay của cô chạm đến thi thể của người thứ hai thì bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Trên cổ của tiểu binh còn đang chảy máu, hiển nhiên là kiệt tác phi đao của cô.

Thế nhưng, áo giáp trên người hắn mặc dù thoát nhìn có chút cũ, nhưng căn bản không hề bị mòn.

Tuy nhiên, chỗ lồng ngực áo giáp chính tề của hắn, lại có một dấu vết mờ nhạt.

Kiều Vô Song đưa tay sờ sờ dấu vết trên áo giáp, rất giống lỗ hồng do dùng đá đập vào, mặt trên còn có bột phấn vừa mới hình thành.

Từ dấu vết cũ mới dễ phán đoán, đây căn bản là vừa mới làm xong!

Mắt phượng nheo lại, một luồng sáng sắc bén từ trong mắt cô bắn thẳng ra, loại băng lạnh này, trong nháy mắt khiến cho nhiệt độ chung quanh hạ thấp xuống.

Nụ cười hồng nhuận gọi lên một chút lạnh lùng, cô nói: “Một khi các hạ đã có ý giúp tôi, cần gì phải trốn tránh lấp ló?”

Lời nói của cô vừa dứt, một bóng dáng tuyết trắng đi ra khỏi sau gốc cây.

Lỗ tai Kiều Vô Song nhạy cảm giật giật, cô phát giác ra sau lưng có người, xoay người lại cực nhanh, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy người mới tới, bỗng nhiên giật mình.

Người đó, là một người đàn ông đẹp trai phóng khoáng tựa như tiên ——

Toàn thân người đó mặc áo vải trắng như tuyết, tựa như thần tiên không hỏi trần thế, cầm trong tay một ngọc tiêu xanh biếc, đang hứng thú thưởng thức.

Khi hắn ngẩng đầu lên khẽ liếc nhìn cô, trong đầu cô bỗng nhiên trống rỗng.

Ánh mắt khiếp tâm hồn người, như trời sao đêm tối, sâu lắng mà sáng ngời, chỉ là một cái liếc, tựa như có thể thu hút linh hồn, rút lấy linh hồn của cô ra.

Đường nét hoàn mỹ, đẹp trai phóng khoáng, mày kiếm rậm rạp, tựa như nhú lại, lúc hắn nâng môi mỏng lên, lại lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Kiều Vô Song sững sốt một lúc, cuối cùng cũng định thần lại.

Cô hơi quay mặt đi, không tiếp tục nhìn thẳng vào khuôn mặt hại nước hại dân kia nữa, trong miệng nói thầm “Mẹ nó*!”

(* chỉ tính cách, động tác, hành vi, tâm lý, biểu lộ của đàn ông nữ tính hóa; dùng để miêu tả đàn ông eo lá, điệu bộ rất giống phụ nữ)

Người đàn ông đẹp trai bất ngờ ngó ra ——

Mẹ nó?

Cái từ này mặc dù mới mẻ, nhưng từ thái độ của cô, cùng với mẩu chót trong từ ngữ, hắn quả quyết phân tích ra ——

Cô đang mắng hắn eo lá?

Bạn đang đọc truyện *Trium Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Người đàn ông thần bí

Sau khi nghe tiếng cô gái nói thầm, môi mỏng gọi cảm của người đàn ông khẽ run lên.

Lúc này, từ đằng sau một cái cây khác, có một bóng dáng lặng lẽ không tiếng động đi ra khỏi đó.

Người nọ ôm một bao đồ, từ cách ăn mặc có thể thấy giống như một thư đồng của một anh công tử cổ đại, hắn nhìn về phía Kiều Vô Song, trong mắt mang theo chút mong đợi, cũng mang theo nghi ngờ thật sâu, cùng một chút không thể tin nổi.

Thiếu niên nói: "Chủ tử, nàng đang chờ nương của người."

Mặc dù gã đàn ông đẹp trai kia kinh ngạc, nhưng vẫn chưa nổi giận, đôi mắt câu hồn người mang theo tìm tòi nghiên cứu, nhìn nàng, lại nhếch môi mỉm cười: "Không sao."

Nhìn hai người nói chuyện với nhau, mắt phượng giáo hoạt của Kiều Vô Song thoáng qua một tia sáng, bọn họ ở đây lúc nào, lấy khả năng quan sát của cô, làm sao có thể không nghe ra có người ở gần đây được chứ.

Rốt cuộc bọn họ là ai?

Kiều Vô Song quay đầu lại, nhìn về phía người đàn ông, lạnh lùng nói: "Anh là ai, vì sao lại giúp tôi?"

Gã đàn ông đẹp trai lập lòe nước đôi nói: "Một người đi đường."

Kiều Vô Song nhìn thoáng qua hắn, sau đó chợt phun ra một tiếng hừ lạnh khinh thường.

Lại bất chợt đứng dậy, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại mà rời đi.

Nhìn bóng lưng của Kiều Vô Song, về mặt thiếu niên vô cùng nghi hoặc nhìn chủ tử nhà mình, nói: "Chủ tử, nàng ta thậm chí không nhìn ngài lấy một cái đó."

Về mặt hắn hoảng sợ, bộ dáng chủ tử đẹp trai như vậy, có thể nói là trực tiếp khiến một đám nữ tử ngất xỉu ấy chứ.

Thế nhưng, cái người kia, có lẽ sẽ trở thành...

Chỉ bị sức quyến rũ cường hãn của chủ tử làm say mê có một lúc.

Ngay cả một khắc cũng chưa tới, nàng kia quả quyết khôi phục thần trí, lại còn mắng chủ tử là tên ẻo lả!

Về mặt thiếu niên nhìn về phía chủ tử đẹp trai, có phải người rất khó sở hay không?

Gã đàn ông đẹp trai nhìn bóng lưng Kiều Vô Song rời đi, không đuổi theo, ngược lại trong mắt mang theo ánh sáng khó nắm bắt hơn, nhìn cô thật sâu.

Kiều Vô Song rời đi, cảm thấy ánh mắt nóng bỏng sau lưng, liền quay đầu lại lạnh lùng nhìn.

Ánh mắt lạnh lẽo, như có ý cảnh cáo.

Con người của gã đàn ông đẹp trai mệnh mông, hơi hơi khiêu khích.

Hắn cười ha ha hai tiếng, chắc chắn nói: "Đúng là một con mèo hoang nhỏ."

Về mặt thiếu niên vô cùng nghi hoặc nhìn về phía hắn: "Chủ tử, chúng ta có lập tức trở về Thiên Sơn không?"

"Không." Gã đàn ông đẹp trai nở một nụ cười thần bí, nói: "Chơi mấy ngày đã."

Kiều Vô Song đi ở đằng xa, nghe thấy thế thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng biết tại sao, cô không muốn gần người đàn ông kia quá mức. Đôi mắt câu hồn đó, dường như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi, cô suy đi nghĩ lại, nhưng vẫn không có kết quả.

Cô đưa tay sờ sờ ngực, độ ấm nóng bỏng ở nơi đó, đang thịnh thịnh cuồng loạn, tốc độ tim đập như thế này, còn kịch liệt hơn cả khoảng thời gian chạy trốn lúc trước.

Chẳng lẽ, cô đối với hắn...

Lắc lắc đầu, cô ép buộc mình nghĩ đây chỉ là gặp mặt lần đầu, cho nên người đàn ông thần bí nhiều loạn tâm trạng của cô lập tức bị ném ra sau óc.

Mặc dù người mà những tên tiểu binh kia muốn bắt không phải là cô, nhưng cô vội vàng đi từ trên núi xuống, có lẽ cũng sẽ bị coi thành bụi pháo! Điều quan trọng nhất bây giờ là phải chạy ra khỏi nơi này!

Lúc này, từ phía xa có một nhóm tiểu binh đi tới, có người hô lên: "Này, tên kia, nhanh qua đây làm việc!"

Người hắn gọi, chính là Kiều Vô Song.

Kiều Vô Song vội cúi đầu, thu bớt lại sự lạnh lẽo trong mắt, bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời, trà trộn vào trong đội ngũ tiểu binh, giả vờ tìm trong bụi cây bụi cỏ ở trong rừng.

Cho đến lúc tiếng canh buổi trưa vang lên, người dẫn đầu nói thay ca ăn cơm, cô liền đi theo đội ngũ tiểu binh, cứ bình yên vô sự như vậy trà trộn xuống núi.

Hơn nữa, đi tới dưới chân núi, dừng ở trong quân đội.

Hình như quân đội rất coi trọng đợt lùng bắt này, khắp chân núi đều là lều trại, Kiều Vô Song xếp hàng, cúi đầu, sau khi cầm thức ăn của mình, đang chuẩn bị rời đi, chợt thấy một bóng dáng quen thuộc...

Mất phương thoáng qua chút giao hoạt, cô cúi đầu đi về phía bóng dáng quen thuộc kia, ánh mắt chú ý quan sát bốn phía, khi cô thấy sự chú ý của mọi người đều tập trung vào thức ăn và nghỉ ngơi thì cô chợt tóm lấy bóng người quen thuộc đó, rồi nhanh chóng kéo ra sau lều tránh né.

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sống sót chạy trốn

Kiều Vô Song bắt được bóng dáng quen thuộc kia, đúng là Trương Tử Thạc.

Lúc này, bọn họ đang núp sau một cái lều, Kiều Vô Song vừa cảnh giác nhìn chung quanh, vừa nhỏ giọng nói: "Tiểu tử, không tệ, anh cũng dám trà trộn vào đây."

Trương Tử Thạc cũng giống Kiều Vô Song, đều đổi thành trang phục đặc chế của tiểu binh quân đội, trà trộn vào trong quân doanh.

"Không ngờ cô cũng trà trộn vào đây." Nhìn cô mặc trang phục tiểu binh, Trương Tử Thạc cũng cười nói: "Cô nói xem có phải hai chúng ta rất có duyên đúng không?"

Đôi con ngươi đen nhánh thâm sâu của hắn nhìn về phía người con gái trước mắt này, cô gái này, bất cứ lúc nào, cũng có thể làm cho hắn kinh ngạc.

Kiều Vô Song bĩu môi, mặc kệ hắn.

Mặt cô bỗng nhiên cười rực rỡ, giọng nói bình thản giống như mang theo cảm giác áp bách mạnh mẽ, nói: "Bây giờ anh là tội phạm bị truy nã, nếu như tôi bắt anh, giao cho bọn họ, có phải sẽ được rất nhiều tiền thưởng đúng không?"

Trương Tử Thạc vốn là vẻ mặt động tình, trong nháy mắt bị câu nói quá mức bất ngờ này của Kiều Vô Song làm cho kinh sợ khiến sắc mặt trắng bệch

Nhìn mặt hắn giống như tro tàn, Kiều Vô Song nhếch môi, lộ ra một nụ cười tà ác: "Thật là đáng tiếc."

Trương Tử Thạc khẽ nhú mày, nói: "Cô chắc không phải cái loại vì muốn lấy được tiền tài, mà bán đứng bằng hữu chứ?"

Chân mày Kiều Vô Song cau lại, lạnh lùng nói: "Chúng ta thân lắm sao?"

Sắc mặt Trương Tử Thạc biến đổi: "Cô thật sự định bán đứng tôi sao?"

Kiều Vô Song lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Tôi vẫn chưa nói xong."

Ai bảo hắn ngắt lời cô, đáng đời bị hù chết!

Mắt phượng cảnh giác kiểm tra bốn phía, Kiều Vô Song tiếp tục nói: "Tôi nói, thật là đáng tiếc, con người của tôi mặc dù không phải loại coi tiền như rác, nhưng mà lại thích một mình mạo hiểm, cho nên tôi cảm thấy, muốn chơi đùa cùng với bọn họ."

Trương Tử Thạc thoáng kinh ngạc nhìn về phía cô, giọng trầm thấp lại mang theo một chút run rẩy nói: "Chơi Chơi đùa?"

Về mặt Kiều Vô Song mong đợi nói: "Anh nói xem, sắc xuất chúng ta bí mật trốn thoát khỏi tầm mắt bọn họ là bao nhiêu."

Cô ở trong tổ chức thường xuyên phải lần lượt hoàn thành nhiệm vụ, trong đó cũng bao gồm bị ném vào rừng rậm nguyên sơ, ở cùng với hơn nghìn người truy tìm, lấy cơ trí cùng thủ đoạn quyết đoán, trốn khỏi sự vây bắt của bọn họ.

Trong khóa huấn luyện đó, đều sử dụng trang bị tân tiến nhất, một người muốn trốn thoát sự truy tìm của hơn ngàn người, nhất định phải có đủ cơ trí cùng quyết đoán.

Thế nhưng, nơi này không giống

Nơi này là cổ đại, cho dù có nhiều người gấp đôi so với khóa huấn luyện, cô cũng có thể tự tin, bí mật trốn thoát trước tầm mắt bọn họ.

Ánh mắt Trương Tử Thạc trầm xuống, nhìn về phía đám tiểu binh đang nghỉ ngơi cùng ăn cơm kia, sắc mặt lạnh lùng, nói: "Cẩn thận một chút, có lẽ có khả năng."

Kiều Vô Song hừ lạnh nói: "Ở trong thế giới của tôi, chưa từng có thể có khả năng, chỉ có tuyệt đối!"

Trương Tử Thạc kinh ngạc nhìn về phía cô, cô gái này, có thể không giống người thường ở điểm nào sao?

Trương Tử Thạc hỏi: "Cô định làm gì?"

Kiều Vô Song nói: "Trước tiên trốn đi nơi khác, tôi cần tìm hiểu chỗ này một chút, còn nữa, ai thuê anh, là ai phí nhiều công sức như vậy, muốn mạng của anh?"

Trương Tử Thạc hơi kinh ngạc nhìn về phía cô, cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, mà thành thật nói: "Bây giờ là thời điểm loạn lạc của bốn nước, Đại vương Đông quốc Hoàng Trác Nhiên, Hoàng đế Nam quốc Tử Mặc Hân, Đại vương Tây quốc Lâm Dịch Huân, Minh chủ Bắc quốc Bắc Minh Liên Thành."

Trương Tử Thạc dừng lại một chút, lại tiếp tục nói: "Thế giới hiện nay như vậy, bốn nước chiến tranh quanh năm, bách tính lầm than, người thuê tôi ám sát Nhiếp chính vương Đông quốc là Đại vương Đông quốc Hoàng Trác Nhiên, bởi vì hận hắn(NCV) quản lý triều chính, thế lực so với hắn ta (ĐV) còn cường đại hơn, vậy nên thuê tôi đi ám sát hắn."

Nói tới đây, ánh mắt Trương Tử Thạc trầm lắng bỗng nhiên phát ra một tia sắc bén, lạnh lùng nói: "Mà người đuổi giết tôi, chính là Đại vương Đông quốc, Hoàng Trác Nhiên."

Kiều Vô Song chặc chặc nói: "Muốn giết người diệt khẩu, không đến mức phách lối như vậy chứ." Mắt phượng khôn khéo chăm chú nhìn Trương Tử

Thạc, cô biết, trong chuyện này nhất định còn có nguyên nhân khác.

Trương Tử Thạc gật đầu, sắc mặt lại lạnh đi, hơi lộ ra một chút đắc ý, cũng hừ lạnh nói: "Tôi trộm ngọc tỷ của hần, hơn nữa, lúc ám sát Nhiếp Chính vương, tôi lấy được một bản danh sách."

Vậy nên, Đại Vương Đông quốc Trắc Nhiên mới tốn công tốn sức đi bắt một người như thế, chẳng những muốn tìm lại ngọc tỷ, quan trọng nhất, là phần danh sách thần bí kia đi.

Chân mày Kiều Vô Song cau lại, tâm trạng đang bình tĩnh nghe chuyện, sau đó lại bỗng nhiên kinh hoàng.

Chắc chắn, thật là thú vị!

Đây rất giống kịch tình thông thường trong phim truyền hình; danh sách thần bí, thêm chút căn cước.

Nhưng mà danh sách này.

Kiều Vô Song nhếch miệng, cho dù nó có thần bí cô cũng không cảm thấy hứng thú, ngược lại, giọng nói tràn đầy cơ trí và quyết đoán nói: "Tùy cơ hành sự."

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Khảo nghiệm

Mặt trời chiều ngã về tây, màn đêm buông xuống, bầu trời tối đen giăng đầy sao.

Mãi cho đến lúc đêm khuya, Kiều Vô Song và Trương Tử Thạc mới lên đường rời đi, mượn trang phục quân đội để che giấu, dọc theo đường đi tuy là có người tra hỏi, nhưng bọn họ vẫn may mắn trốn thoát.

Đội đến lúc sau khi cách xa chân núi, hai người lại càng tăng tốc, không bao lâu sau, bọn họ đã đến bên ngoài cổng thành Đông quốc.

Nhưng mà, tuy rằng đêm đã khuya, nhưng cửa đầu tiên vẫn sâm nghiêm như trước.

Tiểu binh gác ở trên cổng thành, thủ vệ cửa thành, không có một ai lơ lỏng, toàn bộ người tiến vào cửa thành, sau khi thông qua kiểm tra, mới có thể qua lại.

Hai người trốn ở trong bóng đêm, nhìn rõ ràng cảnh tượng ở cửa thành.

Trương Tử Thạc cắn răng, hừ lạnh nói: "Cửa thành có binh, bọn họ nhất định là muốn bắt tôi."

Kiều Vô Song nói: "Chúng ta nhất định phải vào thành sao?"

Trương Tử Thạc gật đầu, ánh mắt lạnh lùng, nói: "Tôi phải vào trong thành lấy một món đồ."

Kiều Vô Song bĩu môi, dùng đầu ngón nghĩ cũng biết, mạo hiểm vào thành tìm đồ vật này nọ như thế, nhất định thứ đó còn quan trọng hơn cả tính mạng của hần.

Kiều Vô Song nhún vai một cái, thờ ơ nói: "Vậy tùy anh, tôi không muốn cùng chơi với anh."

Cô và hần vốn cũng không phải là người của một thế giới, căn bản không cần vì hần mà tiến vào vùng nước đục.

"Kiều cô nương." Thấy cô xoay người muốn rời đi, Trương Tử Thạc lên tiếng giữ lại: "Hiện nay thời buổi loạn lạc, mặc dù biết cô bản lĩnh rất cao, nhưng cô là một cô nương, chưa quen cuộc sống hoàn cảnh nơi đây. Cho dù có bản lĩnh lớn hơn nữa, cũng sẽ vô tội mà bị liên lụy. Không bằng, cô theo Trương mỗ trở lại Đông Bình bộ lạc, bám rễ cũng tốt, tạm thời ở lại cũng được, tôi chỉ là muốn ra chút sức mọn, giúp cô nương một phen."

Kiều Vô Song vốn định rời đi, nhưng sau khi nghe Trương Tử Thạc nói, chợt quay đầu lại nhìn về phía hần.

Đôi mắt đen nhánh sáng ngời, hình như thoáng hiện lên chút ánh sáng, cô chợt nhếch lên đôi môi đỏ mọng, nói: "Muốn tôi giúp anh làm việc?"

Quả thật thông minh!

Trương Tử Thạc càng thêm bội phục cô, liền thành thực nói: "Kiều cô nương quả nhiên thông minh lanh lợi, Trương mỗ bội phục."

Kiều Vô Song nhú nhú mày, hứng thú nói: "Lính đánh thuê, nghe không tệ."

Cô đã làm sát thủ, đổi nghề làm lính đánh thuê cũng được.

"Vây." Trương Tử Thạc chần chờ hỏi: "Ý của Kiều cô nương ra sao?"

"Đánh cuộc."

Kiều Vô Song ông nói gà bà nói vịt, khiến Trương Tử Thạc cảm thấy rất ngờ vực.

Khẽ nhếch môi, lộ ra một nụ cười tà ác, cô chỉ chỉ cửa thành phía trước, nói: "Anh trà trộn vào thành đi, sau khi lấy được thứ đó của anh, nếu có thể còn sống đi ra ngoài, tôi sẽ quay về Dong Bình bộ lạc với anh."

Đây có tính là một loại khảo nghiệm không?

Cách làm việc của Kiều Vô Song không giống thủ đoạn thông thường, nhất thời khiến Trương Tử Thạc vừa vui lại vừa sợ.

Cô thoát nhìn cũng chỉ là một con nhóc chừng mười tuổi, không biết từ đâu khiến cô, trở nên thông minh lanh lợi, cơ trí quyết đoán, thậm chí toàn thân, trong lúc vô hình lộ ra khí phách vương giả.

Chờ một chút. . .

Trương Tử Thạc bị ý niệm của chính mình hù dọa, khí phách vương giả?!

Cô chỉ là một nữ tử, trên thế giới này nữ tử không có khả năng làm Quốc vương!

Trương Tử Thạc lắc lắc đầu, đem ý niệm khó tin kia gạt đi, nói: "Vây cô muốn làm gì?"

Kiều Vô Song chỉ chỉ cây cỏ thụ bên cạnh, vẻ mặt cười sáng lạn nói: "Ngủ."

Ặc. . .

Lại còn ngủ ở trên cây?

Nhưng mà, lúc Trương Tử Thạc còn chưa hết kinh ngạc, Kiều Vô Song đã quăng lại một câu: "Trước khi tôi tỉnh lại, nếu anh không lấy được thứ đó đi ra, thì chứng minh khảo nghiệm của tôi đối với anh thất bại. . ."

Trương Tử Thạc sững sốt sốt nhìn về phía cô, căn bản không thể tưởng tượng được, trong cái đầu quả dưa kia của cô rốt cuộc chứa cái gì.

Thế nhưng lại có thể có biện pháp chinh người kỳ lạ như vậy!

Nhưng mà, hần quả thực đã đánh giá thấp lời nói và thói quen chinh người của Kiều Vô Song.

Chỉ thấy vẻ mặt Kiều Vô Song tiếu nuôi nói: "Đáng tiếc, giấc ngủ của tôi tương đối mỏng, bình thường ngủ chưa tới một canh giờ, sẽ tỉnh lại. . ."

Cả người Trương Tử Thạc như tỉnh linh!

Má ơi, một canh giờ, hiện tại nếu hần không tăng nhanh cước bộ, chẳng phải là sẽ bỏ qua một nữ tử có tư chất mạnh mẽ như thế sao?

Suy nghĩ về đẳng cấp, thân mình Trương tử Thạc chợt lóe, thoáng chốc đã biến mất trong bóng đêm.

Nhìn thấy bóng lưng hần nhanh chóng rời đi, Kiều Vô Song nhếch môi cười, vắn eo bẻ cổ ngáp một cái, nói: "Lại có thể ngủ một giấc ngon lành rồi!"

Tiếp tục các loại câu!

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sào huyết bị bại lộ.

Quả nhiên Trương Tử Thạc không khiến Kiều Vô Song thất vọng!

Trước khi trời sáng, Trương Tử Thạc ẩn nấp ở trong thành mà không bị tổn thương gì trở về, đồng thời, trên tay còn cầm một bao quần áo.

Cách đó không xa Trương Tử Thạc vừa bước đến gần cây cổ thụ mà Kiều Vô Song đang ngủ, bỗng nhiên Kiều Vô Song mở mắt, thân thể đột nhiên lộn nhào, vurun người một cái, trong nháy mắt, liền vọt ra phía sau Trương Tử Thạc.

Trương Tử Thạc chỉ cảm thấy có một cái bóng đen lướt qua, nhất thời hấn tràn ngập cảnh giác, đang chuẩn bị rút trường kiếm bên hông ra, liền bị người đó vỗ nhẹ sau lưng.

Giọng nói trong trẻo dễ nghe kèm theo một chút nhạo báng nói: "Này."

Trương Tử Thạc nghiêng đầu, nhìn người trước mắt là Kiều Vô Song, bỗng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Thứ này đã nắm trong tay rồi, bây giờ chúng ta có thể trở về căn cứ. "

Kiều Vô Song nhún nhún vai, nói: "Dẫn đường đi."

Trương Tử Thạc gật đầu, dẫn đường cho Kiều Vô Song, thừa dịp ban đêm hai người trộm hai con tuấn mã, liền quất roi thúc ngựa, hướng đến căn cứ Dong Bình mà chạy.

Mãi đến đêm khuya ngày thứ hai, hai người mới dừng lại ở một nơi vắng vẻ.

Về mặt Kiều Vô Song buồn bực nói: "Còn phải chạy bao lâu nữa?"

Thời điểm lúc cô còn ở trong tổ chức thì không tệ, luyện qua kỹ thuật cưỡi ngựa, mặc dù cô cực kỳ tự tin kỹ thuật của mình khá tốt, thế nhưng chạy một ngày một đêm bị hành hạ như thế, thắt lưng cứng cáp của cô đột nhiên cảm thấy có chút đau nhức.

Trương Tử Thạc nói: "Nhanh lên."

Hai người buộc dây thừng vào ngựa, để cho ngựa ăn một chút lượng thực.

Hai người ngồi xuống đất, Trương Tử Thạc lấy ra một chút lương khô đưa cho Kiều Vô Song, nói: "Ăn một chút đi, chúng ta nghỉ ngơi một chút, đi nửa ngày đường nữa, là có thể đến căn cứ."

Không nhìn được Kiều Vô Song tròn trĩnh mắt...

Vẫn còn phải đi nửa ngày đường? Nhìn thấy sắc trời đã tối dần, tính toán, có lẽ sáng sớm ngày mai họ mới có thể đến nơi.

Kiều Vô Song nghĩ, dù sao cô cũng không có chỗ nào để đi, vậy thì đi xem căn cứ Dong Bình thời cổ đại một chút xem rốt cuộc nó có hình dạng gì.

Bắt lấy lương khô của Trương Tử Thạc ném đến, Kiều Vô Song tùy tiện bẻ vài miếng, ăn qua loa hai miếng.

Cô kén ăn, loại bánh sáy khô này, dưới tình huống bình thường cô tuyệt đối sẽ không đụng đến.

Hai người nghỉ ngơi một lúc, sau đó chạy tiếp hơn nửa ngày đường, giống như dự tính, mãi đến sáng sớm ngày thứ ba, còn 100 km cuối cùng là hai người đến bên ngoài căn cứ Dong Bình.

Hai người dự định nghỉ ngơi một lát, nhưng vào lúc này, không biết từ chỗ nào có người xông ra, về mặt kích động kèm theo giọng nói: "Lão đại, cuối cùng huynh cũng trở về. "

Người đến là một người thanh niên ngoài 20.

Trương Tử Thạc thấy thế, về mặt niềm nở nói: "Lão tam, là đệ đặc biệt tới đây đón ta sao?"

Lão tam vội vàng nói: "Trước tiên phải ẩn nấu trước . . . , về căn cứ đệ lập tức bẩm báo tình hình cho huynh. "

Trương Tử Thạc gật đầu, nhìn về phía Kiều Vô Song, nói: "Kiều cô nương... "

Sắc mặt Kiều Vô Song lạnh nhạt, thân thủ linh hoạt, nhanh chóng lộn nhào rồi đứng vững xuống đất: "Đi thôi. "

Lão tam nhìn Kiều Vô Song một cách xa lạ, về mặt vô cùng nghi ngờ nhìn về phía Trương Tử Thạc.

Lão tam dẫn đường, họ tới một chỗ bên trong rậm rạp cỏ dại, lão Tam vừa quan sát cảnh vật chung quanh, vừa mò mẩn ở trong bụi cỏ một lúc, cuối cùng mở ra một cái nắp, ra hiệu muốn hai người đi vào trước.

Sau khi Trương Tử Thạc và Kiều Vô Song lần lượt xuống phía dưới, lão Tam cũng đi theo xuống dưới.

Piazza dưới cái nắp là một căn hầm, diện tích không lớn, ba người đứng ở trong đó, có vẻ hơi chật chội.

Trương Tử Thạc hỏi: "Lão Tam, cái quái gì thế này?"

Lão tam lo lắng nói: "Sào huyết của chúng ta đã bại lộ !"

Lão tam thở dài, nói: "Càng đi về phía trước, nhất định mười ngàn đại quân Đông quốc, bọn hắn đang bao vây căn cứ của chúng ta. Đồng thời, đại tướng quân trấn giữ Đông quốc đang ở trung tâm căn cứ của chúng ta, nếu như một khi có người xâm nhập, chắc chắn phải chết... "

Sau khi Trương Tử Thạc nghe xong, trên khuôn mặt đẹp trai lộ ra vẻ căm hận, hần lạc giọng nói: "Hoàng Trác Nhiên chết tiệt!"

Một cú đâm hung hăng đâm vào trên tường đất khiến tường lõm sâu, thoáng chốc, chung quanh đất đá ào ào rơi xuống.

Lão tam tiếp tục kích động nói: "Lão đại, lão nhị và lão tứ đều bị treo ngược ở bên trong, các huynh đệ khác, đều bị Hoàng Trác Nhiên tên cầu hoàng đế kia nhốt vào trong thủy lao, đã mấy ngày rồi, đệ sợ các huynh đệ chịu không nổi!"

"Đệ... " Ánh mắt đen nhánh của lão tam lóe lên, trên mặt nhanh chóng hiện lên một nét biểu cảm khác thường, nói: "Là đệ may mắn, ban đầu vốn rời khỏi căn cứ đi mua đồ, mới tránh khỏi kiếp nạn này."

Kiều Vô Song lặng im không nói, sau khi nghe câu nói của lão tam, bỗng nhiên có chút hứng thú nhú mảy.

Biểu cảm trên khuôn mặt của Trương Tử Thạc rồi rầm phức tạp, có căm phẫn, có tức giận, có thù hận và còn không cam tâm!

Bên trong ánh mắt đen nhánh kia của hắn, dường như còn có một viên thủy châu phát ra trong suốt.....

Trương Tử Thạc ừ ừ, nắm lấy thanh thạch bùa, không cam tâm nói: "Nói cách khác, chúng ta vẫn còn ba người.... "

Lão tam thở dài: "Phải."

Trong lúc đang nói đó, ánh mắt lơ đãng nhìn Kiều Vô Song bên cạnh im lặng không lên tiếng.

Khi ánh mắt đối trá của hắn nhìn về phía ánh mắt của Kiều Vô Song là lúc trong đầu suy nghĩ không ra, cả người hắn bỗng nhiên run rẩy!

Giọng nói Trương Tử Thạc dần dần trở nên khàn khàn, ánh mắt cũng hiện đầy máu:

"Ba người chúng ta chống cự mười nghìn đại quân, nên đánh như thế nào?"

Đánh như thế nào, cũng không có khả năng đánh thắng được bọn hắn!

Lão Tam thở dài một hồi, lúc đang muốn nói chuyện, lại nghe được giọng nói trong trẻo êm tai của Kiều Vô Song, lại kèm theo khí phách vương giả nói: "Đơn giản, chỉ cần một mình ta là đủ."

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ba điều kiện

Ánh mắt Trương Tử Thạc thoáng hiện lên kinh ngạc nhìn về mặt tràn đầy tự tin của Kiều Vô Song.

Trong hầm đất nhỏ hẹp, Trương Tử Thạc và lão Tam bị khí phách vương giả trời sinh của Kiều Vô Song làm cho chân động nuốt một ngụm nước bọt.

Trương Tử Thạc hoảng sợ nhìn cô gái trước mắt, tuy biết rõ cô có phần không giống người thường, nhưng, một người... đối phó với một vạn đại quân, nói dễ hơn làm?

"Nói... Nói đùa sao?"

Phản ứng đầu tiên của lão Tam chính là cô đang nói đùa, nhưng từ trên người cô lại tỏa ra khí phách khiến lão Tam không nhận được mà bắt đầu khiếp đảm.

Kiều Vô Song lạnh lùng nhìn lão Tam, giọng nói trong trẻo mang theo rét lạnh giống như hằm băng, nói : "Tôi cũng không nói đùa..."

Cô nhún nhún mày, lại liếc mắt về phía Trương Tử Thạc, nói : "... Nhưng trước giờ cũng không giúp không công."

Nói cách khác, muốn cô giúp đỡ, nhất định phải cùng cô nói điều kiện.

Trương Tử Thạc cố nén chấn động trong lòng, ra vẻ bình tĩnh nói : "Cô muốn cái gì?"

"Ba điều kiện." Kiêu Vô Song nhún mày, nói tiếp: "Anh nhất định phải đồng ý với tôi trước, còn về nội dung của ba điều kiện, khi nào tôi nghĩ ra, thì sẽ nói cho anh biết."

Lão Tam bên cạnh nhỏ giọng nói: "Lão Đại, cẩn thận kéo bị lừa!"

Kiều Vô Song thính tai nghe được, cũng lạnh lùng nói thẳng: "Không đồng ý cũng không sao, dù sao sống chết của hơn ba nghìn người kia, cũng không có quan hệ với tôi."

Cô chỉ là đơn thuần muốn tham gia náo nhiệt mà thôi!

Trương Tử Thạc cắn chặt răng, nói : "Ta đồng ý với cô."

Kiều Vô Song lộ ra nụ cười rục rờ, chẳng qua lúc ánh mắt nhìn về phía lão Tam, bỗng nhiên lạnh xuống.

"Tôi phải đi chơi đùa với bọn họ một trận rồi..." Cô dừng một chút, bỗng nhiên nói tiếp: "Về phần cậu ta, tôi muốn anh thòi thòi khác khác mà ngó chừng, một bước cũng không cho cậu ta rời khỏi đây!"

Về mặt Trương Tử Thạc khiếp sợ!

Lão Tam?

Đệ ấy đi theo hần nhiều năm, còn là huynh đệ sống chết có nhau!

Vì sao phải ngó chừng đệ ấy, chẳng lẽ...

Ánh mắt Trương Tử Thạc phát lạnh, nhìn về phía lão Tam.

Lão Tam chợt dạ nuốt một ngụm nước bọt, lui lại mấy bước, bước chân có vẻ hơi lảo đảo: "Lão Đại, huynh bị con nhóc này mê hoặc sao? Đệ chính là huynh đệ sống chết có nhau với huynh đó!"

"Câm miệng!" Trương Tử Thạc lạnh lùng nói: "Đệ tốt nhất nên mong đợi, căn cứ và ba nghìn huynh đệ đều bình an vô sự."

Lão Tam cắn răng, trong mắt mang theo chút không cam lòng, nhìn về phía Kiêu Vô Song đang từ từ rời đi...

Sau khi Kiêu Vô Song đi ra khỏi hằm đất, thuận tiện tìm một ít hoa cỏ màu xanh thất lên mũ mão y phục, sau khi trang bị tốt bản thân, mới từ trong rừng rậm đi về phía trước.

Quả nhiên, đi không bao lâu thì nhìn thấy phía trước có một nhóm lớn người ngựa của quân đội vây quanh con đường lên núi.

Kiều Vô Song cẩn thận đánh giá bốn phía, phát hiện đằng sau của rừng rậm là một sườn núi, mất phương hướng hoạt chuyển một cái, nhanh chóng cúi đầu, vòng qua đám quân đội đang bao vây đường núi đi thẳng lên sườn núi.

Nằm ở trên đỉnh núi, vừa vịn có thể nhìn thấy cả khu căn cứ của lính đáng thuê.

Căn cứ ở địa thế rộng rãi, công trình đều là nhà gỗ thông thường, ở giữa đất bằng phẳng lớn dựng lên một cái giá, trên giá đỡ treo hai người đàn ông.

Hai người đàn ông kia, hẳn là lão Nhị và lão Tứ trong miệng lão Tam

Điều chỉnh tầm mắt, toàn bộ bốn phía căn cứ đều bị quan binh bao vây trùng điệp, còn bên trong căn cứ lại đứng đầy một đám quân đội.

Trong ngoài căn cứ bị bao vây chặt chẽ, phòng chừng ngay cả một con ruồi bọ bay vào, cũng sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ.

Thế nhưng...

Mất phương hướng của Kiêu Vô Song lại không hề lộ ra khiếp đảm, thay vào đó là càng hưng phấn hơn!

Cô thích khiêu chiến, mà một vạn đại quân, chính là vật thí nghiệm để thách thức bản thân!

Mất phương hướng qua một chút ánh sáng huyền bí, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười tự tin, thân hình cô chợt lóe, rất nhanh rời khỏi đỉnh núi nhỏ.

Trong lúc bóng dáng của cô từ từ rời xa, một nơi nào đó trên đỉnh núi, đột nhiên xuất hiện một bóng dáng trắng như tuyết ở trên ngọn cây, chủ nhân của bóng dáng kia, ánh mắt mang theo mười phần hứng thú, nhìn về phía bóng lưng đang dần đi xa.

"Chủ nhân, ngài nói nàng sẽ thành công không?"

Người đàn ông thần bí khẽ nhếch môi cười, nhìn về phía bóng lưng đang dần xa kia, trong mắt lại lóe lên ánh sáng không thể nhìn thấu.

Hắn vuốt vuốt ngọc tiêu xanh biếc trong tay, nói: "Người bình thường, há có thể là đối thủ của nàng..."

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sủng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Trời sinh dị năng

Quân đội bao vây cả ngọn núi, sau khi gặp phải ánh mặt trời chói chang cay độc, thể lực cũng bắt đầu có chút cạn kiệt.

Thậm chí có những tiểu binh canh gác trực tiếp té xỉu, ngay sau đó những tiểu binh khác thể lực cạn kiệt cũng té xỉu theo, một khắc sau, có người trực tiếp nâng bọn họ đưa vào trong lều.

Kiều Vô Song mai phục cách đó không xa, cho dù cách xa hơn một chút, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ tình hình bên này của bọn chúng.

Trông thấy có tiểu binh té xỉu, Kiều Vô Song nhếch môi cười, thân thể khẽ di chuyển lần nữa, trốn sau một thân cây đại thụ.

Cô có một dị năng, cũng bởi vì dị năng trí mạng này, mới khiến cho người của tổ chức phát hiện cô, nên đưa cô đi đào tạo thành một sát thủ chuyên nghiệp!

Mà rất lâu rồi cô không sử dụng dị năng này....

Hôm nay, cô sẽ để cho tất cả mọi người mở mang tầm mắt!

Đôi mắt đẹp đen nhánh hơi nhắm lại, Kiều Vô Song đưa tay ra, hợp hai tay lại, để ở bên môi, đôi môi hơi động đậy, giống như là đang đọc câu thần chú nào đó.

Một lát sau, rừng rậm vốn yên lặng ngay cả tiếng dế kêu cũng không có, bên trong chột xao động bất an ——

Có tiểu binh canh gác kinh ngạc nói: "Các người có nghe thấy âm thanh gì không?"

"Âm thanh gì, người đừng làm chúng ta sợ?"

Một đám tiểu binh bắt đầu nâng cao cảnh giác, nắm chặt giáo trong tay, vẻ mặt khẩn trương tra xét chung quanh.

Trong rừng rậm rạp um tùm, vẫn không ngừng phát ra âm thanh quỷ dị như cũ ——

Tê tê... Tê tê!

Âm thanh kia lúc thì phát ra từ phía Đông, lúc thì từ phát ra từ phía Tây, nhất thời khiến cho tất cả các binh sĩ bỗng toát mồ hôi lạnh.

Có một quan viên chức hơi cao chút từ trong lều trại bước ra, hẩn lạnh lùng tra hỏi: "Âm thanh gì thế!"

Bọn lính có vẻ hơi kích động.

"Không biết... "

"Có phải có quái thú không?"

"Quái thú con mẹ người ấy!" Quan viên có cấp bậc hơi cao kia đoạt lấy cây thương trong tay một tên tiểu binh, đi về phía trong rừng rất khiếp đảm đó.

Sau đó, một số tiểu binh cũng đi theo.

Bên kia, Kiều Vô Song trốn ở phía sau cây, nhìn con thú nhỏ đáng yêu ở trước mắt, cô vươn ngón tay út ra, ngoắc ngoắc.

"Tê tê... Tê tê!"

Con thú kia thấy Kiều Vô Song ngoắc ngón út, trong con ngươi xanh biếc sâu thẳm là ánh ngược thân hình tuyệt mỹ của cô, nó không hề nổi nóng, ngược lại bộ dạng rất ngoan ngoãn, mặc dù thân thể nhẹ nhàng di chuyển, nhưng bởi vì thân thể quá mức khổng lồ, khiến lúc nó đang bò, phát ra âm thanh sột soạt.

Kiều Vô Song không hề sợ hãi sờ sờ cái đầu trơn trượt của nó, nhỏ nhẹ nói: "Cục cưng, có nhiệm vụ!"

"Tê tê... Tê tê!"

"Ta với bọn họ không thù không oán." Nhìn con thú khổng lồ trước mắt, trong lòng Kiều Vô Song tám tám, không ngờ cái thứ dị năng này, sau khi đi tới cổ đại lại không có một chút ảnh hưởng nào.

Ngược lại, so với triệu hồi dã thú trước kia, càng dừng mạnh hơn!

Kiều Vô Song tiếp tục nói: "Vậy nên, mày chỉ cần hù dọa bọn họ một chút thôi là được rồi."

Kiều Vô Song vừa dứt lời, thì nghe thấy có người hô lớn: "Có rắn, lớn.... lớn, một con rắn rất lớn!"

Không sai, con rắn kia chính là một con rắn khổng lồ, con rắn này ước chừng cao 60 mét, thân rắn đủ để bao quanh hơn nửa vòng của ngọn núi nhỏ này.

Còn tiểu binh kia, cũng chỉ là thấy được đuôi của con rắn khổng lồ kia mà thôi!

Kiều Vô Song cau mày lại, sau khi ném cho con rắn lớn một ánh mắt ra hiệu, dường như con rắn lớn có thể nhìn hiểu, liền xoay mình rời đi.

Theo bóng dáng con rắn lớn rời đi, thân hình quý mị của Kiều Vô Song chợt lóe, bước chân nhanh chóng chạy trốn, tốc độ của cô cực nhanh, lúc chạy trốn nhanh như gió vậy, khiến người ta căn bản không bắt được bóng dáng của cô, bóng dáng quý mị tiếp tục di chuyển, chạy thẳng đến trong lều trại của quân đội.

Âm thanh sột soạt ở đầu núi, khiến cho đám lính chú ý tới.

Cho nên đám người bắt đầu có chút bối rối, căn bản không phát hiện có một bóng người tựa như gió lướt qua bên cạnh mình.

Đại tướng quân vẫn luôn ở bên trong lều vải chưa hề ra mặt, cũng bởi vì âm thanh sột soạt kia mà đi ra khỏi lều.

Chỉ là, hắn vừa mới mở rèm lều ra, lập tức nhìn thấy một bóng dáng thần tốc thoáng qua từ khóe mắt.

Hắn phản ứng cực nhanh, nắm chặt trường kiếm trong tay dùng lực vung kiếm về phía bóng dáng chớp lóe đó, nhưng cũng chỉ phí công!

Bởi vì, một cây chùy thủ lạnh lẽo, đã đặt ở trên cổ của hắn.

Vị đại tướng quân kia lẩn lộn trên sa trường, dạng quái nhân nào cũng đã gặp qua, nhưng chưa từng nhìn thấy qua người nào có bóng dáng nhanh như vậy.

Hắn có chút không cam lòng, tức giận dùng giọng nói: "Ngươi là ai?"

Một giọng nói trong trẻo êm tai, mang theo sự quyết đoán trí mạng, lạnh lùng nói: "Người muốn mạng của anh!"

Trong nháy mắt đại tướng quân kia lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn phản ứng cực nhanh định xoay người lại, lấy trường kiếm trên tay ra ám sát cô gái sau lưng.

Nhưng không ngờ, thân thể hắn vừa mới dịch chuyển, Kiều Vô Song ở sau lưng liền dùng lực ở cổ tay một cái.

'Phụt.....' một tiếng, đại tướng quân phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt lộ ra đầy khó tin.

Sau đó, Kiều Vô Song nhắc chân hất trường kiếm của đại tướng quân lên, thủ cấp của hắn ta lập tức rơi vào trong tay cô.

Kiều Vô Song hoàn toàn không biết, nhất cử nhất động của cô, bị một người khác nhìn thấy hết toàn bộ.

"Chủ nhân, nàng, nàng, nàng.. Quả thực quá tàn nhẫn! "

"Ngươi thì biết cái gì!" Công tử áo trắng dùng ngọc tiêu xanh biếc gõ gõ lên đầu của hắn, riu rít nói: "Nữ nhân, chính là phải giống như cô ấy, mới có sức quyến rũ."

Hự... Chủ nhân quả thật là khẩu vị nặng mà!

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Cô gái điên cuồng ngang ngược

Ánh mắt của công tử áo trắng nhìn chăm chú vào con mèo hoang kia, trong đôi mắt đen láy sâu thẳm bùng lên ánh sáng nóng rực.

Dường như cảm nhận được đạo ánh sáng nóng rực kia, Kiều Vô Song vốn xách thủ cấp của Đại tướng quân lên, đột nhiên quay đầu lại, nhìn về nơi phát ra.

Tuy nhiên bên kia, từ rừng cây rậm rạp ra, hoàn toàn không hề có ai...

Bên kia, gã sai vặt bên cạnh công tử áo trắng kinh sợ nói: "Chủ nhân, nguy rồi, nàng phát hiện ra chúng ta!"

"Đồ ngốc!" Công tử áo trắng lại gõ gõ đầu hấn, nói: "Chúng ta là ai, sao nàng có thể nhìn thấy được chứ!"

Đúng như theo lời của công tử áo trắng nói, Kiều Vô Song quả thật không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, chỉ là trong lòng có chút nghi ngờ cùng khó hiểu.

Ánh mắt nóng rực này, khiến cho cô nghĩ đến vị công tử thần bí chỉ gặp mặt một lần ở trong rừng kia.

Hình như hấn cũng dùng loại ánh mắt này để chăm chú nhìn vào mình...

Tuy Kiều Vô Song nghi ngờ, nhưng bây giờ không phải là lúc truy tìm nguồn gốc, bởi vì cô còn phải đi cứu lão Nhị và lão Tứ đang bị treo ngược ở trên cây, còn có 3000 hán tử bị nhốt trong thủy lao.

Không suy nghĩ nhiều nữa, cô đi đến nơi lão Nhị và lão Tứ bị treo.

Suốt dọc đường đi cô gặp không ít tiểu binh, bọn họ thấy trên tay cô xách đầu của Đại tướng quân thì sợ đến mức rớt lui về phía sau.

Lão Nhị và lão Tứ bị treo ngược ở trên cây đã sớm phát hiện ra tiếng xao động, bởi vì bọn họ bị treo ngược ở thân cây quá lâu, sau khi bị phơi nắng một thời gian dài, khiến môi bọn họ trắng bệch, ánh mắt mơ hồ.

Khi bọn họ mở to hai mắt đã mông lung, một cái bóng mơ hồ đột nhiên đứng ở trước mặt bọn họ.

Hấn cố nén sự khó chịu, cảnh giác mở to hai mắt, nhìn rõ trước mắt, thì ra là một cô gái ăn mặc kỳ quái.

Lão Nhị cố gắng nhép nhép miệng, giọng nói thì khàn vô cùng: "Cô... là ai?"

Kiều Vô Song nhếch môi cười, dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, chùy thủ trong tay lóe lên ánh sáng màu bạc, vừa vịn chiếu vào tròng mắt đen của lão Nhị và lão Tứ.

Lão Nhị và lão Tứ chỉ cảm thấy ánh sáng bạc lóe lên, thân thể hai người không hề có dấu hiệu báo trước lập tức rơi từ trên trời xuống!

Đám tiểu binh có mặt ở đó đều rớt rít kinh ngạc nói: "Không ổn, Hồ Chi Bình và Lục Phong được cứu rồi!"

Tuy có người sợ hãi, nhưng cũng cố lấy can đảm hỏi: "Cô là ai, tại sao cô lại giết Đại tướng quân của chúng tôi?"

Đồng dạng, sau khi lão Nhị Hồ Chi Bình và lão Tứ Lục Phong rớt xuống đất, hai người giúp đỡ lẫn nhau, gian nan đứng lên, cũng mang theo ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía cô.

"Cô nương, cô là..."

Kiều Vô Song không để ý đến sự khiếp sợ cùng nghi hoặc của bọn họ, chỉ nói: "Thủy lao ở đâu?"

Hai người Hồ Chi Bình và Lục Phong chỉ chỉ bên phải, Kiều Vô Song nhếch môi cười, không chút sợ hãi xách đầu của Đại tướng quân, nghênh ngang đi về phía thủy lao.

Lục Phong nhìn bóng lưng Kiều Vô Song, nghi ngờ hỏi: "Lão Nhị, nàng ấy là ai?"

Hồ Chi Bình nói: "Không biết, dù sao cũng không phải nhằm vào chúng ta mà tới."

Hai người đi theo Kiều Vô Song, tuy trên đường đi có không ít binh lính, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy đầu người trên tay Kiều Vô Song thì không một ai dám lơ đãng cả.

Cho nên, một đám người không tổ chức cùng nhau đi đến thủy lao, giải cứu thành công các huynh đệ bị nhốt trong thủy lao.

Khi bọn họ làm xong tất cả mọi người, cuối cùng binh lính của Đại tướng quân cũng có người dám tiến lên phía trước gặng hỏi.

Người đến thoát nhìn là người có chút cấp bậc, sắc mặt hấn vẫn e ngại như cũ.

Dĩ nhiên, hấn e ngại, một nửa là vì sau lưng Kiều Vô Song có một con trăn khổng lồ, một nửa kia là, dường như con trăn này nghe theo lệnh của nàng.

Hấn cố nén sự sợ hãi trong lòng, nói ra tiếng, nhưng vẫn có chút run rẩy: "Rốt cuộc cô là ai, vì sao lại giết Tướng quân của chúng tôi?"

Kiều Vô Song nhếch môi cười, không nóng không lạnh nhưng lại khiến cho không khí chung quanh thoáng chốc hạ xuống tới 0 độ C.

"Kiều Vô Song." Cô chậm rãi nói: "Giết Tướng quân của các người, chỉ là muốn chơi đùa một chút mà thôi."

Mọi người rói rít lộ ra vẻ mặt khiếp sợ cùng không thể tin nổi ——

Cô dám nói, giết người chỉ là muốn chơi đùa!

Rốt cuộc tinh thần của cô có vấn đề, hay là...

Thực lực quá mức mạnh mẽ, cho nên mới dám điên cuồng ngang ngược như thế!

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sủng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đại vương tức giận.

Cung điện tọa lạc ở phía sau rừng núi, lộ ra từng miếng ngói bằng ngọc lưu ly, có một miếng ngói bằng ngọc lưu ly màu vàng kim, tựa như sóng biển màu vàng phía sau núi rừng, nguy nga lộng lẫy, xa hoa!

Bên ngoài Ngự Thư phòng, có đội thị vệ canh giữ nghiêm ngặt, tất cả mọi người hết sức cảnh giác dò xét bốn phía.

"Rầm ——"

Bỗng nhiên, trong điện phát ra một luồng âm thanh va chạm chói tai, âm thanh này giống như một vật kim loại nào đó tạo thành, âm thanh vô cùng sắc bén.

Nhóm người của đội thị vệ liền cảnh giác, người dẫn đầu muốn xông vào Ngự Thư phòng kiểm tra, lại đúng lúc từ bên trong tổng quản thái giám đi ra ngoài cản lại.

"Lâm công công, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Lâm công công vuốt mồ hôi trên trán, vẻ mặt e sợ rồi nói: "Trương thị vệ, bình tĩnh đừng nóng, bây giờ Đại vương đang nổi giận, các người cứ như vậy mà xông vào, cẩn thận ăn không hết."

Trong Ngự Thư phòng, nam tử đưa lưng về phía tầm mắt, bóng dáng cao lớn thẳng tắp đứng lên, hai tay của hấn chấp sau lưng, bàn tay siết thành nắm đấm, dường như đang cố nén cơn giận dữ.

Toàn thân nam tử kia là long bào vàng óng, đầu đội vương miện, phía trên vương miện gắn một chuỗi báu vật trên châu óng ánh.

Giọng nói trầm thấp, kèm theo cơn giận giữ nồng nặc cuộn cuộn lao tới: "Bốn vương phái mười ngàn đại quân đi vây bắt một nhóm lính đánh thuê nhỏ nhỏ, nhưng toàn quân lại bị diệt."

Nam tử càng nói càng phẫn nộ, đột nhiên hấn vừa quay đầu lại, hai tay chống lên trên bàn, gương mặt đỏ anh tuấn vạm vỡ, bởi vì cực kỳ tức giận, mà trở nên nhăn nhoe.

Hấn chỉ vào người quỳ dưới đất, giọng lạnh lùng nói: "Các người nói rõ cho bốn vương, đây rốt cuộc là chuyện gì?"

"Hồi... Hồi báo Đại vương, dựa theo kế hoạch ban đầu, chúng ta bao vây sào huyệt của nhóm lính đánh thuê quả thực là có thừa năng lực, vậy mà..." Nói tới đây, quỳ xuống dưới đất, tên tướng quân mặc áo giáp, vẻ mặt bỗng nhiên sợ hãi nói: "Bỗng nhiên xuất hiện một con nhóc, chẳng những nàng ta triệu hồi ra một con trăn khổng lồ đến tập kích quân ta, mà còn... mà còn ngông cuồng lấy đầu của Đại tướng quân chúng ta!"

Trác Nhiên lạnh nhạt quát: "Nói láo! "

Đột nhiên hấn tiến tới, hung hăng bóp chặt cổ của tên tướng quân, cả người tỏa ra hơi thở hung ác, mà đôi mắt đen nhánh kia, sát khí lại càng bức người.

"Thế giới này sao lại có thể có người triệu hồi được rắn, theo bốn vương suy đoán, các người căn bản là lơ là nhiệm vụ." Trác Nhiên càng nói, sức lực bàn tay càng lớn, hấn nghiêng răng lại mà nói: "Có con rắn lớn tấn công loài người, người sao lại có thể lãnh lạnh mà còn sống, bốn vương hận nhất chính là người nói dối!"

"Đại vương tha mạng... Hu hu, Đại vương tha mạng!"

"Đại vương —— " thấy sức tay của hấn càng lúc càng lớn, một vị Phó tướng quân bên cạnh tướng quân kia, tiến tới quỳ, lo lắng nói: "Đại vương hãy khoan, lúc ấy thần cũng ở đó, quả thật thấy một con rắn khổng lồ tập kích quân ta, hơn nữa, thần đã hỏi thần phận của cô gái kia."

Trác Nhiên cau mày rậm lại, đột nhiên hấn buông lỏng bàn tay ra, lạnh lùng nhìn về phía Phó tướng quân bên cạnh, nói: "Nàng ta là ai?"

"Nàng ta gọi là Kiều Vô Song, thần còn hỏi nàng vì sao lại muốn giết Đại tướng quân của chúng ta, nàng lại nói về, lại nói về...." Nói tới đây, trên trán của tướng quân nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, nhớ lại sự điên cuồng trong ánh mắt của nàng, cùng với hành động ngông cuồng, nhất thời sau lưng bắt đầu lạnh lẽo.

Nhìn bộ dáng Phó tướng quân khiếp đảm như vậy, Trác Nhiên cau mày lại, nói: "Nói cái gì?"

Phó tướng quân nuốt nước miếng nói: "Nàng nói... Chẳng qua là vì thích đùa."

Chẳng qua là thích đùa!

Trác Nhiên nhếch môi mỏng, ánh sáng lạnh trong ánh mắt chớp lóe, bỗng nhiên cười lạnh nói: "Thích đùa, khả khả, thích đùa !"

Đại vương Trác Nhiên của Đông quốc, nổi tiếng là lạnh lùng thô bạo.

Hấn đăng cơ lúc mười hai tuổi, bởi vì tuổi quá nhỏ, cho nên mới để cho hoàng thúc Trác Lam nhiếp chính.

Bây giờ, hấn hai mươi hai tuổi, mười hai năm ròng rã trôi qua, hấn không còn là đứa trẻ ngu ngốc nữa, nhưng Trác Lam lại không chịu buông bỏ quyền hành, cũng mưu đồ muốn tạo phản.

Hấn muốn xuống tay với Trác Lam trước, cũng đã phái thủ lĩnh đánh thuê, Trương Tử Thạc đi ám sát hấn ta, kế hoạch thành công hoàn hảo, thế nhưng, hấn lại thậm chí muốn giết chết Trương Tử Thạc!

Hấn ta chẳng những muốn trộm ngọc tỷ của hấn, còn trộm cái kia....

So với ngọc tỷ thì danh sách quý giá hơn!

Danh sách kia, nếu để cho Đại vương nước khác nhìn thấy, thế giới này sẽ đổi mặt với tai họa như thế nào?

Nghĩ đến đây, Trác Nhiên phát điên vô cùng, hấn hận không thể phái tất cả thuộc hạ, bắt Trương Tử Thạc tới để *thiên đao vạn quả!

(*Lóc từng miếng thịt)

Chẳng qua là hấn không ngờ tới, hấn phái quân đội đi bắt Trương Tử Thạc, toàn quân bị diệt không nói, lại bỗng nhiên còn xuất hiện một con nhóc, giết Đại tướng quân của hấn, lại nói ngông cuồng nói là chỉ thích đùa!

Bỗng nhiên Trác Nhiên cười lạnh nói: "Thật biết điều... "

Ngay lúc hấn đang lẩm bầm, bỗng nhiên Lâm công công đi vào, giọng nhỏ nhẹ nói: "Khởi bẩm Đại vương, Cao Thừa tướng cầu kiến."

Cao Thừa tướng?

Trác Nhiên như có mây, lại lạnh lùng nói: "Tuyên vào."

Bạn đang đọc truyện *Trium Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thiên nữ trong truyền thuyết

Lâm công công kéo dài giọng nói the thé, hô: "Truyền, Cao Thừa tướng."

Sau một lúc, một vị nam tử trung niên đi từ ngoài điện vào.

Trong điện, hai vị Tướng vẫn quỳ trên mặt đất như cũ, mặt lộ vẻ xấu hổ, thấy Cao Thừa tướng tiến đến, giống như là gặp được cứu tinh.

Nhìn thấy sự thay đổi trên mặt bọn họ, trong lúc đó mũi của Trác Nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh thật nhỏ.

Bộ dáng Cao Thừa tướng nhìn qua khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, cằm để râu, trên khuôn mặt kiên cường có một chút nếp nhăn nhỏ, hần tiến lên phía trước, cung kính hành lễ nói: "Khởi bẩm Đại vương, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

"Bình thân."

Trác Nhiên nói : "Cao Thừa tướng, hôm nay lúc lâm triều không có dâng sớ, hiện giờ lại đến ngự thư phòng cầu kiến, có việc gì gấp sao?"

"Bẩm Đại vương." Cao Thừa tướng nói chi tiết: "Hôm nay sau khi Vi thần lâm triều, lúc đang trên đường hồi phủ, thấy một chuyện hết sức kỳ quái, sau nhiều lần xác nhận, mới dám quay lại trong cung, nói nguyên do sự việc."

Trác Nhiên nói : "Người nhìn thấy gì?"

Cao Thừa tướng nói : "Nên nói, lúc Thần quay về nghe được một ít lời đồn nhảm."

Mày kiếm của Trác Nhiên khẽ nhúc, khóe miệng lộ ra một chút nét cười lạnh hứng thú.

Nếu không phải chuyện cực kỳ quan trọng, Cao Thừa tướng tuyệt đối sẽ không tùy tiện như vậy, mà lời đồn nhảm kia, sẽ là gì đây?

"Hiện giờ, bên ngoài đang lưu truyền về chuyện Thiên nữ trong truyền thuyết."

Trác Nhiên nghi hoặc lặp lại : "Thiên nữ trong truyền thuyết?"

"Chỉ một câu nói như thế, mà trong vòng một ngày đã truyền ra." Cao Thừa tướng nói : "Loạn thế tứ quốc, Thiên nữ giáng trần, người được Thiên nữ, được thiên hạ!"

"Người được Thiên nữ, được thiên hạ? !" Trác Nhiên không biết nên khóc hay cười nó mới phải: "Người qua đây giải thích rõ cho Bản vương, Thiên nữ là người phương nào?"

Cao Thừa tướng nói chi tiết: "Nghe nói, là một vị nữ tử có dị năng, nàng có khả năng triệu hồi Xà thú."

Đôi mắt thâm trầm của Trác Nhiên chợt lóe, bỗng lộ ra một nụ cười lạnh.

Trán của vị Tướng quân quỳ trên mặt đất nhỏ một giọt mồ hôi, bỗng nhiên lâm bẩm nói: "Nữ tử có dị năng, có khả năng triệu hồi Xà thú ... Đúng là nàng, nhất định là nàng!"

Vị Tướng quân bên kia cũng cúi đầu nói : "Đại vương, nhất định là nữ tử tên Kiều Vô Song kia!"

Nghe bọn họ nói như vậy, Cao Thừa tướng liền nói: "Các người có nhìn thấy nữ tử kia triệu hồi Xà thú rồi sao?"

Về mặt của vị tướng quân quỳ dưới đất hổ thẹn, cũng kích động nói: "Đại vương, mặc dù Thần không có chứng kiến nàng triệu hồi Xà thú, nhưng con mắt và không lỗ ước chừng cao bằng mấy chục người này, nó một mực công kích quân ta, nhưng đối với nàng kia lại lông tóc không tổn hao gì, tất cả chuyện này rất trùng hợp, nhất định là nữ tử điên cuồng kia!"

Trác Nhiên cau mày lại, chắc chắn nói : "Nói như vậy, nha đầu kia, chính là vị Thiên nữ mà mọi người nói?"

Về mặt vị Tướng quân vẫn còn sợ hãi nói : "Đúng vậy, nhất định là nàng..."

Trác Nhiên nhìn về phía hai người đang quỳ trên mặt đất, nói : "Các người đã gặp qua nàng?"

"Đúng vậy, Đại vương."

Trác Nhiên lạnh giọng phân phó nói: "Lâm công công, bày sẵn bút mực."

Lâm công công bưng bút mực lên, Trác Nhiên nói : "Nhớ lại chân dung của nàng, vẽ ra."

"Tuân lệnh."

Vị Tướng quân quỳ trên mặt đất kia rất nhanh vẽ ra một bản phác thảo.

Tuy rằng động tác rất nhanh, nhưng hạ bút lại vô cùng chuẩn xác, mỗi một nét bút đều là vẽ rất nghiêm túc.

Khi bức họa hoàn chỉnh được dâng lên cho Trác Nhiên xem, thì Cao Thừa tướng lại nói : "Đại vương, chúng ta nên ứng phó như thế nào?

Nữ tử trên bức họa có dung nhan mỹ mạo, ngón tay của Trác Nhiên không cẩn thận chạm đến đường cong đơn điệu kia, môi thoáng nở nụ cười hóm thú.

"Bản vương mệt rồi, các người lui xuống trước đi."

Cái gì, sau khi Đại vương biết mấy lời đồn nhảm kia, mặt lại không chút thay đổi để bọn họ lui ra?

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, nhưng vẫn là lui xuống.

Chờ sau khi mọi người lui ra, Trác Nhiên bỗng lạnh lùng nói: "Ám Dạ, Bản vương muốn biết tất cả về nàng, người tra rõ ràng người này cho ta "

Hắn đem bức họa đặt lên trên bàn, xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa sổ giống như nổi lên một cơn gió, thoáng chốc, bức họa trên bàn kia, liên biến mất không thấy...

Trác Nhiên nhắm mắt cười lạnh, trong đầu lại hiện ra gương mặt quyến rũ của Kiều Vô Song——

Kiều Vô Song, Bản vương thật muốn nhìn xem , rốt cuộc người có bao nhiêu bản lĩnh!

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đối thủ chính thức

Nhóm lính đánh thuê của Trương Tử Thạc, sau khi lọt vào cuộc tập kích của quân đội Trác Nhiên, liền nhanh chóng thay đổi một sào huyệt khác.

Cả nhóm lính đánh thuê tổn thương nguyên khí nặng nề, lúc này trên đường đi, đều đã uể oải.

Mãi đến buổi trưa, đội ngũ mới dừng lại nghỉ ngơi trong rừng cây rậm rạp một lúc. Tất cả thành viên trong nhóm lính đánh thuê, nhao nhao tò mò nhìn về phía nữ tử đang nhắm mắt nghỉ ngơi đằng kia, đồng phục của cô quá dị, cùng với thái độ ung dung, càng làm cho bọn họ cảm thấy cô không bình thường.

Trương Tử Thạc cầm ấm nước, đi tới bên cạnh Kiều Vô Song, nói: "Uống nước đi."

Đôi mắt Kiều Vô Song mở ra, ánh mắt lại thoáng qua một chút ánh sáng lạnh: "Đám huynh đệ kia của người, nếu cứ ở đó nhìn ta chằm chằm như vậy, ta nghĩ ta sẽ không nhận được đầm mồ hôi đôi mắt của bọn họ."

Trương Tử Thạc theo ánh mắt của cô nhìn lại, quả nhiên, không ít các huynh đệ đều tò mò nhìn về phía Kiều Vô Song, hơn nữa khẽ xì xào bàn tán.

Trương Tử Thạc nở nụ cười, nói: "Cô lại đang nói đùa."

Kiều Vô Song cau mày lại, được rồi, cô đúng là cố ý nói ra lời nói ác độc này, để hù dọa những tiểu bằng hữu này một chút.

Trương Tử Thạc đưa một bao quần áo, nói: "Cầm lấy cái này đi."

Nhìn bao quần áo trên tay hắn, Kiều Vô Song đưa tay ra nhận, nói: "Ta không cần phải cái trang."

Trương Tử Thạc hơi kinh ngạc nói: "Làm sao cô biết bên trong là y phục?"

Kiều Vô Song nói chi tiết: "Lúc chúng ta đi ngang qua trước thôn trang nhỏ, thấy người và dân chúng nơi đó mua vài bộ y phục."

Trương Tử Thạc nở nụ cười có chút ngượng ngùng, thậm chí hai má ửng đỏ: "Một chút vải thô xiêm y, cô đừng ghét bỏ, chờ chúng ta đến căn cứ mới, ta đích thân mua cho cô một vài tấm vải dệt tốt hơn."

Kiều Vô Song bĩu môi, mở bao quần áo kia ra, nhìn có vài bộ y phục tốt, vừa chọn y phục, vừa tầm tắc nói: "Y phục ở đây ta mặc không quen."

Ánh mắt Trương Tử Thạc lóe lóe, nói có chút không tự nhiên: "Nếu như cô không muốn bị người khác nhìn thấy như vậy nữa thì phải đi thay những bộ y phục này đi."

Kiều Vô Song lại nhìn đám người kia, quả nhiên, ngoài ánh mắt tò mò của những người đó đối với cô ra, còn có chút ánh mắt bỉ ổi.

Kiều Vô Song lạnh lùng khề hừ, ánh mắt giống như súng laser vậy, trực tiếp lướt nhìn những người thô bỉ này một lần.

Nhất thời, tất cả mọi người không dám nhìn về phía cô nữa.

"Tốt."

Kiều Vô Song tùy ý cầm quần áo lên, cũng không hề kiêng kỵ, mà lấy một cái áo khoác màu xám tro, tùy ý mặc vào người.

"Ách."

Nhìn động tác nhanh chóng của cô, Trương Tử Thạc ngoại trừ dở khóc dở cười ra, còn có một tia kinh ngạc, song, ngoại trừ kinh ngạc ra, màu da của hắn ngăm đen, vừa lúng túng lại đỏ hồng.

Y phục Kiều Vô Song mặc là một cái áo khoác màu xám tro, vải dệt là vải thô lấm chàm hạng kém nhất, trên y phục không có hoa văn tuyệt đẹp, cũng không thừa những chỗ khâu vá sửa chữa, mà bộ y phục này, rõ ràng có chút rộng rãi, y phục hạng kém như vậy, mặc ở trên người của cô, cũng không hề che giấu được vẻ đẹp tuyệt diệu của cô.

Ngược lại, y phục rộng thùng thình này, lại tiếp tục khiến đáng người tuyệt vời của cô hiện ra như ẩn như hiện, càng làm cho tất cả nam nhân lần nữa mắt không mở lên được.

Khuôn mặt tuấn tú của Trương Tử Thạc ửng đỏ, nói: "Làm sao cô có thể thay quần áo ở nơi này?"

Kiều Vô Song cải chính nói: "Đây là tùy tiện mặc một bộ y phục, không phải thay!"

Y phục của người cổ đại có ba lớp bên trong, ba lớp bên ngoài, nếu là cô mặc như thế thật, đoán chừng đã biến thành bánh chưng rồi.

"Được rồi." Trương Tử Thạc vốn là bất đắc dĩ, sau đó vẻ mặt lại nghiêm túc nói: "Chúng ta tiếp tục gấp rút lên đường, tranh thủ trước khi trời tối, chạy tới căn cứ mới."

Bỗng nhiên một cơn gió từ bên cạnh bọn họ xẹt qua, Kiều Vô Song nhìn cơn gió quý dị đó, chợt hé mắt.

Trương Tử Thạc nghi hoặc nhìn cô: "Làm sao vậy, còn có thể đi không?"

"Không có việc gì, đi thôi."

Nhóm người lại bắt đầu lên đường, vậy mà, Kiều Vô Song luôn luôn ung dung, lại bỗng nhiên cảnh giác.

Cơn gió vừa nãy, thực sự quá quý dị!

Nếu nói là gió, nhưng nó không hề thổi bay cây cối chung quanh, ngược lại khiến cho cô có một chút cảm giác té nhị.

Loại cảm giác này, làm cho cô nhớ lại lúc ở trong tổ chức, có đồng nghiệp có dị năng giống thế.

Vị đồng nghiệp đó, sở hữu tốc độ chạy trốn, nhanh giống như gió vậy, tốc độ của hắn cực nhanh có thể khiến hắn căn bản không thể bị phát hiện!

Kiều Vô Song nhếch miệng, lộ ra một nụ cười thần bí.

Xem ra, cô gặp phải đối thủ thực sự rồi !

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ánh mắt nóng bỏng

Đêm tối điểm đầy sao, ánh trăng màu bạc chiếu lên khắp mặt đất.

Trong rừng rậm truyền đến tiếng kêu thê lương của con dê mèn, chỗ sâu nhất trong rừng rậm nhiệt đới, là một hồ nước, Kiều Vô Song đang thoải mái

ngâm mình tắm.

Trong không khí tràn ngập hương thơm nhàn nhạt, khiến cho tâm tình của cô bỗng nhiên vui vẻ.

Kiều Vô Song vươn cánh tay thon dài, vốc nước hồ trong veo này lên, làm dịu đi da thịt của mình.

Những giọt nước tí tách rơi xuống, truyền đến tiếng nước chảy thanh thúy, nương theo ánh trăng màu bạc, có thể thấy lưng trắng nõn của nàng, sau bả vai có một hình xăm màu đen.

Mà hình dạng hình xăm kia, lại là đôi mắt ưng.

"Chắc chắc..."

Bạch y công tử núp ở phía sau cây tắm tặc nói: "Lưng đẹp khiêu gợi như vậy, lại có thứ hình vẽ khó coi như thế, bốn công tử thực sự muốn tiêu hủy nó."

Bên kia, gã sai vặt bị bật mắt về mặt ai oán nói: "Công tử, người nhìn đủ rồi, có thể lấy mảnh vải này xuống được chưa?"

"Lấy xuống làm gì, người nghĩ nhìn?" Bạch y công tử hừ lạnh một tiếng: "Nghĩ khá lắm!"

"Công tử, ta nào dám nhìn tương lai... Ách..." Nói tới chỗ này, gã sai vặt kia bắt đầu lắp ba lắp bắp đứng lên: "Công tử, người thật sự tính cưới nữ nhân như vậy làm thê tử sao?"

Nữ nhân kia, tuy rằng bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, có vẻ đẹp tuyệt thế, nhưng quá mức lãnh ngạo (lạnh lùng + kiêu ngạo), hơn nữa vô cùng tàn nhẫn.

Nữ nhân như vậy, vừa không ôn nhu, vừa không sẵn sàng, bằng thân phận của công tử, dùng cái gì để tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục?

Gã sai vặt càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nếu đứng ngồi cùng một người Thiếu phu nhân như vậy, cuộc sống sau này của hắn phải sống ra sao?

"Việc này sao..." Nói tới chỗ này, đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người của bạch y công tử lúc này chợt tỏa ra một đạo ánh sáng nóng rực, hắn nhìn chăm chú tiểu mèo hoang kiều mỹ kia, khóe miệng lộ ra một chút tươi cười thần bí.

Vừa cảm giác được đạo ánh mắt nóng bỏng kia!

Kiều Vô Song đang tắm, chợt cảm giác được đạo ánh mắt vừa xa lạ lại quen thuộc này, nàng mạnh mẽ quay người lại, đem nước hồ bắn tung tóe lên cao, khiến cho tắm mất rồi loạn.

Đúng lúc này, nàng lại rất nhanh mặc xong quần áo, hơn nữa vô cùng chuẩn xác tìm được vị trí nơi bạch y công tử trốn.

Nhưng mà...

Cô nghi hoặc nhìn bốn phía, cũng không có phát hiện bất cứ người nào!

Khóe miệng bạch y công tử khẽ nhếch, trong mắt lộ ra mười phần hứng thú.

Tiểu mèo hoang cảnh giác như vậy, chuyện này thật đúng là càng ngày chơi càng thú vị!

Kiều Vô Song khó có lúc tức giận nói: "Chết tiệt, đến tốt cùng là ai?!"

Ánh mắt nóng bỏng này, lại làm cho cô liên tưởng đến nam tử tuyệt thế từng gặp mặt một lần ở trong rừng.

Tuy là khẽ nhìn lướt qua, nhưng dung nhan của nam tử kia lại giống như thuốc độc, tiềm vào chỗ sâu nhất trong cốt tủy của cô, làm thế nào cũng không bỏ được!

Êchê hơn chính là, dọc theo con đường này, cô luôn luôn không hiểu được loại cảm giác này!

Cô cảm giác được có một đôi mắt nóng bỏng, giống như một lão hổ đói khát, đang nhìn chăm chăm con mồi của mình!

Cô chán ghét loại cảm giác này, nhưng mà mặc kệ cô cảnh giác như thế nào, động tác nhanh chóng như thế nào, cô vẫn là không bắt được chủ nhân của đạo ánh mắt nóng bỏng kia!

Gã sai vặt bên người Bạch y công tử bị che mắt, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng nghe được âm thanh, vẻ mặt khẩn trương nói: "Chủ nhân... Nàng phát hiện ra chúng ta!"

Bạch y công tử bắt đầu đi gõ hần đầu hần một cái, giảm thấp âm thanh nói: "Ngu ngốc, đừng nói chuyện!"

Có âm thanh!

Quả thực cô nghe được có người đang nói chuyện!

Vừa mới tức giận, chợt biến mất không thấy gì nữa, ngược lại biến thành vô cùng cảnh giác.

Cô bình tĩnh quan sát bốn phía, bước chân nhẹ nhàng di chuyển lên, bắt tri bắt giác, trong tay đã có thêm một thanh chủy thủ.

Thật ra, chỗ Kiều Vô Song chiếm cứ cùng bạch y nam tử gần trong gang tấc, nhưng bạch y nam tử có năng lực mạnh mẽ, làm cho thân thể của mình trở nên vô hình, cho nên Kiều Vô Song mới không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể nghe thấy âm thanh của bọn họ.

Bạch y công tử nhìn thấy Bộ dáng nhỏ bé cảnh giác kia của Kiều Vô Song, khóe miệng liền khẽ nở nụ cười.

Đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người của hắn chợt hiện lên một chút ánh sáng xảo trá, ngón tay thon dài hơi động một chút.

Lúc ngón tay hắn vừa mới đưa ra, muốn chạm một chút đến phu nhân tương lai của hắn, lại không nghĩ, cách đó không xa truyền đến một chút động tĩnh rất nhỏ.

Kiều Vô Song một Tinh Linh, thân hình nhanh chóng lóe lên, cô cũng không có tùy tiện chạy băng băng lên đuổi theo, mà cầm lấy chủy thủ, rất nhanh đâm tới phía âm thanh phát ra, chỉ nghe 'Phanh' một tiếng, ngay sau đó truyền đến một đạo tiếng kêu trầm thấp.

Kiều Vô Song nhanh chóng tiến về phía trước xem xét, mà về mặt bạch y nam tử lại là kinh ngạc...

Thế nhưng có người núp ở một nơi bí mật gần đó, ngay cả hắn cũng không có phát hiện!

Đôi mắt mê người của bạch y nam tử nhú lại, tản ra một đạo ánh sáng rét lạnh.

Lại dám nhìn lên phu nhân tương lai của hắn tắm rửa, hừ, mặc kệ đối phương là nam hay là nữ, hắn cũng phải nghiêm khắc trừng phạt cho thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Âm Dạ bị bắt

"Đáng chết!"

Âm Dạ núp trong bóng tối bị bại lộ, hơn nữa khi đang lẩn trốn, trúng phi đao của Kiều Vô Song.

Phi đao này, đúng lúc đâm vào chỗ khớp xương trên đầu gối của hắn, trong không khí bỗng tràn ra máu tanh nhàn nhạt.

Âm Dạ không để ý đến thương tổn ở đầu gối, cắn răng đang muốn chạy trốn, lúc này, một bóng người quý mị đột nhiên xuất hiện trước người hắn, chủ nhân của bóng dáng này mang theo một khí chất thần bí to lớn, trầm trầm nói: "Nhìn lên ta tắm, rất thỏa mãn đúng không?"

Âm Dạ ngẩng đầu, quan sát cô gái trước mắt.

Ánh trắng bạc làm đáng người của cô gái mị hoặc hiện ra vô cùng tinh tế, tóc cô đen như mực có chút lộn xộn bù xù, lại hết sức mê người.

Trên gương mặt khuynh thành, môi đỏ mọng như cười như không, cặp mắt đen nhánh, đôi mắt đẹp như hồ ly xảo quyệt, ánh mắt lại tỏa ra lạnh lẽo.

Âm Dạ nhớ lại lãnh hoàng Đông Quốc Trắc Nhiên đưa cho hắn bức họa, bên trong bức họa đó, không sai chính là người con gái trước mặt này!

Hắn nắm chắc bức họa, liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cô gái này càng mỹ lệ hơn so với bức chân dung, chẳng qua là điệu bộ của nàng linh hoạt hơn, khi thì lãnh khốc, khi thì bộ dạng mỉm cười, khiến Âm Dạ tâm như nước lạnh, tâm như hồ nước bỗng nhiên xuất hiện gợn sóng.

Âm Dạ cúi đầu, sợi tóc trước trán che giấu dung mạo anh tuấn đang đỏ sẫm của hắn, hắn nắm thật chặt quả đấm, bộ dạng như tràn đầy cảnh giác.

Thật ra thì, chỉ có hắn tự mình biết, thời khắc này trái tim hắn đang đập cuồng liệt.

"Người?" Khi Kiều Vô Song nhìn trước mắt bị thương, tuấn nam mặt vẫn như cũ không có cảm giác, đôi mắt sáng ngời của nàng chợt hiện lên một vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt Âm Dạ chợt lóe, phát giác sự kinh ngạc của nàng, cũng không hỏi nhiều.

Kiều Vô Song nhanh chóng khôi phục lại bình thường, chỉ là khẩu khí vẫn như cũ có chút nghi ngờ hỏi: "Ám Dạ?"

Trên mặt Ám Dạ thoáng qua một tia nghi hoặc, vậy là cô biết hắn?

Giọng nói của Ám Dạ khàn khàn mang theo chút nghi ngờ mở miệng nói: "Cô biết ta?"

Kiều Vô Song khẽ cau mày, bỗng nhiên nâng môi lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt: "Ta biết Ám Dạ, nhưng ngươi cũng không phải tên Ám Dạ mà ta biết."

Lời của nàng nhất thời khiến Ám Dạ càng thêm nghi ngờ.

Ở trong tổ chức, sư huynh của cô là Ám Dạ, từ nhỏ trên người mang theo một loại dị năng.

Hắn có khả năng trong lúc chạy nhanh không để cho bất kỳ kẻ nào phát hiện ra bóng dáng của hắn, thậm chí trong lúc hắn chạy nhanh sẽ không phát ra bất kỳ một âm thanh nào, khuyết điểm duy nhất, chính là sẽ giống một thứ gió quỷ dị, xẹt qua trước thân người.

Nhìn nam tử trước mắt, dung mạo của hắn và Ám Dạ gần như không có chút khác biệt nào, chỉ giọng nói hoàn toàn trái ngược.

Vậy nên, trong nháy mắt Kiêu Vô Song hiểu rõ, Ám Dạ này không phải Ám Dạ kia.

Vì vậy, cô lạnh lùng nhìn về phía nam tử trước mắt, nói: "Vậy nên, ngươi là đang ăn nói trung thực, đến cuối cùng là người nào phái ngươi tới theo dõi ta?"

Ánh mắt Ám Dạ chợt lóe, nói: "Ta chỉ đi ngang qua nơi đây, vô tình nhìn thấy cô nương ở chỗ này tắm rửa, đặc tội chỗ nào xin lượng thứ."

Vô tình?

Kiều Vô Song hừ lạnh một tiếng, nói: "Thật không ngờ, ta cũng không nhiều lời với ngươi nữa."

Ánh mắt của Ám Dạ đen nhánh trong nháy mắt hiện lên một chút tinh quang, bóng dáng của hắn khẽ nhúc nhích, còn chưa kịp chạy trốn, thì thấy Kiêu Vô Song bỗng nhiên xuất ra dao găm, thoáng chốc, bóng dáng quỷ mị của nàng vọt ra phía sau lưng Ám Dạ, đồng thời túm lấy bả vai hắn, dao găm lạnh như băng đặt lên trên cổ của hắn, cô hơi dùng lực một chút, trên cổ hắn liền có một vết máu.

Giọng nói của Kiêu Vô Song thanh thúy lạnh lùng nói: "Một cơ hội cuối cùng, khai ra chủ nhân đứng sau ngươi là ai."

Ánh mắt của Ám Dạ chợt lóe, nói: "Ta đã nói rồi, ta chỉ là đi ngang qua."

Kiều Vô Song nhú mày, cười lạnh nói: "Ngươi nên biết số phận của ngươi bây giờ ra sao?" Nàng lộ ra một nụ cười quỷ dị, tà ác và ngông cuồng: "Ta rất tiếc phải nói cho ngươi biết, ngươi bị bắt rồi, nhưng ta đối đãi với tù binh, luôn luôn dùng những thủ đoạn độc ác!"

Một tay của Kiêu Vô Song bấm vào bả vai của Ám Dạ, sử dụng cường lực khống chế được hắn. Một tay cầm dao găm, ánh sáng lạnh màu bạc đung đưa trước mắt Ám Dạ, nàng lạnh lùng nói: "Ta sẽ chữa khỏi vết thương trên chân ngươi, sau đó sẽ từ từ chơi với ngươi, nếu như ngươi không muốn chết sớm như thế, hoặc là ngươi ngoan ngoãn chủ nhân đứng phía sau, hoặc là, ngươi sẽ sống nhưng bị ta chơi đùa tới chết!"

Ám Dạ cảm thấy chợt lạnh, nữ nhân này mặc dù có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lời nói lại ác độc, tác phong cổ quái.

Hắn nhất định phải nghĩ ra cách bảo vệ với Đại Vương tất cả mọi chuyện.

Ánh mắt của Ám Dạ đen nhánh thoáng qua một nét hào quang, hắn chợt buồn bực kêu hai tiếng, hai âm thanh đó giống như động vật hú, vừa giống như tiếng rên của hắn.

Lúc này, trong khu rừng rậm rạp chợt bay ra một con chim lớn, nó hoảng hốt vỗ cánh, kêu to một tiếng, liền bay ra khỏi rừng cây.

Lúc nó tưởng là đã cẩn thận hết sức, trước mắt nó bỗng nhiên hoa mắt, cả thân thể thì không tự chủ được rút xuống.

Ánh mắt Kiêu Vô Song khôn khéo hiển nhiên không bỏ lỡ một trò chơi hay, nàng khẽ cau mày, môi đỏ mọng gọi lên một nụ cười lạnh, ánh mắt đen nhánh lại tỏa ra một chút sắc bén, từ trong hơi thở của nàng phát ra một tiếng hừ lạnh nhỏ, dùng lực vào cái dao găm trên cổ Ám Dạ lần nữa.

"Đứng lên..., đi!"

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nữ trên nam dưới

Nhìn bóng dáng Kiều Vô Song bắt giữ Âm Dạ từ từ rời đi, hai người trốn ở chỗ tối gần đó, bóng dáng lặng lẽ hiện lên, có người rút cục nhìn không được, ai oán nói : "Chủ nhân, chúng ta giống như lại bại lộ!"

Bạch y công tử dùng ngọc tiêu xanh biếc gõ hắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Ai bảo ngươi ở trong tầm mắt nàng động thủ, đáng đời bại lộ!"

Gã sai vật ôm đầu về mặt ai oán nói : "Chủ nhân, chút bản lĩnh này của ta, nếu để con chim kia bay xa hơn, ta chỉ sợ không làm gì được nó." Nói xong, gã sai vật lại nhỏ giọng oán giận: "Hơn nữa, làm sao ta biết được người nam nhân kia biết nói điều gì?"

"Chắc chắn..." Bạch y công tử chắc chắn hai tiếng, bỗng nhiên nhếch nhếch lông mày, vẻ mặt mười phần hứng thú nói : "Dạ Thanh, bản thiếu gia thật sự là rất dễ nói chuyện, mới để cho ngươi hiện tại càng ngày càng không thể tưởng tượng đi?"

Dạ thanh bị chỉ đích danh họ tên, nhất thời cảm thấy tai vạ đến nơi, hắc hắc cười gượng hai tiếng, nói : "Công tử, ngươi là người tốt nhất rồi, ngươi liền đại nhân có đánh giá, tha cho ta đây trở về đi, sau này ta cũng không dám ... nữa."

"Ngươi biết tính tình của ta, từ trước đến nay ta không dễ dàng tha thứ." Bạch y công tử vuốt vuốt ngọc tiêu xanh biếc trong tay, nhếch môi cười nói: "Cho ngươi ba tháng, nếu có thể hoàn thành dựa theo yêu cầu của ta, ta sẽ tha ngươi lần này."

Ba tháng?

Dạ Thanh nhất thời cảm thấy lạnh cả người: "Công tử, ngươi muốn ta làm gì?"

Đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người của bạch y công tử chợt nhìn về phía phương xa, thoáng hiện lên một chút ánh sáng thần bí, giọng nói âm áp đầy từ tính: "Cầm."

Trên tay hắn đưa ra đồng hồ, Dạ Thanh nhận lấy, lại phát hiện tất cả đều là ngân phiếu.

"Công tử, nhiều ngân phiếu như vậy..."

Hay là, hắn lại bắt đầu lên cái kế hoạch gì?

Bạch y công tử bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Ta mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, trong tháng đầu tiên, nhất định phải trở thành nhà giàu có nhất tứ quốc!"

"Vậy..."

Bạch y công tử tiếp tục nói: "Hai tháng kế tiếp, ngươi nhất định phải lũng đoạn ngựa, lương thực, rau dưa các loại của tứ quốc, đồng thời âm thầm thu mua người ngựa."

Khóe miệng Dạ Thanh run lên, nói : "Công tử, ngươi không phải là muốn..."

Bạch y công tử hừ một tiếng, nói : "Ít nói nhảm, nếu không hành động, sau này ngươi đừng nghĩ theo ta về Thiên Sơn."

Không thể về Thiên Sơn, vậy làm sao mà được!

Dạ Thanh như một Tinh Linh, nhanh chóng cắt kỹ ngân phiếu, cũng thề son sắt nói : "Công tử yên tâm, trong vòng ba tháng, ta cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Nói xong, bóng dáng Dạ Thanh vừa chuyển, cả người chợt hóa thành một luồng Thanh Vân, thoáng cái vô ảnh vô tung biến mất.

Nhìn thấy Dạ Thanh đi xa, bạch y công tử bỗng nhiên cười lẩm bẩm: "Kế tiếp, ta nên đi gặp tiểu dã miêu đáng yêu kia rồi."

Bóng dáng bạch y công tử chợt lóe, chợt hóa thành một luồng Bạch Vân, nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Trương Tư Thạc cắm rễ ở trụ sở mới của Dong Binh Bộ Lạc, nơi này hoàn cảnh một dạng bí ẩn.

Phòng ốc sơ sài thoạt nhìn thì giống như là kiến trúc nông thôn bình thường, còn 3000 huynh đệ kia, cũng đều mặc áo vải đay giản dị.

Nơi này giống như là một thôn trang, căn bản làm cho người ta không thể tưởng tượng được đây là Dong Binh Bộ Lạc.

Kiều Vô Song cũng không có nóng lòng nghiêm hình tra tấn, mà là đem Âm Dạ nhốt vào trong ám lao.

Sau khi ra khỏi ám lao, cô trực tiếp trở lại gian phòng của mình, đồng thời đóng cửa phòng lại, khóe miệng bỗng gọi lên một chút tươi cười thần bí.

Đoạn đường này, cô có thể như có như không cảm giác được cái loại ánh mắt nóng bỏng này, tuy rằng nàng không nhìn thấy bóng dáng đối phương, nhưng mà, cô tin tưởng mình có khả năng dẫn ra chủ nhân phía sau màn.

Mắt đẹp thoáng hiện lên một chút ánh sáng khôn khéo, cô thối tắt ngọn đèn trên bàn, rất nhanh trở lại trên giường, điều chỉnh hơi thở, làm bộ dáng như đang ngủ say.

Sau một lát, một luồng Bạch Vân bỗng nhiên từ ngoài phòng bay vào trong phòng, nó lặng yên không phát ra hơi thở thổi qua thân mình của Kiều Vô Song. Sau một hồi lâu, Bạch Vân bỗng nhiên chợt lóe, lại hiện ra một vị công tử văn nhả.

Mà công tử kia, đúng là bạch y nam tử một đường theo sau Kiều Vô Song.

Bạch y công tử cước bộ nhẹ nhàng, đi lên đường không có chút tiếng động nào, hần đi đến bên người Kiều Vô Song, phòng tuy rằng rất tối, nhưng hần vẫn có thể nhìn rõ ràng bộ dáng kiều mị lúc ngủ say của Kiều Vô Song.

Bạch y công tử nhận thấy được nàng thở đều đều, nhất thời khóe miệng nhếch lên, chắc chắn nói : "Nha đầu, nhiều năm không thấy như vậy, bộ dáng cùng tính tình ngược lại một chút cũng không thay đổi."

Đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người của hần ngăm ngăm nhìn thật sâu giai nhân đang ngủ say, ngón tay thon dài, ngón tay ấm áp chạm lên da thịt mềm mại của nàng, khi ngón tay hần theo gương mặt chạm đến đôi môi đỏ mọng non mềm của nàng, cũng là lúc Kiều Vô Song không nhận được hơi nhẹ run một cái.

Nhận thấy được chỗ ngón tay chạm đến khẽ run, đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người của bạch y công tử thoáng hiện một đạo ánh sáng, môi gọi lên một chút tươi cười thần bí.

Khuôn mặt tuần dật của hần chợt nghiêng, lúc này, Kiều Vô Song lâm bộ như đang ngủ say bỗng nhiên mở ra mắt đẹp, một tay bắt được cổ tay của bạch y công tử, một tay bắt lấy bả vai hần, thân thể hai người song song một phen, nhất thời đã tạo thành——

Tư thế mập mờ nữ trên nam dưới!

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sủng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hoàn Nhan Tuyệt Thế

Ánh trăng bạc, từ khe hở của cửa sổ xuyên qua tia sáng, nhờ mấy tia ánh sáng đó, có thể thấy rõ bên trong gian phòng tối tăm, trên giường đang có một nam một nữ, cử chỉ gần gũi mờ ám.

Một tay của Kiều Vô Song nắm lấy cổ tay của bạch y công tử, một tay ấn chặt vai của hần, thân thể hơi nghiêng, cái miệng mê người hơi vênh lên, cả người trông giống như đang đi săn báo!

Bạch y công tử bị bắt nhưng không lộ vẻ lo lắng và thần sắc căng thẳng, gương mặt anh tuần kia, ngược lại lộ ra một nụ cười tuyệt thế, ánh mắt đen thâm sâu khiến người thất chặt lấy cô gái trước mặt, nhếch miệng, mỉm cười nói: “Thật không nghĩ tới, không những bộ dạng và tính khí cô không thay đổi, ngay cả tính cách vẫn còn cuồng dã như vậy.”

Lại nhìn nam tử tuyệt thế này, nội tâm bình tĩnh của Kiều Vô Song bỗng nhiên gọi lên một cơn sóng.

Xem ra hần vẫn còn hoàn mỹ không tỳ vết như vậy, tra xét từ bên cạnh, mới phát hiện da thịt của hần mịn màng có thể nhìn thấy mạch máu nhỏ xíu.

Đường nét hoàn hảo, bảy phần đàn ông ba phần mềm mại đáng yêu, dưới mây kiêu rậm, một đôi mắt đen long lánh dường như có thể hấp thụ hồn phách vậy, khiến người, dưới đỉnh của mũi ưng, kết hợp với môi mòng, luôn luôn lộ ra nụ cười tự tin.

'Phù phù , phù phù . . .' Kiều Vô Song chỉ cảm thấy tâm can từ trước đến nay không có cuồng khiêu, loại cảm giác này khiến cô vô cùng xa lạ, cô cố nén nội tâm khó chịu, cắn răng lạnh lùng nói: "Người là ai? Người biết ta?"

Kiều Vô Song vừa dùng lực, thoáng chốc toàn bộ cơ thể nằm úp sấp trên người của hần, dùng hai chân đè lên thân thể của hần, ép chặt hần, cảnh giác nói: "Đừng có nghĩ muốn làm bậy!"

Người này xuất quỷ nhập thần, lúc hần theo dõi cô, căn bản cô không phát hiện ra hơi thở của hần, nếu không phải hần ánh mắt của hần luôn luôn tỏa ra nóng rực, căn bản cô đã không có khoảng cách.

Cho nên, đối phó với người này, Kiều Vô Song khá cảnh giác.

Nhưng mà, mặc kệ cô dùng lực như thế nào, bạch y công tử chỉ di chuyển một chút, bị cô ấn chặt vào bả vai, lại có thể dễ dàng nâng cánh tay lên, hần nâng cánh tay lên, chạm vào cằm nhọn của cô, nói: "Ngược lại cô nhiệt tình hơn rất nhiều so với trước kia, dĩ nhiên hiểu được yêu thương nhưng nhớ rồi. "

Hần chạm vào da thịt khiến Kiều Vô Song xảy ra thay đổi, đồng thời, cô thật không dễ dàng ép buộc nội tâm bình tĩnh, bỗng nhiên lại phù phù cuồng khiêu.

Cô không nhận được bất ngờ nói tục: "Mẹ nó rớt cuộc người là ai!"

Lần đầu Kiều Vô Song cảm thấy tức giận, chỉ cần người này vừa xuất hiện, tất cả khả năng tự kiểm soát của cô gần như bằng không.

Tay chạm vào cằm cô bỗng nhiên chớp lóe, thoáng chốc, cánh tay của hắn vòng vào eo thon nhỏ của cô, Kiều Vô Song bỗng cảnh giác.

Nhưng mà, khi cô còn chưa kịp di chuyển, thân hình bạch y công tử lật chuyển, cả giường bỗng nhiên lay động, khiến tầm mắt bỗng mờ hồ.

Khi tầm mắt rõ ràng lại, chỉ thấy Kiều Vô Song vốn áp sát trên người bạch y công tử, ngược lại bị bạch y công tử đè ở dưới thân thể.

Hai chân của hắn mạnh mẽ đè nặng lên hai chân của cô, đồng thời, một tay ôm vòng eo thon nhỏ của cô, một tay chạm vào cằm nhón của cô.

Bạch y công tử cúi người, cúi đầu, môi mỏng tiếp sát vành tai của cô, đồng thời, thân thể cũng không tự chủ được ép vào cô.

Hơi thở ấm áp thổi vào một bên tai của cô, hắn mở miệng, ấm áp báo tên: "Hoàn Nhan Tuyệt Thế."

Bỗng nhiên Kiều Vô Song hiểu ý, phát hiện giờ phút này động tác vô cùng mập mờ và thân mật.

Gương mặt dễ thương của cô hai má hiện ra đỏ ửng khả nghi, cô cố gắng chống lại, lại phát hiện cơ thể của mình như bị đứng hình, căn bản không thể động đậy.

Một đôi mắt đẹp đen nhánh hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt, cô thầm cắn môi đỏ mọng, trong ánh mắt ngoài phần nộ, oán hận ra, dường như còn có một thứ gì đó ngay cả chính cô ta cũng không hứng thú phát hiện.

Hoàn Nhan Tuyệt Thế vươn ngón tay ra, vuốt ve môi đỏ mọng mềm mại của nàng, ánh mắt đen khiếp người của hắn bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Đôi môi xinh đẹp như vậy, bị cắn hồng rồi thì phải làm sao bây giờ?"

Ánh mắt đen chớp lóe, bỗng nhiên hắn nghiêng người, lúc không có cảnh báo trước, hôn lên đôi môi mà hắn ao ước.

Khi môi kề môi nhau, thế giới vạn vật dường như toàn bộ bị ngăn cách !

Kiều Vô Song khiếp người không gì sánh nổi, cô sống hai mươi mấy năm, chưa từng có bất kỳ nam nhân nào hôn qua môi của cô!

Đôi mắt đẹp đen bóng tròn thật to, cô kinh ngạc, khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà trong khi Hoàn Nhan Tuyệt Thế cưỡng ép, lại cảm thấy trước nay chưa từng thỏa mãn...

"Đừng dừng.." Sau khi cô hoàn hồn, cô đánh mạnh vào nam nhân đè lên cô.

"Kiều cô nương..."

Đột nhiên Hoàn Nhan Tuyệt Thế mở to đôi mắt, đáy mắt hiện lên một ánh mắt tiếc nuối.

Thân thể hắn khẽ chuyển động, lúc đang muốn thoát ra, Kiều Vô Song phản ứng cực nhanh xoay người lại, đè hắn ở dưới thân, đồng thời bóp chặt cổ hắn, hạ giọng nói xuống, lạnh lùng nói: "Dám phi lễ ta, là phải trả giá đắt !"

Hoàn Nhan Tuyệt Thế dễ dàng di chuyển cổ tay của Kiều Vô Song, cười nói: "Để bữa khác ta sẽ chơi với cô."

Vừa dứt lời, thân hình của hắn chớp lóe, chỉ cảm thấy một cơn gió mạnh xẹt qua cửa sổ, cả gian phòng tối tăm, không bao giờ tìm được bóng dáng của Hoàn Nhan Tuyệt Thế nữa.

Thấy thủ đoạn quỷ mị của hắn, trán Kiều Vô Song bỗng nhiên nhỏ một giọt mồ hôi lạnh.

Hoàn Nhan Tuyệt Thế, rốt cuộc hắn là ai?

Kiều Vô Song vươn tay ra, rõ ràng trong bàn tay có khối ngọc bội có giá trị không nhỏ, khối ngọc bội này, cô mới vừa đánh cắp từ trên người hắn xuống.

Kiều Vô Song nhếch miệng, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười thần bí.

Mặc kệ Hoàn Nhan Tuyệt Thế này là ai, sớm muộn gì cô cũng tra rõ lai lịch của hắn !

"Kiều cô nương?"

Ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa, đồng thời truyền đến giọng nói của Trương Tử Thạc.

Kiều Vô Song chỉnh sửa lại quần áo một chút, nhân tiện nói: "Đến đây..."

Chương 19: Chiến tranh bắt đầu

Lúc Kiều Vô Song mở cửa ra, đã thấy vẻ mặt lo lắng của Trương Tử Thạc đợi ở ngoài cửa, liền hỏi: "Có chuyện gì xảy ra?"

Nhìn Kiều Vô Song trước mặt, Trương Tử Thạc khẽ ngơ ngẩn!

Cô vẫn xinh đẹp như vậy, hai gò má đỏ ửng, thoát nhìn nhiều hơn mấy phần tư sắc. Sợi tóc đen rối loạn, nhưng là loại hỗn độn có sức quyến rũ, môi đỏ mọng hơi sưng, giống như vừa mới bị người hôn môi qua, cả người cô như có nhiều thêm vài phần tư vị khác.

Trương Tử Thạc cảm thấy nghi hoặc, bộ dáng cô như vậy, thoát nhìn thì giống như là vừa mới mưa xong, nhưng...

Đôi mắt của Trương Tử Thạc không tự chủ được nhìn vào căn phòng tối đen, cũng không hề thấy người nào khả nghi.

Thấy vẻ mặt hoảng hốt của Trương Tử Thạc, lại nhìn chính mình ở đằng sau ngây ngốc sững sờ, chỉ chốc lát sau, hần lại liếc về phía sau cô, vẻ mặt nghi hoặc, Kiều Vô Song cũng không khó đoán ra, trong lòng hần nghĩ cái gì.

Kiều Vô Song háng giọng một cái, lạnh lùng nói: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Ách..." Trương Tử Thạc xấu hổ ho khan vài tiếng, nhân tiện nói: "Người mà cô vừa mới bắt vào trong lao, hần chạy."

Thế nhưng chạy!

Kiều Vô Song hừ nhẹ một tiếng, cũng không lộ ra vẻ mặt tức giận, mà rất là nghi ngờ nói: "Như vậy, chúng ta lại phải tiếp tục đổi một chỗ khác."

"Tiếp tục đổi một chỗ..." Trương Tử Thạc đầu tiên cảm thấy rất là nghi hoặc, một lát sau lập tức hiểu ra: "Cô là nói, hần là người của Trác Nhiên?"

Kiều Vô Song gật đầu nói: "Từ lúc hần bị tôi bắt làm tù binh, thì tôi đã hoài nghi, hần là người của Trác Nhiên."

Cô mới đến cổ đại, người đã từng đắc tội qua, cũng chỉ có một vạn đại quân.

Nói vậy, người của bọn họ rất nhanh liền bảo cho Trác Nhiên chuyện cô có dị năng triệu hồi Xà thú.

Từ trong miệng Trương Tử Thạc biết được, Trác Nhiên này đã tâm bưng bưng, nếu thật sự là như thế, sau khi hần biết được mấy tin tức này, nhất định sẽ không thờ ở mà đứng nhìn.

Chỉ là, cô cho vốn cho rằng hần sẽ phái quân đội một lần nữa đến tập kích bọn họ, cũng không nghĩ rằng, hần chỉ là phái một người, đến đây thăm dò.

"Cầu Hoàng đế kia!" Trương Tử Thạc cắn chặt răng, oán hận nói: "Ta liền đánh cuộc một lần, hần tuyệt đối sẽ không phái người đến đây công kích."

Kiều Vô Song lười nhác khẽ dựa thân mình vào cạnh cửa, nhún nhún mày, mặt cười phần hứng thú hỏi: "Ngươi nắm chắc như vậy?"

Trương Tử Thạc hừ lạnh nói: "Vật hần muốn đều ở trong tay của tôi, nếu như hần dám hành động thiếu suy nghĩ, tôi sẽ đem vật hần muốn, bán cho Quốc vương quốc gia khác."

Kiều Vô Song gật gù đầu, nói: "Chủ ý này không tệ."

Mắt đẹp thông minh chợt lóe, cô bỗng nhiên cười nói: "Có muốn nhìn cầu hoàng đế trong miệng của anh dựng râu trợn mắt, vẻ mặt lúng túng hay không?"

Nhìn thấy ý cười trên khuôn mặt xinh đẹp của Kiều Vô Song, Trương Tử Thạc hơi hơi thất thần, nhưng rất nhanh khôi phục lại thần trí, lại nói: "Cô muốn làm cái gì?"

Sống chung với Kiều Vô Song, Trương Tử Thạc phát hiện, chỉ cần mắt cô chợt lóe, mặt cười sáng lạn, chắn chắn sẽ có người gặp nạn.

Kiều Vô Song ngoắc đầu ngón tay, ý bảo Trương Tử Thạc lại gần đây một chút.

Trương Tử Thạc hiểu ý, hơi hơi cúi người, Kiều Vô Song liền ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ một số chuyện.

Tình cảnh thực tế lúc này, chính là Kiều Vô Song lười nhác dựa vào bên cạnh mép cửa, mà Trương Tử Thạc một tay để lên cạnh cửa, thân thể không lường, tuy không nhìn rõ đang làm cái gì, nhưng có thể nhìn thấy dưới người hần có một nữ tử.

Vài người đi qua thấy thế, từ góc độ khác nhau nhìn lại, thật giống như bọn họ đang thân mật, hai người đi đường nhanh chóng lặng yên không phát ra hơi thở rời khỏi, mãi cho đến sau khi đi xa, mới có người dám bắt đầu nghị luận: "Ta sẽ nói, nha đầu kia cùng lão Đại chúng ta có một chân nha."

"Ta nghe nói nha đầu kia rất lợi hại, chớ có trêu chọc nàng, đi mau!"

Hai người giống như đang chạy nạn rời khỏi hiện trường, hoàn toàn không biết, còn có người đang chăm chú nhìn động tác kia của Kiều Vô Song và Trương Tử Thạc.

Đôi mắt đen nhánh mê hoặc lòng người thoáng tán mát ra một chút ánh sáng quái dị, xung quanh không khí còn có thể ngửi thấy một cỗ mùi chua...

Lúc Kiều Vô Song nói song kế hoạch của mình, liền kéo thân thể của mình và Trương Tử Thạc ra xa đằng sau, đưa tầm mắt nhìn về phía xa xa, cũng nhúu mày cười phân hứng thú.

Trên mái hiên kia, Hoàn Nhan Tuyết Thế trốn ở một nơi gần đó khẽ nhúu mày, lẩm bẩm nói: "Thì ra là cố ý!"

Hắn hơi cong môi, lộ ra một nụ cười hại nước hại dân, lại nói: "Vậy chờ xem..."

Một bóng đen rất nhanh liền biến mất trong rừng rậm, mắt đen của Hoàn Nhan Tuyết Thế nhúu lại, nhìn thấy một ít bóng đen ẩn núp rồi biến ,ắt, môi lại gọi lên một nụ cười quỷ dị.

"Xem ra, chiến tranh lại muốn bắt đầu rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Kế hoạch của Tử Mặc Hàn

Editor + Beta: SingNo

Hoa cỏ xanh tươi như tấm thảm, hoa viên rực rỡ sắc màu, dọc theo đường mòn trong bụi hoa đi thẳng, không lâu sau thì có thể nghe được tiếng nước chảy thừa thốt. Thì ra là, trong bụi hoa còn có một hòn non bộ lớn chồm, dưới hòn non bộ, là hồ nước trong suốt trông thấy đáy, trong hồ nước, cá vàng lác lác chiếc đuôi thật đáng yêu, là lúc người dạo chơi thoải mái nhàn nhã.

"Bùm" một tiếng, từ hướng đông tây một phần nhỏ của căn chòi nghỉ mát bị sạt lở xuống hồ nước, làm cho mặt nước yên ả tạo nên từng đợt gợn sóng.

Trong chòi nghỉ mát có một nam ba nữ, nam tử trong một bộ trang phục màu tím, uể oải dựa vào quý phi ở trên ghế, dung mạo của nam tử hoàn hảo, dung mạo còn đánh bại cả nữ tử lẳng lơ, bộ dạng của hắn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, tư thế đa dạng, đóa hoa chung quanh đều tôn hắn lên. Bên cạnh có hai vị mỹ nhân quay quanh, vì hắn mà chân tay nhẹ nhàng mát xa đùi cho hắn.

Ở bên kia, một vị nữ tử áo trắng tay cầm thức ăn cho cá, đang cho cá ăn.

Đại thần chạy tới cung kính hành lễ, nhẹ giọng gọi: "Hoàng thượng..."

"Hoàng thượng." Nữ tử áo trắng vẫn cho cá ăn giọng nói kéo dài mềm mại: "Liều đại nhân hãy đến đây."

Nam tử trong y phục màu tím dựa vào quý phi ở trên ghế vẫn chưa mở mắt, nhưng lại nhẹ nhàng mở miệng, nói: "Liều đại nhân là có chuyện gì quan trọng cần bẩm báo?"

"Khỏi bẩm hoàng thượng." Liều đại nhân nói chi tiết: "Hôm nay thị vệ bắt được một con bò câu đang quanh quẩn ở trong cung, tìm thấy có một phong thư ở chân trần của nó, hoàng thượng có cần xem qua không?"

Nam tử y phục màu tím nói: "Có ai xem chưa?"

Liều đại nhân nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, chưa ai xem, nhưng phong thư đã được nghiệm chứng, không có độc."

"Làm phiền Liều đại nhân rồi." Thảo luận với nữ tử áo trắng, nàng tiếp nhận bức thư kia, nói: "Mời hoàng thượng xem qua."

Nam tử trong y phục màu tím tròn mắt, đột nhiên hoàn toàn kinh hãi.

Nam tử bảy phần đẹp đẽ, ba phần anh tuấn nam tính, lộ ra một chút nụ cười nhàn nhạt, nụ cười đó, nhất thời làm đóa hoa biến sắc. Sợi tóc đen như mực, sử dụng mảnh vải màu vàng buộc lại, mấy sợi tóc cụp xuống trên bờ vai hắn, làm cho hắn có sức hấp dẫn hơn vài phần, trang phục màu tím, y phục sử dụng tơ vàng để thêu hoa văn tinh xảo, hắn rõ ràng là nam tử, dung mạo vẫn còn diễm phúc lóa lọi so với bất kỳ một người nữ tử nào.

Nhưng mà, khiến người khác rung động nhất là hán có một đôi mắt màu tím.

Đôi mắt màu tím đỏ, tựa như đáy biển sâu thẳm, bên ngoài mặt thì bình tĩnh, trên thực tế thì nội tâm lại sóng lớn mãnh liệt.

Nam tử này, chính là hoàng đế Nam Quốc, Tử Mặc Hàn!

Sau khi Tử Mặc Hàn xem xong bức thư trong tay, khoe miệng chợt gọi lên, lộ ra nụ cười yêu nghiệt.

"Hoàng thượng." Liễu đại nhân thấy sắc mặt quý đệ của Tử Mặc Hàn, nhân tiện nói: "Gần đây Đông Quốc rõ ràng có chút xôn xao, Trác Nhiên kia là bạo chúa, phái một vạn đại quân tới tấn công bộ lạc Dong Bình, chẳng những toàn quân bị diệt, hơn nữa, dân gian đông quốc còn đồn đại thêm quá mức..."

Tử Mặc Hàn cau mày, rất hứng thú nói: "Tin đồn gì?"

Liễu đại nhân thán phục nói: "Loạn thế tứ quốc, Thiên Nữ giáng thế, người có được Thiên Nữ là có được thiên hạ!"

"Thiên Nữ, là cái gì?"

Nữ tử áo trắng bên cạnh Tử Mặc Hàn chợt cười, đáy mắt tràn ngập khinh thường.

Liễu đại nhân nói: "Nghe nói, là một nữ tử có dị năng có thể triệu hồi xà thú, mà nàng ấy, đúng là hung thủ đứng phía sau đánh bại một vạn đại quân của Trác Nhiên."

Tử Mặc Hàn cau mày khó tin, nói: "Một mình nàng, đánh bại một vạn đại quân của Trác Nhiên."

"Nói chính xác, là nhóm người bọn hán bất ngờ lấy đầu của đại tướng quân." Liễu đại nhân nói: "Dân gian đã có người truyền ra, nói rằng Kiều Vô Song đó chính là Thiên Nữ gì đó."

Tử Mặc Hàn lẩm bẩm nói: "Kiều Vô Song..." Hán lại lấy ra giấy viết được xếp đẹp, nhìn kỹ tên, bỗng nhiên phá lên cười ha ha.

Tử Mặc Hàn chợt cười to lộ ra vẻ mặt nghi hoặc đối với ba vị mỹ nhân và Liễu đại nhân, mặc dù...

Mặc dù hán cười ha ha, cũng vẫn xinh đẹp như vậy.

"Kiều Vô Song, khá lắm Kiều Vô Song!"

Tử Mặc Hàn chắc chắn nói: "Nếu là Thiên Nữ, đương nhiên trăm phải tự mình đi gặp qua."

Về mặt Liễu đại nhân nghi ngờ nói: "Hoàng thượng, người muốn gặp Kiều Vô Song?"

Tử Mặc Hàn lắc tay hạ ngón tay xuống giấy viết thư, nói: "Không phải trăm muốn gặp nàng, là nàng đã tự đến đây."

Nhất thời Liễu đại nhân lộ ra vẻ mặt giật mình: "Người nói, bức thư đang nghi này, là của Kiều Vô Song viết?"

Tử Mặc Hàn ngoác ngoác đôi môi, nói: "Liễu đại nhân, hiện tại trăm thủ dụ một chiếu thư, người cần phải truyền chỉ ở lăng mộ đại tướng quân."

"Hoàng thượng, vì thần đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ."

Tử Mặc Hàn viết xong chiếu thư, sau đó giao cho Liễu đại nhân, tiện thể dặn dò: "Giờ hội đêm nay, biên giới miền nam, Liễu đại nhân sẽ cùng trăm đi gặp người mà gọi là Thiên Nữ kia đi!"

"Vì thần tuân chỉ."

Mãi đến khi Liễu đại nhân phục mệnh rồi đi xa, nữ tử áo trắng bên cạnh Tử Mặc Hàn, bỗng nhiên vênh môi lên, vẻ mặt mắt húng nói: "Hoàng thượng, người sẽ không thấy được Thiên Nữ kia đâu!"

Tử Mặc Hàn còn kiêu căng chỉ trích nữ tử áo trắng, lại lẩm về mặt bí hiểm nói: "Nếu đêm nay nàng có thể tránh được thiên la địa võng của trăm, nói không chừng trăm thật sự sẽ nhìn tới nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sủng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Mèo vờn chuột

Ban đêm, bầu trời lấp lánh đầy sao, ánh trăng bạc chiếu vào bộ lạc Dong Binh, chiếu rọi bộ lạc của bọn họ thật đẹp giống như một thôn trang thông thường.

Trương Tử Thạc nhìn Kiều Vô Song bắt chéo hai chân ở trên nóc phòng ngấm trăng, nhìn không được lắc đầu một cái, thân mình chợt lóe, hần liền đến bên cạnh cô, hỏi: "Kiều cô nương, giờ hội sắp đến, vì sao chúng ta còn chưa xuất phát?"

Bọn họ muốn cùng Nam quốc Hoàng đế Từ Mặc Hàn giao dịch, không biết đối phương ra cái ngoan chiêu gì, mà cô chẳng những không khăn chường một chút nào, ngược lại còn thoải mái nhàn nhã nằm ngấm trăng.

Kiều Vô Song mở mắt ra, trong đôi mắt đẹp hiện lên một chút thông minh lanh lợi, cô nhếch môi cười nói: "Hiện tại là giờ nào?"

Trương Tử Thạc nói: "Giờ Tuất, còn hai canh giờ, mới đến giờ hội."

Kiều Vô Song nói: "Vậy anh cho là, trong vòng hai canh giờ này, chúng ta có khả năng chạy tới biên giới Nam quốc sao?"

Trương Tử Thạc nói: "Từ chỗ này xuất phát, ra roi thúc ngựa cũng phải hơn ba canh giờ, hiện tại cũng đã qua giờ Tuất, coi như chúng ta có ngồi trên Thiên lý mã, cũng không đuổi được."

Kiều Vô Song lộ ra một nụ cười bí hiểm, nói: "Dĩ nhiên đuổi không được, sao không ở chỗ này ngấm trăng?"

Trương Tử Thạc không biết làm sao, mặc dù biết cô làm việc luôn luôn nắm chắc, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Kiều cô nương, cô là có ý lờ hện đi?"

Kiều Vô Song nhếch môi cười, nói: "Tôi cũng không có lờ hện, mấu chốt phải xem hiệu suất của lão Tử như thế nào."

Lão Tử?

Trương Tử Thạc mới nhớ ra, từ sáng đến giờ, hần cũng không có nhìn thấy bóng dáng lão Tử, chẳng lẽ...

Trương Tử Thạc kinh ngạc nói: "Cô bảo đệ ấy đi biên giới Nam quốc ư?"

Kiều Vô Song cười nói: "Biên giới Nam quốc, có cái gì?"

"Có quân thù vệ biên giới..." Trương Tử Thạc chợt cả kinh, nói: "Cô, cô không phải là muốn để Nam quốc Hoàng đế, tự chui đầu vô lưới đi?"

Kiều Vô Song nhếch môi cười nói: "Làm một hoàng đế, lòng dạ của hần nhất định rất sâu, cho nên, cho nên nhất định sẽ không một thân một mình đến giao dịch cùng chúng ta."

Trương Tử Thạc cẩn thận suy nghĩ một lát, gật đầu nói: "Hần sẽ phái thêm quân đi cùng."

Vừa nghĩ tới kết quả kia, Trương Tử Thạc nhìn không được rung mình một cái, cũng nói: "Kiều cô nương cao minh, nói như vậy, thù vệ quân ở biên giới Đông quốc, sẽ đánh nhau cùng quân đội Nam quốc!"

Như là nghĩ tới điều gì đó, Trương Tử Thạc lại nhú mày, nói: "Nhưng, Tướng quân ở biên giới sẽ xuất binh sao?"

Kiều Vô Song cười nói: "Cho nên, tôi đặc biệt để lão Tử, mang theo thánh chỉ giả của tôi, đi gặp Tướng quân ở biên giới."

"Cô làm thánh chỉ giả?" Trương Tử Thạc đầu tiên là cả kinh, sau đó thở dài: "Kiều cô nương, như vậy, Đông quốc và Nam quốc chẳng phải lại muốn chiến tranh đi."

"Không đến mức chiến tranh." Kiều Vô Song nói: "Bây giờ chúng ta, phải đi làm một việc khác."

"Việc gì?"

"Đương nhiên là cùng Nam quốc Hoàng đế, chơi trò mèo vờn chuột một lần!"

Một lát sau, Kiều Vô Song và Trương Tử Thạc điều khiển ngựa từ bộ lạc Dong Binh rời đi.

Thực hiện dựa theo kế hoạch của Kiều Vô Song, hiện giờ Nam quốc và biên giới Đông quốc, quả thật đang ở trong loại trạng thái khẩn trương.

Liễu đại nhân và Lăng Đại tướng quân của Nam quốc dẫn theo hai vạn đại quân, ở bên ngoài cửa thành biên giới giàn hàng. Mà trên cửa thành, Đông quốc Tướng quân Mộ Dung tướng quân ở biên giới, đang dẫn đầu tướng lĩnh, không cam lòng yếu thế ở trên cửa thành giám thị.

Chỉ cần quân Nam quốc dám hành động thiếu suy nghĩ, quân Đông quốc sẽ lập tức phản kích.

Trong không khí tràn ngập hơi thở khẩn trương mà áp bách, Liễu đại nhân nhìn tình thế trước mặt, hô to không ổn: "Lăng Đại tướng quân, Hoàng thượng

biết rõ Đông quốc và Nam quốc quan hệ căng thẳng, lại cố tình dẫn theo hai vạn đại quân đến đây, vậy chẳng phải là sẽ khiến cho hai nước đại loạn sao?"

Thân mình cao lớn cường tráng của Lãng Đại tướng quân, tuy rằng đã hơn ba mươi, lại vẫn có thể giữ được đường nét nhìn ra tư thế oai hùng của hán, chỉ thấy hán bình tĩnh nói : "Liễu đại nhân, hoàng thượng tự tay viết thủ dụ, lệnh ta xuất hai vạn quân tiến đến biên giới Nam quốc đóng quân, nhưng không để cho ta xuất chiến, nếu như Đông quốc bắt đầu hành động, ta sẽ dựa theo ý tứ của Hoàng thượng, rút quân."

Này...

Liễu đại nhân lẩn lộn ở trong quan trường nhiều năm như vậy, loại tình huống này vừa nhìn liền biết, hoàng thượng nhất định có quyết định của hán.

Liễu đại nhân âm thầm lẩm bẩm "Con nhóc kia, không biết đang làm cái quỷ gì?"

"Nàng muốn làm cho hai nước đại loạn." Lãng Đại tướng quân cười lạnh nói: "Nhưng Hoàng thượng không phải người ngu, làm sao có thể mắc cho nàng sắp đặt !"

Đêm nay, lại là một vở kịch.

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Trò chơi bắt đầu

Lúc đêm khuya, một con bồ câu đưa thư vỗ cánh vội, trong mỏ phát ra tiếng kêu "cô cô cô", rơi vào cửa sổ của cung điện phồn hoa.

Nữ tử áo trắng đưa tay bắt lấy con bồ câu đưa thư đó, lấy ra bức thư từ chân trần của nó, nhìn bức thư trong tay, nữ tử áo trắng nũng nịu nói: "Hoàng thượng, lại là bức thư như vậy, cần xem qua không?"

Từ Mặc Hàn hơi mở đôi mắt ra, lại nói: "Đọc cho trầm."

"Vâng." Nữ tử áo trắng gật đầu, liền mở bức thư ra, thì thào: "Thay đổi địa điểm giao dịch, ngoài cửa thành phía nam, tên là Kiều Vô Song."

Đọc xong nội dung trên tờ giấy, nữ tử áo trắng hừ lạnh một tiếng, nói: "Hoàng thượng, nàng ta tưởng nàng ta là ai, nói đổi chỗ thì đổi chỗ."

Từ Mặc Hàn nhắm chặt đôi mắt đang đảo qua đảo lại, lại dấy lên một nụ cười thâm sâu: "Vậy thì đổi."

Nữ tử áo trắng bĩu môi không tuân theo, oán giận nói: "Hoàng thượng, người thật sự để cho tiểu nha đầu kia trêu đùa người hay sao?"

"Trẫm đã sớm dự đoán được nàng sẽ dùng đến chiêu này." Từ Mặc Hàn nhếch môi cười, nói: "Phấn Ý, tiếp theo phải xem người rồi."

Từ Mặc Hàn vẫn chưa nói ra mục đích của mình, song, Phấn Ý này hình như đã hiểu rõ ý của hán, nhếch môi lộ ra một nụ cười duyên, nói: "Hoàng thượng cao minh, Phấn Ý sẽ dựa theo sự phân phó của hoàng thượng mà làm."

Sau khi Phấn Ý rời đi, Từ Mặc Hàn đứng dậy, mỹ nhân bên cạnh vừa thay quần áo cho hán, vừa nghiêng hỏi: "Hoàng thượng có cần phải khởi giá trở về tẩm cung?"

Từ Mặc Hàn nhếch môi cười, lộ ra một nụ cười thần bí khó lường, nói: "Không, đi Ngự Thư Phòng."

Bên kia, sau khi Kiều Vô Song và Trương Tử Thạc rời khỏi bộ lạc lính đánh thuê, đang trên đường tiến đến phía Nam Quốc, lúc tới gần biên giới, Kiều Vô Song chợt dừng lại, hỏi "Trương Tử Thạc, người giải thích cho ta một chút, hoàng đế Nam Quốc rốt cuộc là người như thế nào?"

Trương Tử Thạc gật đầu, nói: "Nghe nói, Hoàng đế Nam Quốc Từ Mặc Hàn, là người lòng dạ vững vàng, yêu mỹ nhân, nhưng lại không bị nữ sắc dẫn dắt, có người nói hán là hôn quân, lại có người nói hán là một con *Tiểu Diện Hồ."

*hồ biết cười: ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác.

Sau khi nghe lời giải thích của Trương Tử Thạc xong, đôi mắt đẹp và thông minh của Kiều Vô Song khẽ di chuyển, ánh sáng thoáng qua.

Cô nhếch môi cười nói: "Hôn quân, Tiểu Diện Hồ?"

Chơi rất vui vậy cũng tốt!

Nếu thật sự là như thế, hẳn tuyệt đối sẽ không xuất hiện đằng hoàng để giao dịch cùng cô, nếu cô đoán không nhầm, hiện tại hẳn cũng chưa đi ra khỏi cửa cung một bước.

"Kiều cô nương." Trương Tử Thạc nhắc nhở: "Trắc Nhiên mặc dù thô bạo, nhưng ít ra có thể khiến người khác nhìn được tâm tư của hắn. Nhưng Tử Mặc Hàn này, là người lòng dạ thâm hậu, làm cho người ta không thấy rõ, ngàn vạn lần không được phớt lờ."

"Ta biết rồi." Kiều Vô Song nói: "Trước mặt chính là biên giới của Đông Quốc và Nam Quốc, dưới tình huống này chúng ta phải làm cho bọn họ không phát hiện, vòng qua bọn họ rồi tiến vào Nam Quốc."

Trương Tử Thạc khe khẽ thở dài, nói: "Nơi này chỉ có một con đường."

Hai người ở trên ngựa điều khiển, trong rừng rậm là một con đường nhỏ thôn quê, đường không rộng, cũng chỉ có một con đường thông qua biên giới Đông Quốc và Nam Quốc.

Nếu phải đi đường vòng ...

Kiều Vô Song nhìn thấy tu viện phía sau một ngọn núi lớn, liền hỏi: "Từ núi kia đi vòng qua, khoảng bao nhiêu canh giờ?"

"Bây giờ thì giờ hội đã qua, không lâu sau thì một canh nữa lại gõ." Nói tới đây, Trương Tử Thạc thở dài, nói: "Nếu lúc này không muốn từ núi kia đi vòng qua, nhanh nhất là sáng sớm ngày mai mới có thể đến Nam Quốc."

Sáng sớm!

Đây là một thời cơ rất tốt!

Kiều Vô Song nhếch môi cười, nói: "Rất tốt, chúng ta sẽ từ ngọn núi kia đi vòng qua."

Về mặt Trương Tử Thạc vô cùng nghi hoặc nói: "Cứ như vậy, sau đó chúng ta sẽ bỏ lỡ thời gian và địa điểm đã ước định."

Từ trong hơi thở của Kiều Vô Song phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường: "Căn bản là ta không tính toán đêm nay sẽ giao dịch cùng bọn họ."

Trương Tử Thạc xấu hổ: "Cô cố ý chọc bọn họ chơi hay sao?"

Kiều Vô Song cười nói: "Ta chỉ là khảo nghiệm thành ý của bọn họ."

Nói xong, bóng dáng của hai người từ đường vòng ở trong rừng rậm, hướng đến ngọn núi lớn kia mà đi.

Bên kia, trong hoàng cung của Đông Quốc, thân thể cao lớn của Trắc Nhiên, dựa vào trên ghế rộng rộng lớn, trên gương mặt anh tuấn của hắn hơi lộ ra một vẻ mệt mỏi, ngón tay thon dài chống đỡ cái trán, trông mắt đen khép chặt, hình như đang suy tư gì đó.

Bỗng nhiên, một con gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, hình như Trắc Nhiên phát hiện, chợt mở đôi mắt, sắc mặt vốn mệt mỏi, nhất thời vẻ mặt trở nên lão luyện.

"Trở về rồi à?"

"Đại Vương." Người tới chính là Âm Dạ, hắn đi suốt đêm để trở về, chỉ muốn tranh thủ thêm chút thời gian để tự mình truyền đạt thứ đó.

"Điều tra như thế nào?"

Âm Dạ nói đúng sự thật: "Đã tra rõ nơi dừng chân bộ lạc lính đánh thuê của Trương Tử Thạc, hơn nữa, nhìn thấy Kiều Vô Song."

Trắc Nhiên hỏi: "Nàng là hạng người gì?"

Trong đầu Âm Dạ hồi tưởng đến vị nữ tử vừa thần bí lại ngông cuồng kia, nội tâm lần nữa dâng lên một hồi sóng.

Hắn khẽ cúi đầu, đôi môi khạc ra vô vị nhàn nhạt, lại làm cho người ta khiếp sợ nói: "Người vô cùng lợi hại."

Trắc Nhiên hơi chấn động một chút; Âm Dạ bản lĩnh, trong mắt hắn cũng đã xem như là cao thủ, vậy mà, ở trong miệng của cao thủ này này, thốt ra một người khác vô cùng lợi hại.

Kiều Vô Song này, rốt cuộc có phải rất lợi hại?

Sau khi Trắc Nhiên sốc, bỗng nhiên chợt lộ ra một nụ cười rất hứng thú, Kiều Vô Song này, hẳn nhất định phải mở mang tầm mắt hiểu biết!

Vậy mà, lời kế tiếp của Âm Dạ, lại làm cho Trắc Nhiên nóng nảy một lần nữa ——

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Chiến đấu ác liệt (1)

Trong ngự thư phòng, Trác Nhiên ngồi trên long ý, trong đầu hiện ra khuôn mặt dễ thương của Kiều Vô Song mà phó tướng kia về ra, trong lúc hấn chưa kịp vì nữ tử thần bí mà cuồng vọng này cảm thấy có chút tò mò và động tâm, thì một câu của Âm Dạ, hoàn toàn đưa hấn vào bên trong cơn phiền nộ.

Âm Dạ nói : "Đại vương, đám người Trương Tử Thạc và Kiều Vô Song đã rời khỏi bộ lạc Đông Bình, nhóm người của ta ẩn núp bên cạnh bọn chúng rất lâu mới biết được, bọn chúng muốn bán ngọc tỷ nước ta cho Nam quốc Hoàng đế."

Lời của Âm Dạ giống như sấm sét giữa trời quang, làm cho Trác Nhiên tức giận ghê gớm, chỉ thấy hấn hét lớn: "Cái gì!"

Không phải hấn không nghe rõ ràng, mà là không thể tin được.

Từ trước tới nay, chưa từng có ai dám ngang nhiên bán ngọc tỷ của một nước, bán ngọc tỷ đừng nói là roi đầu, cho dù là tru di cửu tộc, quất xác cũng không thể đến tội được.

Mà bọn chúng lại dám can rõ bán ngọc tỷ như thế.

Âm Dạ đang muốn nói cái gì, ngoài cửa chợt có tiếng động, hấn lập tức như một tinh linh, thân hình chợt lóe, liền biến mất vô tung.

Lâm công công cung kính đi từ ngoài cửa vào, cúi đầu nói: "Đại vương, biên giới Vương phó tướng quân có việc quân cần báo cáo."

"Truyền."

Một lát sau, biên giới Vương phó tướng quân, Vương Dịch Nhiên phong trần mặt mày đi vào ngự thư phòng, cung kính, đồng thời vẻ mặt lo lắng nói: "Đại vương, Đông quốc và Nam quốc biên giới có quân tình cấp báo."

"Báo."

Vương Dịch Nhiên nói : "Nam quốc xuất ra hai vạn đại quân đóng quân ở biên giới, nhưng chưa gửi chiến thư, Đại tướng quân Hứa Phong phái thần đến đây hỏi Đại vương, có cần xuất binh tấn công."

Trác Nhiên lẩm bẩm: "Bọn chúng đóng quân ở biên giới muốn làm gì sao?"

Một bên, Lâm công công lẩm miệng nói: "Đại vương, chẳng lẽ Kiều Vô Song kia giờ trò quý?"

Trác Nhiên lẩm vào trầm tư; Kiều Vô Song muốn bán ngọc tỷ, hành vi lớn mật như thế, nếu như nàng thật thông minh, thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng cùng Tử Mặc Hân chạm mặt.

Nếu là nước khác, ngọc tỷ chia ra làm sáu loại, tác dụng của sáu loại ngọc tỷ cũng không giống nhau.

Nhưng Đông quốc của hấn, cũng chỉ có một khối ngọc tỷ, ngọc tỷ này, có thể thay đổi toàn bộ ấn chương(con dấu) Đông quốc.

Quân lệnh quân đội, hoàng kim kim khó, thức ăn lương thảo, nếu như có người cố ý giả truyền thánh chỉ, có ngọc tỷ trong tay, vậy chuyện này cũng không thể không có khả năng..

Nghĩ như thế, Trác Nhiên hỏi: "Vương phó tướng quân, biên giới có thánh chỉ nhận được thánh chỉ của bản vương?"

Vương Dịch Nhiên nói : "Quả thật có nhận được thánh chỉ, Đại vương truyền thánh chỉ, để bọn thần ở biên giới trông coi nghiêm cẩn, nếu có người dám hành động thiếu suy nghĩ, giết không tha."

Một bên vẻ mặt Lâm công công nghi hoặc, hấn thật cẩn thận hỏi: "Hoàng thượng, nô tài nhớ rõ ngài không có truyền ra thánh chỉ như vậy nha."

Trác Nhiên lạnh lùng cười, hừ lạnh nói: "Là Kiều Vô Song làm."

Nữ tử cuồng vọng như thế, nàng chẳng những dám bán ngọc tỷ, còn dám giả truyền thánh chỉ, điều động quân lệnh.

Về mặt Lâm công công phản nộ: "Nữ tử này, dám giả truyền thánh chỉ, coi như róc xương lóc thịt cũng không thể đền hết tội của nàng ta."

Mắt xéch hẹp dài của Trác Nhiên chợt híp lại, lộ ra một chút ánh sáng nguy hiểm, môi lạnh lùng cười, nói : "Nàng thế nhưng dám cả gan giả truyền thánh chỉ điều động quân lệnh, như vậy kể tiếp, nàng sẽ lại làm cái gì nữa đây..."

Nói xong, Trác Nhiên lại lâm vào một mảnh trầm tư.

Trông mắt Vương Dịch Nhiên vừa chuyển, liền chấp tay nói: "Đại vương, thần có một kế, không biết có nên nói hay không."

"Tới."

Vương Dịch Nhiên nói: "Ngọc tỷ thế nhưng bị trộm, chúng ta có thể dán hoàng băng, bố cáo việc này với thiên hạ, ngọc tỷ tạm thời mất hiệu lực, cũng phát lệnh truy nã Kiều Vô Song."

Như vậy, ngọc tỷ mất hiệu lực, coi như bán cho Nam quốc Hoàng đế cũng vô dụng. Lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt, Kiều Vô Song nhất định đâu không lại triều đình lớn như thế, sớm muộn gì cũng phải xử tử ngay tại chỗ.

Mắt xéch hẹp dài của Trác Nhiên híp lại, ánh mắt chột lên chút ánh sáng thần bí nào đó rồi biến mất, hần trầm tư một lát, nói: "Không được."

"Ngọc tỷ bị trộm, chuyện lớn như thế nếu như công bố thiên hạ, chẳng phải là khiến người trong thiên hạ chê cười năng lực của bốn vương không bằng người ư?" Trác Nhiên trầm tư một lát, ra lệnh: "Vương phó tướng quân, người nhanh chóng chạy về biên giới, báo cho Trấn Giới Đại tướng quân Hứa Phong, cần phải cẩn thận, nếu Nam quốc thực sự hành động thiếu suy nghĩ, nước ta cũng không cần yếu thế, bốn vương cho phép Hứa đại tướng bức lui quân đội Nam quốc."

"Dạ."

Vương Dịch Nhiên nhận lệnh, sau khi quay người rời đi, Trác Nhiên lại phân phó nói: "Lâm công công, mau chạy đến quốc khố, báo cho đại thần trông quốc khố, không có bốn vương tự mình ra mặt, cho dù là thấy thánh chỉ cũng không thể điều động hoàng kim trong quốc khố."

"Dạ."

Chờ sau khi mọi người rời đi, Âm Dạ ẩn núp trong bóng đêm, bóng dáng chột lóe, đi đến bên người Trác Nhiên.

Âm Dạ hỏi: "Đại vương, vì sao không truy nã Kiều Vô Song?"

Trác Nhiên hơi mỉm cười ở trên long ý, ngón tay thon dài chống lên trán đau nhức, hần nhắm mắt lại, khe khẽ thở dài, nói: "Bọn chúng chẳng qua là bán ngọc tỷ, nhưng tờ danh sách còn quý hơn ngọc tỷ, vẫn ở trong tay bọn chúng."

Âm Dạ quỳ xuống đất, thỉnh cầu nói: "Hoàng thượng, phái nô tài đến để đoạt lại tờ danh sách kia."

Trong đầu Trác Nhiên chột hiện lên một bóng người, hần đột nhiên mở mắt, trong con mắt đen nhánh, thế nhưng mang theo một chút hưng phấn, hần rất nhanh vuốt xuống cảm xúc xao động, còn nói: "Âm Dạ, người bị thương, tạm thời nghỉ ngơi cho thật tốt, nhiệm vụ đoạt lại danh sách, thì giao cho Phân Hương đi."

Âm Dạ chấn động mỉm cười nói, Đại vương, hần thế nhưng phải ra Phân Hương...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chiến đấu ác liệt (2)

Lúc sáng sớm, mây trắng và mây đen hòa vào nhau ở trên bầu trời rộng mênh mông, làm cho cả bầu trời hiện ra một vùng mông mông bụi bụi.

Từ Mặc Hàn nằm nghiêng ở trên giường lớn xa hoa mềm mại, giường vàng, chăn vàng, rèm vàng tung bay, mờ mờ ảo ảo hiện ra bóng dáng say ngủ tựa như yêu nghiệt của Từ Mặc Hàn.

Lúc này, một vị nữ tử lặng lẽ quỳ gối trước giường, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, Phấn Nghi gửi thư, nói Kiều Vô Song lại lỡ hẹn."

Từ Mặc Hàn thoạt nhìn như đang ngủ, một vùng rộng lớn trong tâm cung, yên lặng làm cho người ta ngạt thở.

Thấy Từ Mặc Hàn hồi lâu không có trả lời, vẻ mặt nữ tử quỳ gối trước giường dường như lộ ra vẻ lo lắng, mắt đẹp mỉm cười vừa chuyển, nâng lại nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng..."

Hần thật sự đang ngủ?

Trong lúc mặt nữ tử lộ ra vẻ lo lắng là lúc, Từ Mặc Hàn cũng chưa mở mắt ra, giọng nói khàn khàn mang theo mấy phần sức quyến rũ nói: "Đừng nóng vội, nàng sẽ trở lại liên lạc với chúng ta."

Nàng còn có thể trở lại liên lạc với bọn họ?

Nữ tử hình như có chút nghi hoặc cùng khó hiểu, nhưng ngại trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh của Từ Mặc Hàn, đành giữ im lặng.

...

Cho đến khi sắc trời hoàn toàn sáng tỏ, cửa thành Nam quốc liền được lính gác trông coi ở cửa thành mở ra.

Lúc này, một số thương hộ đã đợi từ sớm ở cửa thành liền bắt đầu xếp hàng, chuẩn bị đi lên phía trước đội kiểm tra, sau đó tiến vào Nam quốc buôn bán.

Ngay khi toàn bộ lực chú ý của mọi người tập trung đám đông chen lấn ở ngoài cửa thành thì một đạo bóng đen quý dị chợt lóe, lách mình vào phía dưới xe ngựa.

Trên cửa thành, lính gác quan sát tình hình ở cổng thành cảnh giác, cảm thấy có người xuất hiện trước mắt, giống như có thứ gì đó hiện lên, thoáng cái, lại không có phát hiện cái gì.

Có tiểu binh nói : "Này, người có thấy động tĩnh gì hay không."

Không để ý tên kia còn thật sự nhìn chăm chú động tĩnh ở dưới cửa thành một lần nữa, nhân tiện nói: "Rất bình thường, người hoa mắt sao."

Bị hấn vừa nói như vậy, tiểu binh kia sờ sờ cái ót, có thể là mình thực sự bị hoa mắt.

Ngay lúc có người đi tới cỗ xe ngựa kia thì người hỏi: "Kéo mạnh ra."

Tháo mạnh xe ngựa ra, ngồi trong xe ngựa là một thanh niên, thanh niên kia mặc trang phục đơn giản, dáng người nhỏ gầy, khí chất thoát nhìn sạch sẽ, bộ dáng có chút khéo léo đáng yêu giống như nữ tử, sau khi thấy quan binh lục soát, hấn bỗng nhiên cười, giọng mang theo vài phần ngọt ngào: "Nhờ Tiểu ca, ta đây vội vàng đến Nam quốc làm ăn, phiền toái ngài giúp đỡ."

Tiểu binh kia quan sát chiếc xe ngựa, nói : "Người là người làm ăn?"

"Đúng."

"Tại sao xe ngựa không có hàng hóa, chỉ có một mình người?"

"Là như vậy." Thanh niên kia giải thích nói: "Tiểu nhân chính là đến đây đàm phán, buôn bán, đương nhiên cần phải quan sát thêm, mới có thể bỏ tiền vốn."

Người lục soát bán tin bán nghi: "Thật sao?"

Nói xong, hấn bắt đầu chìa giáo, thọc vào trong xe ngựa, đảo qua một chút, phát hiện mọi thứ bình thường, lúc sau hình như hấn còn có chút không yên lòng, liền cúi đầu, muốn nhìn động tĩnh ở dưới xe ngựa.

Hấn hoàn toàn không biết, khi hấn cúi người chuẩn bị kiểm tra động tĩnh dưới xe ngựa thì một bóng đen quý dị chợt lóe, từ phía màn sau của xe ngựa mà vào, như gió như chớp rất nhanh tiến vào trong xe ngựa, hơn nữa ở trong nháy mắt, trốn vào trong hốc tối ở dưới chỗ ngồi của xe ngựa.

Sau khi người thẩm tra xem xét cẩn thận phát hiện không có vấn đề, liền nói: "Được rồi, người vào trong đi."

Thanh niên mỉm cười, nói : "Đa tạ tiểu ca."

Màn xe buông xuống, phu xe kẹp chặt xe ngựa, tiến vào cửa thành Nam quốc.

Sau khi xe ngựa tiến vào không lâu, bên trong xe ngựa nam tử thanh niên vừa bắt đầu chơi đùa quạt giấy trong tay, vừa cười nói: "Đã an toàn rồi, cô nương cũng không cần phải trốn trốn tránh tránh nữa."

thanh niên vừa dứt lời, một bóng đen liền từ hốc tối dưới chỗ ngồi xuất hiện, người này đúng là Kiều Vô Song nương theo xe ngựa lên vào Nam quốc.

Kiều Vô Song vừa phúi bụi trên quần áo, vừa đánh giá nam tử trước mắt.

Bộ dáng thanh niên kia thoát nhìn mười bảy mười tám tuổi, da thịt non mịn, trong trắng lộ hồng. Đường nét nhu hòa, đáng yêu giống như nữ tử bình thường. Lông mày vừa dày lại vừa đậm, lông mi dài và cong, giữa lấp lánh, duyên dáng như quạt giấy. Dưới mũi nhỏ xinh xắn, có một đôi môi đầy đặn, trên người mặc một bộ áo vải đơn giản, hình như có chút rộng rãi, tôn lên vóc dáng vóc dáng vô cùng nhỏ nhắn của hấn.

Hấn thoát nhìn cực kỳ giống nữ tử, tròn mắt đen khê động, rồi lại hiện lên chút ánh sáng狡 hoạt. . .

Kiều Vô Song cười, nói : "Đa tạ cô nương cứu giúp."

Sắc mặt thanh niên kia cả kinh, nói : "Làm sao cô biết tôi là nữ tử?"

Nàng chớp mắt, về mặt kinh ngạc nhìn Kiều Vô Song, có một loại sùng bái giống như coi cô trở thành thần tiên.

"Từ bộ dạng nhìn một cái sẽ biết." Kiều Vô Song nói : "Cho dù là thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, lớn lên cũng sẽ không da mịn thịt mềm(trời gà không chặt) như vậy."

Mặt thanh niên sùng bái nhìn Kiều Vô Song nói : "Cách ăn mặc của tôi như vậy, rất nhiều người đều cho rằng tôi là nam tử đấy, cô liếc mắt một cái có thể nhìn ra tôi là giả, cô thật lợi hại."

Nàng như là nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, tôi gọi là Hương Nhi, còn cô?"

Ánh mắt Kiều Vô Song chợt lóe, làm bộ dáng hào sảng của người cô đại chấp tay nói: "Đa tạ cô nương trợ giúp, tôi còn có chuyện quan trọng phải xử lý, có duyên sẽ gặp lại."

Vừa dứt lời, bóng dáng Kiều Vô Song chợt lóe, liền từ màn phía sau xe xoay người mà ra.

Hương Nhi duỗi ngón tay ra nâng màn phía sau xe ngựa lên, nhìn thấy bộ dáng nhanh nhẹn kinh hiểm của Kiều Vô Song, nàng cũng không ra bộ dáng sùng bái.

Ngược lại, cánh môi đầy đặn thoáng lộ ra một nụ cười thần bí, cặp mắt thông minh lanh lợi kia, lại càng hiện lên chút ánh sáng thần bí mà quý dị nào đó.

Kiều Vô Song hơi hơi quay đầu lại, Hương Nhi rất nhanh thu liễm ánh sáng khác thường ở trong mắt, miệng lộ ra một nụ cười ngây thơ: "Tỷ tỷ, có duyên sẽ gặp lại."

Trong lòng Kiều Vô Song ghi nhớ ánh sáng chợt lóe trong mắt nàng rồi biến mất , lại chỉ là con mắt chợt lóe, nhếch môi cười, liền xoay người rời đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chiến đấu ác liệt (3)

Edit: Panh Hoang

Kiều Vô Song đứng ở trên một sườn núi gỗ ghề, từ sườn núi này nhìn xuống, vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh vật bên trong hoàng cung Nam quốc.

Ngói đỏ lộng lẫy độ bền cao, cung vàng điện ngọc lầu các đồ sộ, toàn bộ hoàng cung trông nguy nga, tráng lệ.

Trí nhớ của cô cũng giống như thẻ nhớ, nhanh chóng ghi lại bản đồ hoàng cung vào trong đầu, đồng thời còn bình tĩnh phân tích xem nên làm như thế nào bình yên vô sự xông vào hoàng cung.

Lần đầu tiên về mặt của Kiều Vô Song tiếc nuối, chắc chắn nói: "Nếu như có súng bắn tia, thật là tốt..."

Nếu như có súng bắn tia, cô nhất định sẽ cầm súng ngắm về phía người nào đó, điều hổ ly sơn, ngay lúc mọi người cảnh giác nhất, cũng là thời điểm lòng leo nhất.

Đáng tiếc, cô xuyên qua mà đến, thân thể ngoại trừ tấm áo chống đạn bằng da bên ngoài, cũng chỉ có dao găm, ống nhòm.

Nếu muốn gây ra hỗn loạn, ngoại trừ đầu súng, có bom cũng không tệ nha!

Ánh mắt Kiều Vô Song chợt lóe: "Đúng rồi, bom!"

Cô nhếch môi cười, trong đôi mắt đẹp hiện lên chút ánh sáng giảo hoạt, chỉ thấy bóng dáng cô vừa chuyển, đã nhanh chóng rời khỏi sườn núi.

Hiện tại cô phải làm, chính là đi chế tạo bom!

Kiều Vô Song ở trên chợ thu gom một ít thành phần chế tạo bom, cần kali nitrat, lưu huỳnh, than củi đợi đến khi tìm được các thành phần quan trọng, đã gần đến hoàng hôn.

Kiều Vô Song vừa điều phối bom, vừa thả bỏ câu đưa thư ra, hẹn gặp Tử Mặc Hàn một lần nữa.

Khi bỏ câu đưa thư vào vội cánh tới bên ngoài cửa sổ xa hoa rồi dừng lại thì vừa lúc Phán Nghi hỏi cung, nàng bắt lấy nó, lấy ra giấy viết thư, đi đến trước mặt Tử Mặc Hàn, nói : "Hoàng thượng, tin lại tới."

Lúc này, Từ Mặc Hàn đang ở trong ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, dù chưa ngẩng đầu, lại nói: "Bọn chúng hẹn gặp ở cửa thành Nam quốc, người có nhìn thấy kẻ nào khả nghi không?"

Phán Nghi nói: "Hoàng thượng, Phán Nghi đợi đã lâu, cũng chưa thấy bất cứ kẻ nào khả nghi đến đây giao dịch."

Sau khi phê duyệt xong tấu chương trên tay, Từ Mặc Hàn buông bút lông, vẻ mặt sâu không lường được nhìn Phán Nghi, nói: "Người nói, trẫm là vua của một nước, vì sao phải đi mua ngọc tỷ của nước hân?"

"Phán Nghi không biết."

Từ Mặc Hàn nhếch môi cười, nói: "Trắc Nhiên đánh mất ngọc tỷ, việc lớn như thế mà chưa tuyên bố, căn bản không giống tác phong hành sự của hân." Nói tới đây, ngón tay thon dài của hân vuốt vuốt đồ xoay trên tay, dừng một chút, lại nói: "Điều này khiến trẫm rất hoài nghi."

Một lúc sau, đôi mắt giống như hoa đào rất nhanh chợt lóe, hân lại nói: "Trừ phi..."

Phán Nghi nhìn không được tò mò, liền hỏi: "Trừ phi cái gì?"

Về mặt Từ Mặc Hàn tự tin nói: "Nhược điểm của hân nằm trong tay Kiều Vô Song, cho nên hân không dám bô cáo chuyện mất ngọc tỷ cho thiên hạ."

Về mặt Phán Nghi hoặc: "Vậy nhược điểm kia là cái gì?"

Từ Mặc Hàn nhếch môi cười, nói: "Mang lá thư lại đây cho trẫm."

"Dạ."

Sau khi Từ Mặc Hàn đọc xong bức thư trong tay, chợt ha ha phá lên cười.

"Hoàng thượng có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?"

"Quả nhiên giống như trẫm suy đoán." Từ Mặc Hàn vui vẻ cười to, hân dùng đèn cày trên bàn thiêu hủy bức thư, lại nói: "Phán Nghi, nhanh quay về tẩm cung, chuẩn bị vi phục xuất tuần."

Phán Nghi đỡ Từ Mặc Hàn, trên đường trở về tẩm cung Phán Nghi vắt hết óc, cũng không nghĩ ra được, mua ngọc tỷ nước hân, rốt cuộc có thể làm cái gì.

Vì thế, nàng vẫn không nhận được hiếu kỳ nói: "Hoàng thượng, chúng ta mua ngọc tỷ Đông quốc, rốt cuộc có lợi ích gì?"

Từ Mặc Hàn cũng không giải thích nghi hoặc của Phán Nghi, chỉ là cười nhạt không nói.

Thật ra, hân vô cùng rõ ràng, nếu không phải trong lòng Trắc Nhiên có quỷ, hân đã dán ra hoàng榜, bô cáo việc bị mất trộm ngọc tỷ với thiên hạ.

Nếu như ngọc tỷ bị hân mua đi không còn giá trị, vậy tự nhiên cũng không có bất cứ tác dụng nào.

Mà bây giờ, Trắc Nhiên vẫn chưa hủy bỏ tác dụng của ngọc tỷ, vậy chứng tỏ, nếu như hân sớm ra tay mua lại ngọc tỷ Đông quốc. Chỉ cần ngọc tỷ tới tay, hân hoàn toàn có thể muốn làm gì thì làm!

Đương nhiên, chỉ riêng ngọc tỷ, tự nhiên không thỏa mãn được khẩu vị của hân.

Cái hân quan tâm nhất, chính là phần danh sách thần bí còn quý trọng hơn ngọc tỷ kia.

Thế nhưng Kiều Vô Song có nguyện ý đưa phần danh sách kia làm phần nền tảng thêm cho hân không, tự nhiên hân muốn đích thân đi gặp nha đầu kia...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chiến đấu ác liệt (4)

Nhìn Từ Mặc Hàn như có điều suy nghĩ, Phán Nghi nói: "Hoàng thượng, lúc ta đi vào cổng thành, nha đầu kia ngay cả chút bóng dáng cũng không có xuất hiện, ta nhìn lần này cũng là giả trừ ăn cộp, không phải lần này nàng sẽ lại giở thủ đoạn gì nữa chứ."

Phán Nghi này, ý vào bản thân có mấy phần tự sắc, lại được Từ Mặc Hàn sủng ái, ngay cả nói chuyện cũng không phân rõ nặng nhẹ.

Từ Mặc Hàn cũng không trách nặng lắm mồm, ngược lại nói : "Cho dù như thế nào, coi như là vì phần danh sách mỗi người đều muốn kia, trăm cũng phải đích thân đi một chuyến. Phần Nghi, người cũng thu xếp một chút, theo trăm xuất cung."

"Dạ."

Sau khi Phần Nghi nghe đến "Phần danh sách kia", ánh mắt vốn bình tĩnh lóe lóe quỷ dị.

...

Kiều Vô Song nghĩ, nếu muốn giao dịch cùng hồ mặt cười (nham hiểm), không có thêm nhiều lợi thế, đối phương tự nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng như vậy.

Cho nên, cô tiết lộ phần danh sách thần bí kia cho Từ Mặc Hàn.

Ở trong thư cô viết; mua ngọc tỷ tặng thêm phần danh sách thần bí.

Ngọc tỷ là nhỏ, danh sách là lớn, tin tưởng Từ Mặc Hàn tự nhiên có thể phân rõ nặng nhẹ.

Kiều Vô Song chế tạo tốt bom xong, lúc đang chuẩn bị rời đi, bên ngoài cửa truyền đến một tiếng đập cửa rất nhỏ.

Cô lập tức cảnh giác, cơ thể theo phản xạ vừa chuyển, núp ở sau bức tường cạnh cửa, giảm âm lượng xuống hết mức nói : "Ai?"

Bên ngoài cửa truyền đến giọng nói của Trương Từ Thạc: "Là tôi!"

Thấy Trương Từ Thạc trở về, Kiều Vô Song hỏi: "Tình huống như thế nào?"

Cả người Trương Từ Thạc phong trần mệt mỏi đi vào nhà, hừ lạnh nói: "Giống như cô suy đoán, Từ Mặc Hàn phái phái một tiểu nha đầu đợi ở chỗ đó, tôi cẩn thận quan sát, phát hiện chung quanh còn có mai phục, thấy tình huống không bình thường, tôi liền không có gặp mặt cùng bọn chúng."

Kiều Vô Song vươn tay, vẻ mặt đương nhiên nói : "Đưa phần danh sách kia cho tôi."

Trương Từ Thạc tự nhiên hiểu được cái phần danh sách cô muốn là cái gì, nhất thời kinh ngạc, thậm chí ánh mắt còn mang theo cảnh giác nhìn cô, nói : "Cô cần nó làm gì?"

Kiều Vô Song nhú mày, nói : "Câu con cá treo lên."

Tay Trương Từ Thạc cứng đờ, rõ ràng có chút do dự.

"Không cho cũng được, nhìn thấy cái kia chưa?" Kiều Vô Song chỉ chỉ gói đồ đặt trên bàn.

Trương Từ Thạc nghi ngờ nói: "Kia là cái gì?"

"Anh nhìn trước một chút đi."

Trương Từ Thạc tiến lên phía trước, mở gói đồ kia ra, bên trong lên chính là một ít bao vuông nhỏ giống như bao cát, hắn tiện tay lấy ra một bao vuông nhỏ, sau cảm thấy nặng, liền đặt bao nhỏ dưới mũi người.

Lúc hắn phát hiện thấy mùi gì đó, vẻ mặt hắn lập tức kinh ngạc: "Đây là cái gì, vì sao có mùi lưu huỳnh."

Kiều Vô Song tiến lên trước, cầm bao vuông nhỏ trong tay Trương Từ Thạc, trên gương mặt quyến rũ chợt nở ra một nụ cười rực rỡ, cũng nói : "Đi theo tôi."

Kiều Vô Song chọn một chỗ rất ít người ở, tiến hành thí nghiệm ở nơi bí mật.

Cô đưa bao vuông nhỏ đưa cho Trương Từ Thạc, nói : "Mang cái bao vuông nhỏ này, tùy ý đặt ở một chỗ, dùng đá đánh lửa châm ngòi chỗ sợi dây dẫn đến kíp nổ, đồng thời ở chỗ lửa cháy, anh cần nhanh chóng tăng tốc chạy, nhanh chóng rời khỏi hiện trường."

Trương Từ Thạc bán tín bán nghi, cảm thấy chuyện Kiều Vô Song nói có chút nguy hiểm.

Phải nhanh chóng rời khỏi hiện trường?

Chẳng lẽ, cái bao vuông nhỏ không to hơn bàn tay nhiều này, có thể phá hủy sườn núi đó hay sao.

Ý nghĩ này khiến Trương Từ Thạc cảm thấy có chút đầm rùng hang ổ, nhưng thoáng cái lại muốn, tác phong của Kiều Vô Song vốn cổ quái, nếu như bao vuông nhỏ này có thể phá hủy vùng sườn núi mà nói, vậy không phải là hắn đang cầm khoai lang nóng phỏng tay hay sao?

Trong lúc đó, trong lòng bàn tay cùng sau lưng Trương từ Thạc bỗng xuất hiện một ít mồ hôi lạnh.

Nhưng dù sao cũng là quái tử thù, hần rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, đặt bao vuông nhỏ trong tay ở gần sườn núi, sau đó đánh lên đá đánh lửa, châm ngòi kíp nổ.

Lúc dây dẫn nổ bốc cháy, rõ ràng hần nghe được tiếng 'Tư tư' vang lên, loại âm thanh này, nhất thời khiến hần sinh ra cảm giác sợ hãi.

Kiều Vô Song ở đằng sau hô to một tiếng: "Chạy mau!"

Vừa dứt lời, thân thể của cô cũng nhanh chóng tăng tốc chạy đi.

Trương Tử Thạc chỉ cảm thấy một giọt mồ hôi lạnh nhỏ trên trán, hần dùng hết nội lực toàn thân, cất bước nhanh chóng chạy đi.

Trương Tử Thạc như là cảm ứng được nguy hiểm, hần rất nhanh chạy đến bên người Kiều Vô Song, dùng cánh tay ôm eo của cô, mũi chân điểm một cái, lúc này hần muốn sử dụng khinh công chuẩn bị bay ra ngoài, chỉ nghe 'Àm——' một tiếng vang dội thật lớn.

Khói dày cuộn cuộn, một đám mây hình nấm chạy thẳng trên bầu trời, lực mạnh mẽ khiến hai người không kịp chạy chón vọt vào trong bụi cỏ, đơn giản, bọn họ chỉ là bị xung lực chấn động tới mà thôi, cũng không có bị thương.

Đám mây hình nấm kia dần dần bay lên giữa trời, Hoàn Nhan Tuyết Thế vẫn luôn ẩn núp trong bóng tối, nhìn thấy tình trạng kia, môi chợt lộ ra một nụ cười anh tuấn, nói : "Chắc chắn, nên đi thu thập nha đầu kia một chút, làm khói đen lớn như vậy, quả thực ô nhiễm môi trường quá đi."

Đồng thời, dân chúng các nơi của Đông quốc, ngay cả thị vệ tuần tra trong hoàng cung cũng nhìn thấy cảnh sắc như thế.

Mọi người sôi nổi nghi ngờ nói: "Nhìn xem, kia là cái gì?"

"Không phải là trời muốn mưa chứ?"

"Ai nha, nhanh đi về, nhất định là có yêu ma quỷ quái qua lại."

Từ Mặc Hàn lặng lẽ rời khỏi hoàng cung, nhìn thấy cảnh sắc quỷ dị kia, mắt hoa đào híp lại hoài nghi.

"Hoàng thượng, kia là cái gì?"

Từ Mặc Hàn vội nói: "Đi địa điểm giao dịch trước, sau khi vật tới tay sẽ biết rõ ràng."

Từ nay về sau, Từ Mặc Hàn vĩnh viễn nhớ rõ ngày này, bởi vì này một cái quyết định sai lầm, mà để cho hần hối hận chung thân cả đời

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sủng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chiến đấu ác liệt (5)

Edit: Panh Hoang

Kiều Vô Song lần thứ ba chọn nơi giao dịch, là khách điểm nổi danh nhất Nam quốc —— Như Ý lâu.

Như ý lâu là công trình kiến trúc đồ sộ theo lối cổ điển, xa hoa và duy mỹ, cùng với phòng ốc giản dị chung quanh không giống nhau.

Tại sao cô lại chọn chỗ này làm nơi giao dịch, thật ra rất đơn giản.

Bởi vì Như Ý lâu lầu gác cao lớn, lại nằm ở phía đông Nam quốc, mà vị trí cô định ra, vừa vịn từ trên lầu nhìn xuống có thể thấy cảnh vật trong hoàng cung.

Mục đích của cô chỉ có một ——

Để Từ Mặc Hàn thấy rõ nhất thời khắc 'rực rỡ' của hoàng cung Nam quốc .

Bóng dáng của Trương Tử Thạc và Kiều Vô Song núp ở một chỗ tối khác trong tòa lâu, từ góc độ này nhìn lại, có thể thấy một nam tử bề ngoài tựa Phan An và một nữ tử bộ dáng xinh đẹp, đã đến nhả gian.

Trương Tử Thạc lo lắng hỏi : "Kiều cô nương, một mình cô thật sự có thể chứ?"

Kiều Vô Song tràn ngập tin tưởng nói : "Anh chỉ cần dựa theo lời tôi nói mà làm, không cần lo lắng cho tôi ở đây."

Trương Tử Thục nhìn gói nặng trên tay, chỉ cần nghĩ tới một màn kinh người vừa xảy ra kia, mặc cho sau lưng một trận lạnh lẽo, đã thấy nhiều thủ đoạn quỷ dị của Kiều Vô Song, cũng làm cho hắn không cảm lòng được và lại cũng cam tâm tình nguyện thần phục cô.

Hắn biết, chỉ cần là cô muốn làm, hắn nhất định sẽ phấn đấu quên mình làm vì cô.

Trương Tử Thục vươn tay, nhẹ nhàng đặt tay lên trên vai của cô, trong lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ ấm áp, đôi mắt đen nhánh của hắn chợt vô cùng nghiêm túc nhìn về phía cô, nói : "Mọi chuyện cẩn thận."

Lòng bàn tay ấm áp của Trương Tử Thục, làm cho Kiều Vô Song có cảm giác khác thường, đôi mắt sắc sảo khẽ đảo, Kiều Vô Song bình tĩnh gật gật đầu, hai người lại đường ai nấy đi.

Ở trong nhà gian đợi gần một canh giờ, Phần Nghi nóng nảy không kiên nhẫn bừa bãi, dậm chân cả giận nói: "Hoàng thượng, bọn họ sẽ không lại sai hẹn chứ."

Từ Mặc Hàn kiên nhẫn phẩm trà khẽ cau mày, đáy mắt hiện lên một chút cảm xúc chán ghét, rồi lại thoáng cái, rất nhanh dùng nụ cười yêu nghiệt che dấu đi, giọng điệu dễ nghe mang theo chút ý tứ châm chọc nói: "Phần Nghi, nhìn bộ dáng bộ sinh khí kia của ngươi, nếu để cho Bắc Minh thành chủ nhìn thấy, còn tưởng trẫm ngược đãi muội muội thân ái của nàng đấy."

Phần Nghi vội vã cúi đầu làm ra vẻ e thẹn, sợi tóc trên trán che một chút ánh sáng皎 hoạt chợt lóe rồi biến mất trong mắt của nàng.

Không khí bên trong nhà gian dường như tràn ngập hơi thở quỷ dị, chợt làm cho thần kinh người ta căng thẳng.

Một đạo tiếng nói thanh thúy êm tai giống như hoàng oanh lập tức vang lên: "Xem ra ta tới không đúng lúc rồi."

Hai người theo tiếng nói nhìn lại, lúc nhìn về phía người đi đến, hai người rõ ràng giật mình.

Kia là một nữ tử trẻ tuổi, da thịt mềm mại trong trắng lộ hồng, bộ dáng quyến rũ động lòng người, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay , một đôi mày kiếm thon dài, trên trán, khí khái anh hùng ào ào.

Trên mặt cười dễ thương, lại hiện ra ba phần khí khái anh hùng, bộ dáng của nàng có thể nói là mỹ hoặc hại nước hại dân, lại thêm vài phần khí chất hào sảng của nam tử.

Từ Mặc Hàn và Phần Nghi tuyệt đối không ngờ, Kiều Vô Song hung hăng can quấy này, lại là nhân vật như thế.

"Thật xin lỗi." Kiều Vô Song đứng ở cạnh cửa, ngoài cười nhưng trong không cười nói : "Thế nhưng quấy rầy hai vị nói chuyện yêu đương, ta đây trước tiên nên lánh đi."

Dứt lời, thân mình cô khẽ động, làm bộ muốn rời khỏi.

Từ Mặc Hàn từ trong kinh ngạc tỉnh lại, hắn nhanh chóng vươn tay làm ra một cái tư thế thỉnh, lộ ra chiêu bài tươi cười nói : "Kiều cô nương, nếu như đã tới, thì vào đây ngồi một chút đi."

Lời khách sao ai cũng nói được, chỉ có người thông minh mới hiểu, đây là một màn đấu tranh tâm lý.

Thân thể Kiều Vô Song khẽ động, đi đến bên cạnh bàn, nói : "Ta đây cung kính không bằng tuân mệnh."

Từ Mặc Hàn tiếp tục đánh giá Kiều Vô Song, một lúc sau, hiện ra một chút tươi cười yêu nghiệt, nói : "Thật không ngờ, Kiều cô nương lại là một tuyệt sắc nữ tử như thế."

Lông mày Kiều Vô Song nhíu lại, nói một câu làm người ta kinh ngạc: "Ta cũng không ngờ, Nam quốc hoàng đế, bộ dạng dĩ nhiên lại nữ tính như vậy."

Trong đầu Kiều Vô Song rất nhanh hiện lên khuôn mặt của Hoàn Nhan Tuyệt Thế, lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt hại nước hại dân kia chỉ cảm thấy hắn có bảy phần anh tuấn ba phần mềm mại đáng yêu.

Mà Từ Mặc Hàn, cũng có bảy phần mềm mại đáng yêu, ba phần anh tuấn, nếu nói là nữ tính, hắn tuyệt đối giữ vị trí đệ nhất thiên hạ.

Về phần Kiều Vô Song nói bừa, Từ Mặc Hàn chỉ cười không nói, mà Phần Nghi ở bên cạnh, lại bỗng nhiên nổi giận đứng lên, chỉ thấy vẻ mặt nàng phần nộ nhìn Kiều Vô Song, tức giận nói : "Ngươi đùa gì thế, dám nói chuyện với hoàng thượng như vậy, quả thực vô pháp vô thiên, hoàng thượng, để nô tì thay người trừng phạt nàng."

Vừa dứt lời, tay ngọc của Phần Nghi giơ lên, muốn đi qua tát một cái.

Ánh mắt Kiều Vô Song lạnh lùng, ngay sau đó gạt tay Phần Nghi, Kiều Vô Song duỗi hai tay ra, một cây dao găm không tiếng động từ trong cổ tay áo nàng bay ra, trong phút chốc, hàn quang chợt lóe, chỉ nghe Phần Nghi kêu thảm một tiếng: "A —— "

Ngay sau đó 'Oanh' một tiếng, sau đó cây dao găm kia chạm phải đồ vật ở trong phòng, dùng sức bắn ngược lại đây, cây dao găm kia hàn quang chợt lóe, đột nhiên bay về phía Phần Nghi.

Ngay tại đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, 'Hư' một tiếng, một bóng dáng nhanh như chớp tiến vào...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chiến đấu ác liệt (6)

Edit: Panh Hoang

Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, 'Hư' một tiếng, một bóng dáng nhanh như chớp tiến lên, người ra tay cứu giúp này chính là Từ Mặc Hàn.

Thân thủ Từ Mặc Hàn cực nhanh, ngón tay thon dài rất nhanh kẹp lấy dao găm bắn ngược tới, lại lông tóc không tổn hại gì, giờ phút này hắn, vô hình trung lại có thêm một loại khí phách khác.

Từ Mặc Hàn nói: "Kiều cô nương, có chừng mực."

Kiều Vô Song hừ lạnh một tiếng, nói: "Nô tì của anh nói năng lỗ mãng, tôi thay người dạy dỗ nô tì, người nên cảm tạ ta."

Phấn Nghi cả giận nói: "Cô nói đùa, tôi đây là Bắc quốc công chúa, cho dù là nô tì của Hoàng thượng, cũng không đến phiên cô tôi dạy dỗ."

Kiều Vô Song cười nói: "Hóa ra Bắc Quốc kém như thế, dĩ nhiên để một công chúa lưu lạc tới Nam quốc làm nô tì." Nói tới chỗ này, cô khinh thường liếc mắt Phấn Nghi một cái, chắc chắn nói: "Thật sự là vừa đáng buồn vừa đáng thương nha."

Lời của cô giống như là dao găm, cứa thật sâu vào trong lòng của Phấn Nghi, mặt Phấn Nghi tức giận đến đỏ bừng, hai mắt như phun ra lửa phần nộ nhìn Kiều Vô Song, cả giận nói: "Cô —— "

Thấy Phấn Nghi còn muốn phân cao thấp, Từ Mặc Hàn bắt đầu đi lắt đầu, ngăn lại Phấn Nghi hùng hổ, nói: "Phấn Nghi, người đi ra ngoài trước đi."

Trong mắt Phấn Nghi lóe lên phần nộ, nhưng vì kiêng kị Từ Mặc Hàn, liền cố nén tức giận, đi ra khỏi nhà gian.

Từ Mặc Hàn khách sáo nói: "Kiều cô nương người giận, Phấn Nghi không hiểu chuyện, cô chớ tính toán cùng cô ấy."

Kiều Vô Song nhún mày, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đường đường Nam quốc Hoàng đế có thể khiếm tốn như vậy, nếu tôi chấp nhận với anh, không phải là làm kiêu sao?"

Từ Mặc Hàn cười lạnh nói: "Đương nhiên như thế, chúng ta trở lại chuyện chính."

Kiều Vô Song vươn tay, quơ quơ gói đồ trong tay, nói: "Đồ anh muốn đều ở bên trong, thứ tôi muốn, anh đem theo sao?"

"Một tay giao tiền, một tay giao hàng."

Trên bàn tròn từ mộc có thêm hai vật phẩm khác nhau, một cái là gói đồ của Kiều Vô Song, một cái rương sắt của Từ Mặc Hàn.

Chẳng biết từ lúc nào, trong không khí dần dần tràn ngập cảm giác áp bách nghiêm trọng, loại cảm giác này làm cho người ta có cảm giác không ổn.

Lúc hai người sắp trao đổi vật phẩm trên tay, trong đôi mắt tinh minh của Kiều Vô Song chợt hiện lên một chút ánh sáng lạnh, chỉ thấy bóng dáng cô rất nhanh chợt lóe, nói: "Anh phải người vậy đánh ở bên ngoài?"

Ngoài cửa cùng ngoài cửa sổ hình như có chút động tĩnh rất nhỏ, hai người ở trong phòng cảnh giác rõ ràng cảm nhận được.

Từ Mặc Hàn lạnh lùng nói: "Chỉ sợ là cô vừa đánh trống vừa la làng đi."

Vừa dứt lời, hai người từ từ rời xa lẫn nhau, cùng một lúc, trong lúc cửa sổ đóng kín bỗng nhiên một đám hắc y sát thủ xông vào.

Nhìn đám hắc y sát thủ vừa tới, ít nhất có chừng ba mươi tên.

Nhã gian xa hoa, nhất thời vô cùng đông đúc.

Trong đó một hắc y nhân nói: "Buông đồ trong tay các người ra."

Kiều Vô Song nhìn về phía Từ Mặc Hàn, hỏi: "Những người này không phải là anh phái tới?"

Mắt đen của Từ Mặc Hàn chợt lóe, nói : "Tôi tưởng cô phải tới."

Hắn bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, lớn tiếng kêu: "Phấn Nghi..."

"Đừng kêu." Một hắc y nhân đi từ ngoài cửa vào, kéo chặt sợi dây thừng, cùng giẻ lau bịt kín miệng.

Phấn Nghi tỉnh lại, trong đôi mắt lộ ra sợ hãi cùng không cam lòng, cho dù bị trói chặt, vẫn không ngừng giãy giụa.

Hắc y nhân không thương hương tiếc ngọc chút nào đẩy Phấn Nghi từ chỗ bí mật đi qua, nói : "Ồ chỗ này."

Phấn Nghi bị té không nhẹ, đau đớn hừ một tiếng.

Kiều Vô Song chắc chắn nói : "Không ai nói cho mấy người biết, đối đãi với nữ nhân nên ôn nhu một chút sao?"

Một hắc y nhân hung thần ác sát nói : "Ít nói nhảm, giao tất cả đồ trong tay các người ra đây."

Kiều Vô Song ngoài cười nhưng trong không cười nói : "Muốn nhiều đồ như vậy, coi chừng không tiêu hóa nổi."

"Ít lời nhảm, tất cả lên đi!"

Một hắc y nhân vừa dứt lời, đám hắc y nhân còn lại vọt tới.

Toàn bộ đại đao trong tay đám hắc y nhân nhanh chóng vung về phía Kiều Vô Song và Từ Mặc Hàn.

Từ Mặc Hàn nội lực thâm hậu, dễ dàng tránh thoát công kích của những người đó.

Ở cổ đại, Kiều Vô Song mặc dù không có tu luyện qua nội lực, nhưng thân thủ cũng không cam chịu yếu thế, có người từ sau lưng vung đến một đao, thân mình cô hơi hơi nghiêng, cúi đầu xoay người, chân trái vừa nhấc, liền đá bay tên đánh lên phía sau lưng đi ra ngoài.

'Oanh' một tiếng, đáng tiếc hắc y nhân bị Kiều Vô Song đá bay ra ngoài cửa sổ, cửa sổ đẹp đẽ, thoáng cái thành phế phẩm.

Có hắc y nhân phản nộ quát: "***!"

Bọn chúng giống như bị chọc giận, có một bộ phận lớn người trực tiếp nhắm vào Kiều Vô Song.

Trong lúc mọi người đang vây đánh cô thì chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nổ lớn 'ầm ầm' không ngừng.

Lúc tiếng nổ lớn phát sinh, đồng thời mặt đất Nam quốc giống như bị địa chấn rung chuyển một phen.

Mọi người bị một màn kinh người này làm cho sợ tới mức có chút trở tay không kịp, ở thời điểm hắc y sát thủ Từ Mặc Hàn đang ngờ ngác sững sờ, thì Kiều Vô Song nhếch môi cười, bóng dáng quý dị chợt lóe, rất nhanh túm lấy cái rương trong tay Từ Mặc Hàn, vui sướng khi người gặp họa nói : "Bỏn cô nương không quấy rầy các người ngắm phong cảnh nữa, tạm biệt!"

Nhìn cửa sổ rách nát kia, lại nhìn bên ngoài đang khói đen mù mịt, không để ý đến cái rương bị đoạt đi, sắc mặt Từ Mặc Hàn trắng nhợt, liêu linh mở toàn bộ cửa sổ ra, lúc thấy rõ hình ảnh trước mắt, thoáng cái sắc mặt tất cả mọi người xám như tro tàn..

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chiến đấu ác liệt (7)

Edit: Panh Hoang

Tiếng "ầm ầm" cực lớn, giống như sấm sét giữa trời quang.

Hoàng cung Nam quốc ánh lửa bắn ra bốn phía, cả mặt đất rung chuyển, nhìn từ đằng xa, những đám sương mù dày đặc tạo thành những đám mây hình nấm, cảnh sắc trắng lè làm cho người ta xấu hổ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, luôn luôn bình tĩnh như Từ Mặc Hàn rốt cuộc cũng không bình tĩnh nổi, nhìn khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt, môi mỏng mím chặt, đầy mắt ngập lửa giận, cũng dữ dội giống như hoa lửa phá hủy hoàng cung!

Hai mươi mấy tên hắc y nhân ở đằng sau, đồng dạng bị cảnh sắc trước mắt làm cho khiếp sợ, bọn chúng rất nhanh hoàn hồn, có tên cả giận nói: "***, cô

nuơng kia mang theo bảo vật chạy trốn rồi, để ta làm thịt hấn."

Mắt Từ Mặc Hàn tối lại, nói : "Ta đang muốn tìm người trút giận đây."

Nói tới chỗ này, môi mỏng khẽ hiện lên một chút cười lạnh, sát khí trong mắt bỗng nổi lên, giọng nói lạnh như băng rét thấu xương: "Lại muốn chịu chết, ta đây sẽ không khách khí."

Một hắc y nhân khinh thường nói : "Cho ngươi cuồng."

Dứt lời, hấn giơ đại đao trong tay lên làm bộ muốn chém xuống.

Bóng dáng Từ Mặc Hàn rất nhanh tránh được, quặt xép trong tay giống như hợp hợp hai làm một cùng bàn tay của hấn , chỉ nghe mấy tiếng 'ba ba ba' vang lên cùng lúc, hơn mười hắc y nhân trong phòng thoáng cái đã ngã xuống.

Có tên không cam lòng yếu thế nói : "Cùng lên đi."

Còn lại chừng mười tên cùng lúc tiến lên tấn công Từ Mặc Hàn, thời khắc nguy hiểm, thân mình Từ Mặc Hàn bỗng nhiên bất động.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc chỉ mình treo chuông, lúc đại đao của mười tên kia sắp chạm đến da thịt của hấn, chỉ thấy mũi chân hấn nhẹ điểm một cái, nhảy một cái, chỉ thấy những tên vây đánh tiến đến tự dùng đại đao của mình giết người của mình.

Trong lúc bọn chúng lo lắng muốn nhanh chóng dừng tay lại, thoáng chốc, bóng dáng Từ Mặc Hàn vừa chuyển, đưa chân đá một cái, đá vô cùng tinh chuẩn (hoàn mỹ + chuẩn xác) một loạt hắc y nhân ở sau người.

Cảnh tượng trong lúc nhất thời vô cùng hỗn loạn, chỉ nghe tiếng va đập 'Ầm ầm ầm' vang lên, ngay sau đó thì truyền đến tiếng 'A a a' thảm thiết không ngừng.

Lúc cảnh tượng rõ ràng, chỉ thấy còn hơn mười hắc y nhân đầu rơi máu chảy ngã xuống đất ngất đi.

"Umh umh umh—— "

Phản Nghi vừa vịn ngã trên đất, sốt ruột kêu hai tiếng 'Umh umh', giống như đang nhắc nhở Từ Mặc Hàn.

Từ Mặc Hàn tiến lên, thay nạng cotti bỏ dây thừng, nói : "Đi mau."

Hai người nhanh chóng đi từ nhà gian xuống lầu một, Như Ý lâu vốn náo nhiệt, thế nhưng lúc này vô cùng im ắng.

Đúng lúc này, một bóng dáng hiện ra từ cửa sau, trong tay hấn ôm một ít đồ vật, nhìn đến đại sảnh có người, hấn lo lắng nói : "Tại sao các người vẫn còn ở đây, lại chiến tranh rồi, mau chạy đi."

Từ Mặc Hàn và Phản Nghi đưa mắt nhìn nhau một lát, hai người cùng lúc chạy ra ngoài cửa Như Ý lâu.

Ngã tư đường vốn náo nhiệt, thoáng cái loạn thất bát tao, mặt tất cả mọi người vô cùng thảm.

Có một số dân chúng ôm lấy nhà của mình, có một số dân chúng phụ giúp đẩy xe, sôi nổi chạy ngược chạy xuôi, chung quanh chạy trốn tán loạn, có người lo lắng hô: "Đông quốc phái binh tới tập kích Nam quốc, mau chạy đi."

"Hoàng thượng, tại sao Đông quốc vô duyên vô cớ phái binh tấn công?" Mặt Phản Nghi phẫn nộ nói : "Không phải lại là trò đùa của Kiều Vô Song kia chứ."

Từ Mặc Hàn không cam lòng nói : "Trẫm cũng không tin, nàng ta lại có bản lĩnh như vậy."

Vừa dứt lời, hấn đi đến chỗ đám người hỗn loạn, lướt qua đám người, chạy tới cửa thành, Phản Nghi thấy thế, cũng theo sát bước chân, theo đuôi mà đi.

Hơn nửa hoàng cung bị phá hủy cùng chấn động ban nãy, làm cho dân chúng bối rối, Từ Mặc Hàn nhanh chóng chạy đến chỗ cửa thành, mấy tên lính gác cửa thành chưa bao giờ thấy qua hấn, tự nhiên ngăn cản hấn không cho phép đi lên.

Lúc này, Phản Nghi thờ hồn hèn chạy tới, nàng lấy từ trong tay áo ra một tấm kim bài, cả giận nói: "Lớn mật, Hoàng thượng cũng dám ngăn cản, không muốn sống nữa chăng."

Mấy tên tiểu binh lập tức e sợ lui ra, rồi rút quỳ xuống đất, nói : "Hoàng thượng, cửa thành đã đóng kín, ngoài thành có mấy vạn quân Đông quốc, dân chúng bên trong thành thì sợ hãi hỗn loạn, chúng ta nên đối phó như thế nào đây?"

Cùng lúc đó, dân chúng bị nhốt đằng sau cửa thành chạy tới, sôi nổi ồn ào nói : "Thả chúng tôi ra ngoài đi, chúng tôi muốn đi ra ngoài!"

Dân chúng giống như ong vò vẽ chen chúc nhau ở cửa thành, một số nhóm tiểu binh cầm thương trong tay, đặt thương song song phía cửa thành, không để cho dân chúng thừa cơ lao ra.

"Bên ngoài đều là quân Đông quốc, ai đi ra ngoài thì là người đó tự tìm đường chết, nếu các người tiếp tục chen lấn nhau như vậy, ta liền thả các người đi ra ngoài chịu chết!" Người nói chuyện chính là đội trưởng canh gác cửa thành, hắn nói xong một câu, quả nhiên có ảnh hưởng không ít.

Từ Mặc Hàn liếc tên đội trưởng không hoảng không lo kia một cái, nhưng không dừng bước lại, đi vào cửa trên cổng lầu, liếc mắt nhìn lại một lần, quả nhiên thấy chỉ chút quân Đông quốc đứng sắp hàng ngay ngắn ở phía dưới.

Tầm mắt thay đổi, trong đám quân Đông quốc sắp hàng ngay ngắn, đứng trước tiên chính là tân nhiệm Nhâm Đại tướng quân, còn Trác Nhiên thì ngồi ở trong một xe kéo quân dụng, hắn đang lặng yên nhìn chằm chằm tình hình ở chỗ cửa thành Nam quốc.

Thấy có bóng người thoáng qua ở trên cổng lầu, Trác Nhiên phát phát tay, ra hiệu đề mã phu điều khiển xa giá di chuyển lên phía trước.

"Từ Mặc Hàn, bốn vương biết người đứng ở đó, nghe đây, trong một canh giờ nữa, người phải giao ra đồ bốn vương muốn, nếu không, đừng trách bốn vương không lưu tình!"

Trác Nhiên hết sức sĩ diện, tới lúc này, hắn vẫn không khai ra chuyện mất ngọc tỷ cùng phần danh sách thần bí kia, ngược lại chỉ nói một câu 'Đồ bốn vương muốn'.

Trác Nhiên, người thực sự nghĩ rằng trầm là hồ giấy sao?

Môi mông của Từ Mặc Hàn hơi động một chút, miệng vẽ ra một chút cười lạnh, đáy mắt hiện lên chút thô bạo...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chiến đấu ác liệt (8)

Edit: Panh Hoang

Gió lạnh buốt thấu xương thổi ngang qua tóc Từ Mặc Hàn, sợi tóc dài đen như mực theo gió tung bay, nhưng lại có loại im ắng đến tang thương.

Chỉ thấy môi mông của hắn lộ ra một chút cười lạnh, đáy mắt hiện lên một chút ánh sáng hung ác, giọng nói trầm thấp cũng không có ý lên cao, lại theo tiếng gió truyền tới tai của Trác Nhiên.

"Trác Nhiên, người cho rằng địa bàn của ta, là người nào cũng có thể tùy tiện đến giương oai sao?"

Mấy vạn đại quân sắp hàng chỉnh tề của Trác Nhiên, có thể nói hùng mạnh. Nhưng, Từ Mặc Hàn lại cũng không cam chịu yếu thế, khí thế mạnh mẽ đối đầu.

Trường hợp như vậy, cũng như hai hồ đánh nhau, nhiệt độ toàn bộ không gian theo bọn họ kiểm soát lẫn nhau mà hạ thấp xuống.

Giọng điệu khinh thường của Từ Mặc Hàn truyền vào trong tai của Trác Nhiên, hắn cũng không có phần nộ, ngược lại châm biếm: "Đáng tiếc, bản vương không phải loại người tùy tiện tiện gì, thành trì của người đã bị quân đội của ta bao vây, vẫn nên nhanh chóng đầu hàng đi."

Từ Mặc Hàn hừ lạnh một tiếng: "Ai chết vào tay ai, còn chưa biết!"

Hắn vừa dứt lời, lập tức nhỏ giọng nói với Phán Nghi ở bên cạnh: "Phán Nghi, phóng tín hiệu." _Panh_Hoang_Diễn_Đàn_Lê_Quý_Đôn.

Phán Nghi hiểu ý, nói: "Dạ."

Vừa dứt lời, nàng liền lấy đạn tín hiệu từ trong tay áo ra, lúc đạn tín hiệu 'Hư' một tiếng bay vào trời cao, nhìn thấy pháo hoa sáng rực, nguyên bản Trác Nhiên tràn đầy tự tin bỗng híp híp mắt lại.

Sau một giây đạn tín hiệu kia được phát ra, mặt đất giống như bị chấn động, mấy vạn đại quân của Trác Nhiên rõ ràng cảm thấy được chấn động kỳ lạ kia, ý chí chiến đấu của toàn bộ quân đội lập tức lâm vào khủng hoảng, tiếng nghị luận chợt vang lên.

Những tiếng 'Àm, âm, âm...' thật lớn không ngừng truyền đến, chẳng biết từ lúc nào, một đội quân khổng lồ khác, đã bao thành vòng tròn lấy toàn bộ quân đội Đông quốc đang bao vây dưới thành trì Nam quốc.

Tình cảnh lúc này, hết sức căng thẳng, mấy vạn đại quân Đông quốc không yếu thế chút nào, nhưng hơn một vạn tinh binh Nam quốc cũng khí thế bức người.

Thấy thế, Từ Mặc Hàn hừ lạnh một tiếng, nói: "Một vạn đại quân này, là đêm qua trầm âm thầm hạ lệnh, để bọn họ mai phục ở gần Nam quốc, ban đầu tính đối phó với nhà đầu Kiều Vô Song điên cuồng kia, không ngờ, để cho người ném chút mùi vị."

Lúc này bên ngoài thành Nam quốc, đám đông tựa như sóng biển, sóng lớn mãnh liệt, không khí nặng nề.

Có nhiều người mai phục bên ngoài thành Nam quốc như vậy, lúc bọn họ tiến công, thế nhưng không có phát hiện ra điều gì khác thường!

Đôi mắt thâm trầm của Trác Nhiên hiện lên một chút nghi hoặc; hay là, quân đội của hắn xảy ra vấn đề? _Panh_Hoang_Diễn_Đàn_Lê_Quý_Đôn.

Mắt đen của Trác Nhiên nhú lại, ánh mắt lóe lên một chút ranh mãnh, chợt mỉm cười, lạnh giọng nói: "Đồ bán vương muốn, nếu như ngươi giao ra đây, bán vương cũng không muốn gây chiến."

Ngụ ý, chính là chỉ cần hắn(TMh) giao ngọc tỷ và phần danh sách thần bí kia ra, hắn ta sẽ rời khỏi địa bàn Nam quốc.

"Vậy thì thật là đáng tiếc." Từ Mặc Hàn cũng không cam lòng yếu thế nói: "Trẫm đã nói, ở địa bàn của trẫm không cho phép bất luận kẻ nào đến đây giương oai."

Trác Nhiên lộ rõ tức giận: "Từ Mặc Hàn, ngươi muốn tuyên chiến sao?"

Từ Mặc Hàn ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Trác Nhiên, ngươi đúng là quá kiêu ngạo!"

Hai người kiểm soát lẫn nhau càng lúc càng phát triển không thể vãn hồi, Từ Mặc Hàn thay đổi cười đùa cợt nhả lúc trước, lại lộ ra bộ dáng máu lạnh vô tình, mà Trác Nhiên luôn luôn hung ác, lại mím chặt môi, cổ nín tức giận.

Trác Nhiên có ba vạn quân, Từ Mặc Hàn có một vạn tinh binh, nếu như thật sự đánh nhau, hai nước nhất định thương vong vô số.

Cái gọi là hai hổ đánh nhau tất có một người bại, Từ Mặc Hàn và Trác Nhiên, không biết ai thắng ai bại.

Nhưng, trong lúc hai người đang phân cao thấp, bọn họ hoàn toàn quên đi một người, mà người kia, chính là đầu sỏ gây nên chuyện này —— Kiều Vô Song! _Panh_Hoang_Diễn_Đàn_Lê_Quý_Đôn.

Lại nói, Kiều Vô Song sau lúc đoạt được lương vàng của Từ Mặc Hàn, liền bước nhanh trở lại nhà an toàn gặp Trương Từ Thạc.

Giờ phút này bên trong thành Nam quốc, lòng người hoang mang, tất cả mọi người ôm đồ chạy ngược chạy xuôi, hy vọng có thể tránh tai họa do chiến tranh gây nên.

Kiều Vô Song xách theo đồng đồ bỏ qua đám người, chạy thẳng đến nhà an toàn, nhưng giữa đường lại xảy ra chút việc.

Chỉ thấy trong đám người hỗn loạn, một cô gái xinh đẹp thét chói tai cuống quýt chạy về phía trước, trong lúc cô ta nhìn thấy Kiều Vô Song thì đáy mắt hiện lên một chút hi vọng được cứu sống, cô ta vội vàng túm lấy cổ tay áo của Kiều Vô Song, cầu xin nói: "Tỷ tỷ, là tỷ sao."

Mặt cô gái hiện lên một chút kinh hãi, ngay sau đó lại thay bằng vẻ mặt lo lắng cùng sợ hãi nói: "Tỷ tỷ, có người muốn vô lễ với tôi, cầu tỷ mau mau cứu cứu tôi đi."

Vừa dứt lời, xa xa liền chạy tới ba người nam nhân trung niên, ba nam nhân vẻ mặt hèn hạ bị ồ ạt chặn tới, rõ ràng là nhắm vào cô gái kia.

Cô gái kia giống như đã từng quen biết, lại làm cho Kiều Vô Song có loại cảm giác quen mắt.

Kiều Vô Song quan sát cô gái kia một lát, đáy mắt thoáng hiện lên một chút ánh sáng kỳ lạ, chỉ thấy cô nhếch môi cười, nói: "Yên tâm, có tôi ở đây."

Vừa dứt lời, ánh sáng lạnh trong mắt cô chợt lóe, liền lạnh lùng nhìn về phía ba nam nhân đuổi theo cô gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Trium Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chiến đấu ác liệt (9)

Edit: Panh Hoang

Ba nam nhân vẻ mặt hèn hạ đuổi lên trước, nhìn thấy có người che chở cô gái xinh đẹp kia, vốn là cảnh giác, nhưng sau nhìn đến dung nhan tuyệt sắc của Kiều Vô Song, lại càng nổi lên sắc tâm.

Nam nhân mặt cười mờ ám, hé ra một cái miệng đầy răng vàng khè nói: "Ái chà, lại đưa tới một cô bé xinh đẹp hơn."

Tên còn lại càng thêm đáng khinh nói: "Cô bé, thời buổi loạn lạc này, tùy thời sẽ có chiến tranh, cô cùng đại gia đi vui vẻ một chút, coi như thật sự đánh

nhau, có chết cũng có thể làm quý phong lưu nha."

Kiều Vô Song nhếch môi, lộ ra một chút cười lạnh.

Nhưng, bởi vì dung mạo xuất chúng của cô, rõ ràng là một nụ cười lạnh như băng, lại làm cho ba nam nhân lâm vào si mê.

Nhìn thấy vẻ mặt si mê của ba nam nhân, Kiêu Vô Song sáng khoái nói : "Tốt."

Ba nam nhân không ngờ cô lại đáp ứng sáng khoái như vậy, càng thêm hưng phấn, ba nam nhân tựa như ong vò vẽ, mạnh mẽ nhào qua chỗ Kiêu Vô Song.

Kiều Vô Song khinh thường phát ra một tiếng hừ lạnh, thời điểm ba nam nhân kia như sói đói nhào tới, cô một người một cước, xoay người đá ra sau, ba nam nhân kia rốt cuộc gục ngay tại chỗ.

Ba nam nhân bị đánh đau đớn ôm người kêu than, một bên cô gái xinh đẹp hưng phấn vỗ tay, nói : "Thật là lợi hại, thật là lợi hại nha, tỷ tỷ, tỷ là giang hồ hiệp khách sao, bản lĩnh cao như vậy, tỷ có thu đồ đệ không, tôi làm đồ đệ tỷ được hay không?"

Cô gái nhanh nhẹn nói một hơi dài, một đôi mắt trong veo như nước sáng lấp lánh, ánh mắt hiện ra vẻ hồn nhiên, vẻ mặt sùng bái nhìn Kiêu Vô Song.

Kiều Vô Song cũng không có bởi vì dạng kích lệ này mà cảm thấy kiêu ngạo, cô chỉ là cười thần bí, nói : "Hiện tại rất nguy hiểm, cô theo tôi một đường đến nơi an toàn đi."

Trong đôi mắt đen nhánh trong veo như nước của cô gái rất nhanh hiện lên một chút ánh sáng quý dị, lộ ra nụ cười ngọt ngào nói : "Thật sự, vậy thì cảm ơn nhiều."

Nhìn thấy đáy mắt cô ta chợt lóe lên ánh mắt phức tạp rồi biến mất, khóe miệng Kiêu Vô Song tươi cười lại càng thêm thần bí.

Hai người nói xong, liền lướt qua đám người, tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, cô gái nói : "Tỷ tỷ, tôi đã gặp qua tỷ, tỷ còn nhớ rõ tôi sao?"

"Nhớ rõ." Kiêu Vô Song thần nhiên nói: "Tôi trà trộn vào trong thành, tránh ở trong xe ngựa có duyên gặp vị thiếu niên kia một lần."

Từ lần đầu tiên Kiêu Vô Song nhìn thấy cô gái này, Kiêu Vô Song đã cảm thấy nhìn rất quen mắt, suy nghĩ kỹ một chút, liền nhớ ra cô ta là vị thiếu niên nữ giả nam trang kia.

Hương Nhi chớp chớp đôi mắt trong veo như nước, làm một cái mặt quý đáng yêu, nói : "Đúng rồi, tôi chính là Hương Nhi." _

Đối với nhiệt tình của cô ta, Kiêu Vô Song lại có chút trầm mặc ít lời.

Thấy cô không nói lời nào, ánh mắt Hương Nhi chợt lóe, lại hỏi: "Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu?"

Kiều Vô Song chỉ chỉ một cái phòng nhỏ phía trước, nói : "Tôi rồi, tôi đi vào trước, cô đợi ở ngoài cửa."

Ánh mắt Hương Nhi chợt lóe, lập tức vẻ mặt ủy khuất nói : "Tỷ tỷ, không tốt, bên ngoài loạn như vậy, ta sợ lại gặp lưu manh."

Kiều Vô Song hảo tâm nói : "Tôi ở bên trong có thể nghe được động tĩnh ở bên ngoài, cô đừng lo."

Thấy không lay chuyển được cô, Hương Nhi cũng không có tiếp tục thỉnh cầu, liền ngoan ngoãn đứng đợi ở ngoài cửa.

Sau khi Kiêu Vô Song tiến vào phòng an toàn, ở trong phòng an toàn chỉ nghe thấy động tĩnh của Trương Tử Thạc, thời điểm hắn đang muốn mở miệng nói cái gì, Kiêu Vô Song rất nhanh đưa tay đặt ở bên môi, làm một cái động tác tay dừng lên tiếng.

Kiều Vô Song biết, Hương Nhi này, tuyệt đối có vấn đề.

Nhưng, Hương Nhi rốt cuộc là Tử Mặc Hân phái tới, hay là Trác Nhiên phái tới, cô cũng không biết.

Cho nên, hiện tại biện pháp duy nhất, chính là để Hương Nhi báo cáo tin tức giả, cô mới có thể dẫn ra chủ nhân phía sau màn.

Kiều Vô Song dùng mắt ra hiệu cho Trương Tử Thạc, liền lấy ra một cây bút, vừa viết, miệng lại vừa giả bộ nói : "Trương tử Thạc, kế hoạch thành công."

Hai người hình như đã sớm giao tiếp tốt như vậy, ăn ý đối đáp lên: "Tiếp theo chúng ta phải làm cái gì đây?"

"Có tiền, đương nhiên là phải làm việc."

Kiều Vô Song lấy ra một tờ giấy tuyên thành viết tin tức chính xác lên đó; phần danh sách kia vẫn ở trong tay tôi, mà rương hoàng kim trong tay Tử Mặc Hân cũng bị tôi đoạt được.

Trương Tử Thạc hiểu ý, liền viết câu trả lời; chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi, nếu không nếu như thật sự đánh nhau, thì khó thoát khỏi cái chết.

Kiều Vô Song viết; lúc tôi và Tử Mặc Hàn gặp gỡ hắc y sát thủ, tuy hành vi cử chỉ rất giống thổ phi, nhưng tôi hoài nghi bọn họ là có người sai khiến, trận vui đùa này giờ mới bắt đầu, chúng ta không thể lập tức rời đi.

Trương Tử Thạc viết: Hoàng kim làm sao bây giờ, để ở đâu?

Ánh mắt Kiêu Vô Song chợt lóe, nói : "Tử Thạc, chúng ta thành thân đi."

Khuôn mặt tuấn tú của Trương Tử Thạc lộ ra sự sốt, trái tim theo câu nói kia của cô mà đập cuồng liệt, nhưng lúc sau nhìn thấy đoạn cô viết, đáy mắt liền lộ ra một chút thất vọng.

Kiều Vô Song viết; đánh hoàng kim thành mũi phượng cùng đồ cưới...

Trương Tử Thạc hiểu ý, liền gật đầu nói: "Tốt." _

Cái gọi là tai vách mạch rừng, Kiêu Vô Song đề phòng, lời cô giả bộ nói toàn bộ rơi vào trong tai người nào đó, dẫn tới một ít kinh ngạc, người nào đó rất nhanh rời khỏi hiện trường, chuẩn bị đi mật báo...

Cầu tiến cử, cầu nhân lại, cầu thăm hỏi tán thưởng. . . Văn Hà quý gối van xin vậy vậy vậy vậy ~!

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chiến đấu ác liệt (10)

Edit: Panh Hoang

Tục ngữ nói đều đúng; trời chiều đẹp vô hạn, chỉ tiếc gần hoàng hôn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc mặt trời chiều đã ngã về tây, ánh sáng màu vỏ quýt lóe ra vàng sáng lộng lẫy, tạo nên cảm giác mộng ảo kỳ diệu, nhưng, chút nhu hòa này, lại vẫn không thể sưởi ấm cục diện giằng co bên ngoài thành Nam quốc.

Mặc cho dân chúng Nam quốc khủng hoảng ra sao, cửa thành vẫn đóng chặt nghiêm cẩn như cũ, mỗi người ở trên cổng thành không chút lơ lửng, Tử Mặc Hàn không muốn nhượng bộ, Trác Nhiên cũng không cam chịu yếu thế, tiếp tục giằng co như cũ, màn đêm hiền hòa buông xuống, gió lạnh vù vù thổi tới, lại mang đến thể lương kéo dài.

Phán Nghi thiếu kiên nhẫn, liền tự ý nghĩ kế nói : "Hoàng thượng, có cần thông báo cho ca ca ta không, để cho hán phái viện binh đến đây cứu giúp."

Phán Nghi tên thật là Bắc Minh Phán Nghi, ca ca của nàng chính là Bắc quốc Minh chủ Bắc Minh Liên Thành.

Năm năm trước, nàng lấy phương thức hòa thân tiến đến Nam quốc thành thân cùng Tử Mặc Hàn, nhưng bởi vì tính cách quá mức kiêu căng ngạo mạn đặc thù không ít tiểu chủ trong hậu cung, đang không ngừng chèn ép, tuy rằng nàng bị phế trừ thân phận nương nương, nhưng bởi vì là công chúa Bắc quốc, cũng luôn luôn đi theo bên cạnh Tử Mặc Hàn, thay hán xử lý một ít chuyện bí mật.

Tử Mặc Hàn vuốt vuốt sợi tóc ở trước ngực, vẻ mặt bình tĩnh nói : "Không cần." _Panh_Hoang_Diễn_Đàn_Lê_Quý_Đôn.

Ánh mắt Phán Nghi chợt lóe, nói : "Nếu tiếp tục giằng co thêm nữa, dân chúng trong thành sẽ càng ngày càng không yên lòng."

Tử Mặc Hàn cười mỉa, nói : "Không ngờ bây giờ Phán Nghi còn yêu mến con dân như thế."

Mặt Phán Nghi đỏ lên, vội vã cúi đầu, che dấu chút quý dị chợt lóe lên trong mắt nàng rồi biến mất.

"Hoàng thượng nói đùa, ta sợ nếu như tiếp tục giằng co nữa, sẽ làm cho lòng dân hoang mang. Hơn nữa, nếu để cho người Đông quốc âm thầm chạy đi tìm viện binh, chẳng phải chúng ta sẽ thua sao."

Tử Mặc Hàn khẽ mỉm cười, mũi lại phát ra một tiếng hừ lạnh, giọng nói trầm thấp còn mang theo thâm ý khác: "Lòng dân đã hoang mang, lại nói, chung quanh mấy vạn quân của Trác Nhiên là một vạn tinh binh của trẫm, đừng nói lên đi ra ngoài tìm viện, cho dù là thật sự đánh nhau, trẫm cũng chưa chắc sẽ thua."

"Nhưng, hoàng thượng..."

Thời điểm Phán Nghi đang muốn nói tiếp, Từ Mặc Hàn chợt cắt ngang lời nàng, quăng cho nàng một ánh mắt ý vị thâm trường, lại cười nói: "Thật ra trăm thấy rất khó hiểu, lúc đi vào Như Ý lâu cùng Kiều Vô Song thế nhưng lại gặp thổ phi, đêm 30 hàng năm trăm đều đi điều hành chúc mừng, dân chúng Nam quốc không ai không nhận ra trăm, vậy mà lại có người dám đánh cướp trăm."

Nói tới chỗ này, hắc bổng hừ lạnh một tiếng.

Sau khi nghe xong, phán nghi nhanh chóng cúi đầu, mặt thoáng hiện lên chút bối rối, đôi mắt đẹp lại càng lóe lên ánh sáng giao hoạt.

Một lát sau, Phán Nghi nói : "Có thể bọn chúng là người của nước khác trà trộn vào." _Panh_Hoang_Diễn_Dàn_Lê_Quý_Đôn.

Từ Mặc Hàn nhếch môi cười, nói : "Cũng đúng, nhìn phương pháp bọn chúng sử dụng đao, quả thật có chút giống đao giả Bắc quốc."

Đao giả Bắc Quốc, đao là vũ khí thông thường.

Người học võ dùng cấp lớn có Trường đao, tiểu có thái đao hoặc đao giết heo, nhưng bọn họ có chung một điểm chính là, thời điểm làm đao, hai tay thích nắm ở chuôi đao, hướng cần tập kích đối tượng dựng thẳng lên một đao vung xuống.

Mà mấy hắc y sát thủ thần bí kia, đưa tay lên chính là tương tự như thế.

Vừa nghe Từ Mặc Hàn nói thế, Phán Nghi vội vàng nói: "Hoàng thượng, con dân Bắc quốc hết lòng trung thành không có đối đầu cùng ngài."

Từ Mặc Hàn nhếch môi cười, nói : "Vội cái gì, trăm cũng không có nói chắc chắn những người kia là con dân Bắc quốc."

Sắc mặt Phán Nghi trắng bệch, ánh mắt hiện lên một chút bối rối.

Tuy rằng nàng vẫn luôn cúi đầu, thoát nhìn bộ dáng rất hèn mọn, nhưng cặp mắt đào hoa kia của Từ Mặc Hàn, giống như có thể nhìn thấu ý nghĩ của Phán Nghi, con ngươi đen nhánh lóe ra chút ánh sáng sắc bén, nhìn về phía ánh mắt Phán Nghi, dần dần lạnh như băng.

Phán nghi rõ ràng cảm thấy ánh mắt lạnh như băng của Từ Mặc Hàn, ánh mắt nàng chợt lóe, nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Hoàng thượng, người đáp trả ra sao, nếu cứ giằng co như vậy nữa, cũng không phải biện pháp nha." _Panh_Hoang_Diễn_Dàn_Lê_Quý_Đôn.

Mất thấy sắc trời đã tối, nếu tiếp tục giằng co nữa, còn thật sự đánh nhau, chỉ sợ cũng sẽ không vì nguyên nhân trời tối, mà chiếu theo kết quả là lưỡng bại câu thương.

Ban đêm, là thời điểm không thích hợp nhất.

Trong lúc Từ Mặc Hàn mím chặt môi mòng, vẻ mặt trầm tư, thì trong quân của Trác Nhiên chợt có động tĩnh.

Trác Nhiên nói : "Từ Mặc Hàn, bốn vương nguyên ý lui binh mấy trăm thước, chỉ cần người chịu gặp bốn vương nói chuyện, mọi thứ đều tốt."

Ánh mắt Từ Mặc Hàn thoáng hiện lên một chút ánh sáng thông minh lạnh lợi.

Hắn đương nhiên hiểu được Trác Nhiên muốn làm gì, vì thế lộ ra một chút tươi cười tựa như yêu nghiệt, nói : "Như thế rất tốt, người tạm lui quân ngoài ba trăm thước, trăm liền mời người vào thành nói chuyện."

Phán Nghi ở bên cạnh nói : "Hoàng thượng, cần thận có trá."

Từ Mặc Hàn phát phát tay, lộ ra một chút tươi cười thần bí, nói : "Yên tâm, trăm biết hắn nghĩ gì."

A, phần danh sách thần bí kia làm cho người ta chen chúc nhau muốn đoạt lấy, tuy rằng hắn không biết nội dung cụ thể của phần danh sách kia là gì, nhưng thấy Trác Nhiên muốn đoạt được như vậy, và lại còn làm cho hắn cảm thấy nó có chút cảm thần bí đi...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chiến đấu ác liệt (11)

Edit: Panh Hoang

Màn đêm buông xuống, bầu trời đêm điểm đầy sao, treo thành hình lưới liềm màu bạc, trắng sáng chiếu xuống mặt đất, làm cho khắp nơi bao trùm một quang ánh sáng mờ ảo.

Quân đội của Trác Nhiên lui ra bên ngoài ba trăm thước, một vạn tinh binh của Từ Mặc Hàn cũng nghe lệnh rời đi, nhưng cửa thành Nam quốc lại vẫn

đóng chặt như cũ.

Nghe được tin tức quân đội Đông quốc rút lui, dân chúng Nam quốc mới an tâm hơn một chút, bọn họ vừa mệt mỏi trở về nơi ở của mình, vừa nghị luận sôi nổi.

"Cũng may cuộc chiến này chưa tới mức đánh nhau, bằng không còn phải chết thêm bao nhiêu vong linh nữa đây."

"Còn không phải sao, hàng năm đánh giặc, có muốn để cho đám dân chúng chúng ta sinh sống nữa hay không."

"Quân đội Đông quốc đã rút ra ngoài, chúng ta có thể ngủ một giấc an ổn rồi."

Đám dân chúng nghị luận sôi nổi rồi đi, hoàn toàn không biết người có tâm nghe được lời của bọn họ vào trong tai.

Trong phòng an toàn, tổng cộng có ba người, Trương Tử Thạc, Kiều Vô Song, còn có Hương nhi vừa mới quen._

Trương Tử Thạc âm thầm đánh giá Hương nhi, nàng thoát nhìn giống như một tiểu nha đầu ngây thơ, một đôi con ngươi trong veo như nước luôn tỏ ra hưng phấn cùng tò mò, làm cho hắn bất tri bất giác bắt đầu hoài nghi, có phải bọn họ quá đa nghi hay không.

Trương Tử Thạc quăng cho Kiều Vô Song một ánh mắt nghi hoặc, Kiều Vô Song nhếch môi cười, lại trầm mặc không nói.

Hương nhi chớp chớp đôi mắt trong veo như nước, một chốc lại nhìn Kiều Vô Song, một chốc lại nhìn Trương Tử Thạc, trong mắt tràn ngập tò mò cùng hưng phấn, chỉ thấy nàng lộ ra một chút tươi cười đáng yêu, giọng ngọt ngào nói: "Kiều tỷ tỷ, Trương ca ca, hai người thật xứng đôi, hai người ở chung một chỗ, quả thực chính là thiên tiên duyên lữ, làm cho người ta rất hâm mộ nha."

Về bình luận của Hương nhi, Trương Tử Thạc và Kiều Vô Song đều có chút suy nghĩ.

Kiều Vô Song nhíu mày, vẻ mặt thần bí bảo trì trầm mặc, còn Trương Tử Thạc lại có chút ngại ngùng cười cười, vẻ mặt có chút bối rối nhìn nhìn Kiều Vô Song một chút, bộ dạng này giống như nai con bị hoảng sợ, nếu như là nữ nhân làm ra đáng vẻ như vậy, có lẽ sẽ bị người ta nói thành thẹn thùng.

Nhưng đây lại là một nam nhân tướng mạo anh tuấn, kia quả thực là bộ dáng làm cho người khác xấu hổ.

Thấy thế, lông mày Kiều Vô Song nhíu lại, vô thanh vô tức thờ dài một tiếng.

Hương nhi giống như nghe được, vội vàng tò mò hỏi: "Vì sao tỷ tỷ lại thờ dài?"

Kiều Vô Song có chút kinh ngạc, tiếng thờ dài của cô ngay cả chính cô cũng không nghe thấy, Hương Nhi này, lại giống như là nghe rất rõ ràng._

Đôi mắt thông minh lanh lợi của Kiều Vô Song từ kinh ngạc biến thành mờ mịt, cười thâm ý nói: "Chẳng qua là cảm thấy thực đáng tiếc, thời buổi loạn lạc này, chúng ta thành thân lại chỉ có thể làm qua loa cho xong."

Lý do này xác thực vô cùng hợp lý, dù sao mỗi người đàn bà đều hi vọng được tổ chức một lễ cưới long trọng một lần duy nhất trong đời.

Về mặt Trương Tử Thạc hơi do dự, đáy mắt lộ ra ái mộ, càng lộ càng rõ ràng.

Trương Tử Thạc thề son sắt nói: "Cô yên tâm, sau khi rời khỏi nơi này, tôi sẽ mang kịệu tám người khiêng đến, phong phong quang quang rước cô về nhà."

Trong tâm Kiều Vô Song lặng lẽ thầm thờ dài một tiếng.

Cô biết lời của Trương Tử Thạc đều không phải diễn trò, cho nên cô có thể hiểu rõ ràng, mỗi một câu từ miệng hắn nói đều phát ra từ nội tâm.

Nhưng...

Trong đầu của cô chợt hiện ra dung mạo hại nước hại dân của Hoàng Nhan Tuyệt Thế, nội tâm phức tạp ưu tư lại làm cho cô không khỏi không bất an.

Cái loại bất an này, thật giống như nữ nhân bắt cá hai tay, điếm báo trước sắp sửa bại lộ.

Tâm tình bất an càng tăng thêm, làm cho mí mắt Kiều Vô Song chợt nháy điên cuồng mấy cái, cô vội vàng đứng lên, tuy rằng vẻ mặt lạnh nhạt không có biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài, lại giọng nói lại nhanh hơn: "Vậy được rồi, mọi chuyện đều giao lại cho anh, muộn rồi, tôi quay về nghỉ ngơi trước."

Vừa dứt lời, Kiều Vô Song giống như là chạy trốn rồi khỏi chỗ này.

Nhìn thấy bóng lưng Kiều Vô Song rời đi, ánh mắt ái mộ của Trương Tử Thạc trở nên có chút thất vọng.

Mà Hương nhi ở một bên, đôi mắt trong veo như nước lại lóe ra một chút ánh sáng thần bí.

Trong phòng án toàn còn có ba gian phòng ngủ, Kiều Vô Song trở lại gian phòng của mình, vốn định yên lặng tĩnh tâm, nhưng vừa mới vào cửa, đáy mắt liền hiện lên một chút ánh sáng trắng.

Cô nhất thời cảnh giác, liền vội rút chủy thủ ra chuẩn bị phản kích, nhưng động tác vẫn là chậm một bước.

Chỉ thấy chủy thủ trong tay cô bị một bàn tay lớn hung hăng chụp được, đồng thời, chủ nhân của bóng trắng cũng dùng sức cầm lấy cổ tay của cô, hơn nữa rất nhanh ép cô vào góc tường.

Kiều Vô Song duỗi thẳng chân ra, chuẩn bị đá ra một cước, lúc này, tốc độ phản ứng của người nọ càng tăng, chính thân thể dùng sức đặt ở trên người của cô, nhiệt độ ấm nóng truyền đến, lại làm cho Kiều Vô Song có loại cảm giác quen thuộc.

Kiều Vô Song rõ ràng nhận ra độ ấm quen thuộc xuất hiện ở nơi này, chỉ thấy cô nghiêng răng nghiêng lợi bất ngờ nói tục nói : "Hoàn Nhan Tuyết Thế, con mẹ nó anh chạy tới đây làm cái gì!"

Vừa dứt lời, cô chợt cảm giác được người đặt ở trên thân thể cô càng trở nên nặng, chỉ nghe thấy giọng nói âm áp đầy từ tính truyền đến: "Cô không ngoan, cho nên hiện tại phải trừng phạt cô."

Vừa dứt lời, Hoàn Nhan Tuyết Thế nghiêng đầu mỉm cười, trực tiếp hôn lên đôi môi hồng nhuận của Kiều Vô Song.

"Uhm..."

Kiều Vô Song tròn to mắt, vẻ mặt khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng nổi.

Cô vậy mà...

Lại bị người nam nhân này cưỡng hôn

Bạn đang đọc truyện *Trium Sủng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chiến đấu ác liệt (12)

Bên trong gian phòng vẫn tối đen như trước, chỉ có không khí là khác biệt từ lúc hai người hôn mãnh liệt, trở nên càng mập mờ.

Khác với nụ hôn thâm tình triền miên lần trước, lần này, Hoàn Nhan Tuyết Thế hôn cuồng liệt trong đó còn mang theo một loại hương vị trừng phạt, hấn hung hăng đè ở trên người của Kiều Vô Song, thưởng thức vẻ đẹp hoàn hảo của cô, lại không cho phép cô giãy giụa chút ít nào.

Con người thông minh lanh lợi của Kiều Vô Song lóe ra khiếp sợ, cảm xúc thật khó tin, bất tri bất giác, trên dung nhan tuyệt mỹ của cô hiện lên hai đóa đỏ ửng.

"Uhm..."

Kiều Vô Song hé miệng, vừa định mượn cơ hội này chửi ầm lên, sao biết Hoàn Nhan Tuyết Thế bỗng nhiên lè lưỡi, còn muốn tìm lấy càng nhiều hương thơm của cô._Panh_Hoang_Diễn_Đàn_Lê_Quý_Đôn.

Hai má xinh đẹp của Kiều Vô Song bỗng nhiên đỏ bừng, mắt nàng trừng lớn, một đôi tay mảnh mẽ, rõ ràng hung hăng đánh vào trước ngực Hoàn Nhan Tuyết Thế, lại giống như là đang gãi ngứa cho hắn, hắn không hề phản ứng, cũng có hứng thú với tình hình hiện tại.

Cô không cam lòng yếu thế lắm bầm nói: "Hoàn, Nhan, Tuyết, Thế, anh, đồ, hỗn... Uhm uhm..." Kiều Vô Song liều mạng giãy giụa, bởi vì Hoàn Nhan Tuyết Thế không thuận theo tư thế không chịu buông tha, khiến cô lúc nói chuyện hết sức khó khăn, làm cuối cùng một câu 'Hỗn đản' từ 'Đản' vẫn chưa nói xong, Hoàn Nhan Tuyết Thế kia, đầu lưỡi linh hoạt vừa chuyển, lại bắt đầu dùng đầu lưỡi vừa liếm liếm môi cánh hoa, vừa dùng môi của mình cắn mút môi cánh hoa của cô.

Loại hành vi thân mật này, ở trong thế giới của Kiều Vô Song, là trước nay chưa từng có.

Một mặt cô càng khiếp sợ hơn năng lực của Hoàn Nhan Tuyết Thế còn mạnh hơn cô, một mặt không có cách nào thoát khỏi nụ hôn kịch liệt của hắn, cho đến khi trái tim của cô 'Thình thịch Thình thịch Thình thịch' đập điên cuồng, trong đầu của cô chợt hiện lên một ý niệm kinh người, cô có cảm giác giống như mình đã yêu hắn, chuyện này làm sao có thể!

Cô lập tức tranh thủ co rút đầu lưỡi lại, thuận tiện hung hăng cắn lên cánh môi của Hoàn Nhan Tuyết Thế một cái, cô là dùng hết toàn lực cắn, chỉ chốc lát sau, một dòng máu tanh theo nụ hôn mãnh liệt của Hoàn Nhan Tuyết Thế, chảy vào trong khoang miệng của cô, vị mặn của máu làm ngực cô tê rần, nhưng trong lúc đó lại dùng phản kháng.

Cô giống như là thiếu đường khí, cả người không có chút sức lực nào rơi vào trong lòng Hoàn Nhan Tuyết Thế, Kiều Vô Song cho rằng, chỉ là người này hôn đủ rồi, hẳn tự nhiên sẽ buông cô ra.

Nào biết lúc này đây, Hoàn Nhan Tuyết Thế giống như là phát điên, ngoại trừ mạnh mẽ hôn khắp bên ngoài môi cánh hoa của cô, lại càng bắt đầu lộ ra cuồng vọng. Panh_Hoang_Diễn_Dàn_Lê_Quý_Đôn.

Hắn giống như chuồn chuồn lướt nước hôn lên gương mặt của cô, hôn vành tai của cô, làm cho cả người cô lúc đó như nhuyển ra. Tay hắn bắt đầu không đứng đắn, trước hết là còn cách quần áo, dùng bàn tay to ầm ập vuốt ve, nhìn thấy Kiều Vô Song càng ngày càng vô lực, hắn lại càng trở nên can rở, cả tay trước tiến vào bên trong quần áo, cuối cùng dùng sức kéo một cái, chỉ nghe 'Xoẹt' một tiếng, quần áo đỏ sẫm bị hắn quăng thật xa, không biết hắn làm như thế nào, lại ở trong nháy mắt, ôm ngang cả người Kiều Vô Song như nhuyển ra, bóng dáng cao lớn lại hơi nghiêng, hắn tự tay vuốt ve Kiều Vô Song đã tình loạn ý mê, con ngươi đen láy mê hoặc lòng người, trong bóng đêm chột lóe thoáng hiện lên một chút thần sắc u buồn, giọng nói giàu từ tính, khàn khàn mang theo mê tình : "Em đã từng vứt bỏ tôi, bây giờ lại tính toán vứt bỏ tôi nữa sao?"

Lời của hắn làm Kiều Vô Song cảm thấy bất ngờ.

Cô từng từ bỏ hắn, bây giờ còn tính toán vứt bỏ hắn ư?

Nói gì vậy...

Dường như nhìn ra nghi hoặc của Kiều Vô Song, con ngươi đen láy mê hoặc lòng người của Hoàn Nhan Tuyết Thế gắt gao khóa chặt cô, ánh mắt kiên định kia như là bị thương, lại như là chất vấn.

Chỉ nghe thấy trong giọng nói của hắn lộ ra đau thương cùng chua xót nói : "Trương Tử Thạc căn bản không xứng với em, coi như em không muốn gả cho tôi, cũng không nên tìm người kém như vậy đến chọc tức tôi."

Kiều Vô Song rất nhanh liền phân tích lời của hắn, cũng nói : "Rốt cuộc anh là ai, trước kia anh biết tôi sao?"

Trên dung nhan xinh đẹp hại nước hại dân của Hoàn Nhan Tuyết Thế, lộ ra một chút bi thương thật sâu, con ngươi đen láy mê hoặc lòng người có chút âm u, giọng nói giàu từ tính có chút chua xót: "Nha đầu, em quả nhiên quên tôi không còn mảnh..."

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chiến đấu ác liệt (13)

Giọng nói giàu từ tính của Hoàn Nhan Tuyết Thế đã tràn ngập chua xót, trên dung nhan Tuyết Thế kia, vẻ thống khổ lại làm cho người ta đau lòng.

Một câu : "Nha đầu, em quả nhiên quên tôi không còn mảnh..."

Một câu đơn giản thế thôi, lại làm cho Kiều Vô Song nghe đến lòng đau như dao cắt.

Một đại soái ca hại nước hại dân như vậy, nếu Kiều Vô Song cô thật sự biết, cô làm sao có thể quên chứ?

Trong đầu Kiều Vô Song nghĩ ra rất nhiều đáp án, cuối cùng, giọng nói trong trẻo dễ nghe của cô vang lên, mang theo một ít run rẩy nói : "Anh nhận làm người rồi."

Lời của cô không hề có chút sức lực nào, giọng nói run rẩy đã bán rẻ tâm động trong lòng cô.

Cô hi vọng hắn nhận làm người, cứ như vậy cô liền có thể khôi phục lại bình tĩnh trước kia, nhưng nếu như hắn thật sự nhận làm người, trong lòng cô lại cảm thấy...

Ngón tay thon dài vuốt ve dung nhan tuyệt mỹ của cô, ngón tay ầm ập, dạo chơi trên từng đường nét khuôn mặt anh khí của cô, chạm lên mây rậm thon thon của cô, rồi lại chạm vào chóp mũi đáng yêu của cô.

Cuối cùng, lúc ngón tay của hắn di chuyển đến đôi môi phần nộn đỏ mọng của cô thì con ngươi đen láy mê hoặc lòng người thâm tình nhìn cô, nói : "Cho dù đã trải qua nỗi khổ luân hồi, dung nhan của em vẫn mỹ hoặc mê đắm lòng người như trước, làm sao anh có thể nhận làm người được chứ?"

Kiều Vô Song càng nghe càng mơ hồ, đã trải qua nỗi khổ luân hồi?

Đây là ý gì...

Trong lúc nàng muốn mở miệng hỏi, ngoài cửa chợt vang lên một hồi tiếng đập cửa, ngay sau đó, liền truyền đến giọng nói ngọt ngào của Hương Nhi: "Tỷ, muội nghe thấy bên trong hình như có tiếng động, tỷ không sao chứ?"

Hoàn Nhan Tuyệt Thế và Kiều Vô Song đồng thời đưa mắt nhìn nhau, con ngươi thông minh lanh lợi của Kiều Vô Song thoáng hiện lên một chút ánh sáng, mà Hoàn Nhan Tuyệt Thế cũng chỉ nhướn nhướn mày cười, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên, rất nhanh liền rời đi, ngược lại Kiều Vô Song gục ở trên người, bộ dáng xem kịch vui.

Bị loại ánh mắt trêu chọc kia nhìn thẳng, tiểu tâm can của Kiều Vô Song lại không nhịn được phù phù phù phù nhảy mấy tiếng, cô trả lời có chút khó chịu: "Cô nghe lầm, tôi muốn ngủ, cô đi nghỉ ngơi đi."

Ngoài cửa lần thứ hai truyền đến giọng nói ngọt ngào của Hương Nhi: "Được, quấy rầy tỷ tỷ rồi, chúc ngủ ngon."

Qua một lúc lâu sau, Kiều Vô Song xác nhận không nghe được tiếng bước chân nữa thì mới nhẹ thở ra.

Nhưng, trong lúc cô vừa mới xoay mặt, liền thấy khuôn mặt khuôn mặt tuần tú hại nước hại dân của Hoàn Nhan Tuyệt Thế, chợt hiện ra tươi cười lóa mắt thì trước tiên trái tim của cô đập điên cuồng, tiếp theo, cả khuôn mặt giống như bị đun trong nước ấm, nóng hằm hập._

Vì sao... Cô lại có loại cảm giác có tật giật mình này chứ?

Cảm giác được Kiều Vô Song khó chịu, Hoàn Nhan Tuyệt Thế nhếch miệng cười, tiếp tục dùng khuôn mặt hại nước hại dân của hắn từ từ mê hoặc Kiều Vô Song không có năng lực cự lại.

Hắn hơi động một chút, chính đầu thuận tiện chôn lên cái gáy thơm mát của cô, giọng nói giàu từ tính rõ ràng mang theo hưng phấn, rồi lại cố ý giảm thấp giọng xuống: "Đang lo lắng anh sao?"

Hơi thở ấm áp của hắn phả vào trên da thịt của cô, làm cho cô một trận tâm động.

Nhưng cô lại không quen thân mật như vậy, cho nên phản xạ tính né tránh, cũng khó chịu nói: "Ai lo lắng anh chứ."

"Lúc này em hoàn toàn có thể nói cho bọn họ biết, nơi này còn có một người tồn tại." Hoàn Nhan Tuyệt Thế càng thêm tươi cười rực rỡ.

Kiều Vô Song nhanh nhẹn miệng tiếp tục phản bác: "Anh đừng tự mình đa tình, chúng ta cô nam quả nữ ở chung một phòng, bị truyền ra sẽ làm tổn hại phong hóa, làm như vậy hoàn toàn là vì suy nghĩ cho danh tiếng của tôi thôi, tôi với anh cũng không có nửa xu quan hệ."

Lông mày của Hoàn Nhan Tuyệt Thế hơi nhíu lại, dưới tay vừa động, khóe miệng khẽ nhếch lên xấu xa nói: "Như vậy, kêu cùng anh không có một chút quan hệ nào sao?"

Không biết là tức giận hay là then thùng, khuôn mặt Kiều Vô Song đỏ như máu, vẻ mặt khó chịu, ánh mắt không thể tưởng tượng, thoát nhìn hết sức sinh động.

Giọng nói trong trẻo dễ nghe gần như hét lên: "Hoàn Nhan Tuyệt Thế, anh đi chết đi ——"

Chết tiệt, hắn vậy mà lại dám can đảm sờ nơi đó của cô!

Thân mình Kiều Vô Song không ngừng vặn vẹo muốn phản kích hắn, nhưng, cô lại không biết, bờ vai thơm mát của cô lộ ra một nửa lại cỡ nào chọc người...

Hoàn Nhan Tuyệt Thế chắc chắn nói: "Chắc, tiểu mèo hoang lại bắt đầu phát uy."

Dưới bụng Hoàn Nhan Tuyệt Thế dưới bụng căng thẳng, lại có loại cảm giác xúc động.

Kiều Vô Song liều chết giãy dụa: "Mau buông tay!"

"Ngày tốt cảnh đẹp như vậy, chúng ta cũng không nên lãng phí thời ở trong này." Hoàn Nhan Tuyệt Thế nhếch miệng cười, lại lộ ra một chút tươi cười ta ác: "Vẫn là nên nhanh chóng làm chính sự đi."

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chiến đấu ác liệt (14)

Edit: Panh Hoang

Đêm khuya, ánh sao sáng đầy trời mờ dần, ánh trăng sáng cũng bị mây đen che khuất đi ánh hào quang, cả bầu trời đêm có vẻ tĩnh mịch.

Cung điện xa hoa, nguyên bản ngôi đồ cao cường(độ bền cao) bị cuộn cuộn khói đậm hun tối đen, lầu các tao nhã cũng bị phá hủy vô cùng thê thảm, thoát nhìn bề ngoài tuy rằng hết sức bi thảm, nhưng bọn thị vệ trong hoàng cung vẫn tuân tra nghiêm ngặt như trước.

Có thợ đang tu sửa gấp trong đêm, lúc này, một nhóm đội ngũ đang từ từ đi từ đằng xa tới.

Người tới chính là Trác Nhiên và Từ Mặc Hàn, đi sát theo phía sau bọn là đám cung nữ và thị vệ.

Trác Nhiên nhìn thấy tình cảnh hoàng cung Nam quốc lúc này, cả kinh nói: "Đây là có chuyện gì?"

Mắt Từ Mặc Hàn lóe ra chút ánh sáng lạnh, lại cười: "Người nói, còn có thể là ai làm."

Mắt Trác Nhiên chợt lóe, nói: "Không phải là... Kiều vô song làm chứ."

Trác Nhiên kinh ngạc nghĩ thầm, nàng quả nhiên đủ điên cuồng, lại dám cả gan ném bom hoàng cung Nam quốc.

Từ Mặc Hàn ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Hắn là không có sai."

Mắt Trác Nhiên tối sầm lại, nói: "Kiều Vô Song này, đến cùng là nàng muốn làm gì?"

Từ Mặc Hàn suy tư nói: "Trẫm cũng rất nghi hoặc, nếu như nàng vì tiền mà đến, chỉ cần giao dịch thành công, cũng không cần phải náo động như vậy."

"Nói như vậy, nàng còn có mục đích khác." Mắt Trác Nhiên trầm tư, thì thầm nói: "Như vậy mục đích thực sự của nàng là cái gì chứ?"

Từ Mặc Hàn nghĩ nghĩ, bèn đứng lý hợp tình nói: "Vì chiến tranh."

Trác Nhiên một trận nghi hoặc: "Chiến tranh?"

Từ Mặc Hàn gật đầu, phân tích nói: "Tuy rằng ta chỉ có duyên gặp mặt nàng một lần, nhưng theo tính cách và thân thủ của nàng có thể đoán được nàng cũng không phải là một nữ tử bình thường, nàng giống như đặc biệt thích ở trong tình huống nguy cơ trùng trùng, thập diện mai phục an toàn thoát thân."

Trác Nhiên kiên nhẫn nghe, cũng gật đầu phân tích nói: "Nói nàng thích chiến tranh cũng không đúng hoàn toàn, có lẽ là nàng quá yêu thích khiêu chiến bản thân."

"Mặc kệ ra sao, thủ pháp của nàng quá mức nham hiểm, tuyệt không nể mặt lưu tình." Nói tới đây, ánh mắt Từ Mặc Hàn càng lộ ra lạnh lẽo, nhưng mà trên mặt lại vĩnh viễn lộ vẻ tươi cười nói: "Chúng ta hẳn là phải nghĩ một cái đối sách, cùng đánh bại nàng."

"Anh hùng nghĩ giống nhau." Trác Nhiên cười lên xòe bàn tay ra, nói: "Mặc dù hai người chúng ta đều tự chiếm lĩnh hai nước Đông Nam, nhưng trong lúc đối mặt với nguy cơ, quả thật hẳn là nên nội ứng ngoại hợp."

Nói tới đây, ánh mắt Trác Nhiên chợt lóe, bỗng nhiên nói: "Chỉ cần Nam quốc Hoàng đế nguyện hợp tác cùng bốn vương, Kiều Vô Song này sớm muộn gì cũng sẽ bị chúng ta bắt về quy án."

Con người đen nhánh của Từ Mặc Hàn lóe lên, cười nói: "Đông quốc Đại vương có diệu kế gì?"

Trác Nhiên nói: "Kiều Vô Song nàng rất lợi hại, song cũng chỉ là đơn thương độc mã mà thôi. Thế nhưng nàng thích mạo hiểm, như vậy chúng ta thuận theo lý do này làm mồi nhử. Thả tin tức cho nàng, chỉ cần nàng có thể thoát được sự vây quét của quân đội Đông quốc và Nam quốc, thì chúng ta sẽ không bao giờ... tìm nàng gây phiền toái nữa, nhưng nếu nàng bị chúng ta tìm được rồi, như vậy, nàng tự nhiên phải giao ra ngọc tỷ của bốn vương, đương nhiên, còn phải bồi thường tổn thất bị cháy nổ của hoàng cung Nam quốc."

Từ Mặc Hàn còn thật sự cân nhắc độ tin cậy của chuyện này, một lát sau mới nói: "Nàng dùng sức một người, xâm nhập vào trong quân doanh một vạn đại quân của Đông quốc, cũng cắt đầu Trần quốc Đại tướng quân Đông quốc, có thể tưởng tượng ra, nàng là lạnh lùng cùng mạnh mẽ cỡ nào, làm sao người biết, nàng nhất định sẽ bị quân đội của chúng ta bắt được?"

Trác Nhiên cười thần bí, nói: "Bốn vương nghe nói Nam quốc hoàng đế đã nhiều lần thư từ qua lại cùng Kiều Vô Song, đều là do bỏ câu đưa thư là chính, chúng ta đương nhiên là phải dùng hết mọi cách."

Nói tới đây, Trác Nhiên thần bí cười càng tăng thêm, ánh sáng tinh ranh trong mắt cũng lờ lờ sáng lên.

"Bốn vương sẽ phái người đi một mạch theo hành tung của bỏ câu đưa thư, tìm được chỗ ẩn nấp của Kiều Vô Song, cũng giám thị nhất cử nhất động của nàng, nếu như nàng nguyên ý đánh cược cùng chúng ta một phen, bốn vương tự nhiên cũng có diệu kế thời thời khắc khắc biết được chỗ ẩn nấp của nàng."

Ý của Trác Nhiên là; để Từ Mặc Hàn, Kiều Vô Song và mình tham gia đánh cuộc một lần, đánh cuộc lần này rất đơn giản, chỉ cần nàng có thể thoát khỏi sự vây bắt của quân binh, nếu như nàng có thể thoát thân, cũng chỉ là ở mặt ngoài hứa hẹn cho nàng an toàn. Nhưng nếu nàng bị bắt, chẳng những nàng không thoát thân được, thì nhất định phải giao ra ngọc tỷ Đông quốc, cùng phần danh sách thần bí quan trọng kia, huống hồ, lấy thủ đoạn tàn nhẫn của nàng, Trác Nhiên cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng.

Từ Mặc Hàn tự nhiên hiểu được, Trác Nhiên là muốn hợp lực loại bỏ Kiều Vô Song cũng như tìm về phần danh sách kia, nhưng hẳn vẫn không đủ nhiệt

ình, ở chỗ sâu nhất trong nội tâm hần, ngoại trừ muốn diệt trừ Kiều Vô Song ra, còn muốn trừ bỏ luôn Nam quốc...

Hai người tuy rằng mặt mỉm cười, nhưng chung quy chính là đang giờ trò tâm lý chiến mà thôi, Trác Nhiên không phải đồ đàn, Từ Mặc Hàn cũng không ngốc, cho nên, Từ Mặc Hàn cười nhẹ, nói : "Nếu như nàng không tham gia đánh cược thì sao?"

Ánh mắt Trác Nhiên buồn bã, đáy mắt hiện lên một chút ánh sáng hung ác, cười lạnh nói: "Nếu là như vậy, trong lúc nàng nhận được bỏ câu đũa, cũng là lúc chết bất đắc kỳ tử bỏ mình."

Từ Mặc Hàn âm thầm kinh ngạc; Trác Nhiên này, thủ đoạn vừa tàn nhẫn vừa đê tiện!

Hai người thương thảo kẻ sách đối phó Kiều Vô Song suốt đêm, hoàn toàn không biết, bóng tối nơi xa, chợt lóe ra một chút ánh sáng như ẩn như hiện.

Lúc tia sáng mất đi, trên dung nhan hai nước hại dân của Hoàn Nhan Tuyết Thế lại hiện lên nụ cười sáng lạn nói: "Nha đầu, hiện tại biết cái gì gọi là làm nên chính sự rồi chứ."

Kiều Vô Song lạnh lùng hừ một tiếng, nói : "Trác Nhiên này, thật hèn hạ."

Không ngờ hần chẳng những thô bạo, còn đê tiện vô sỉ, lại dùng một chút thủ đoạn hạ lưu này, quả nhiên là một tên bạo quân!

Hoàn Nhan Tuyết Thế vừa thu lại ý cười, nhất thời nghiêm túc nói: "Tính toán đánh cược sao?"

Con người đen láy của Kiều Vô Song chợt hiện lên một chút ánh sáng giáo hoạt, khoe miệng nhếch lên một chút cười tự tin, nói : "Đương nhiên, tôi phải để cho bọn họ biết, cái gì mới gọi là lấy một địch vạn..."

Nữ chủ muốn phát uy nha, thân nhóm, thích bài này thì nhất định phải mạnh mẽ đứng lên ủng hộ nhé, Văn Hà quý gối van xin bình luận, thưởng thức, cảm ơn tư mặt đạt ~~~

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Đánh cược

Edit: Panh Hoang

Sáng sớm, lúc tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu rọi khắp mọi nơi, thì một con bò câu đũa thư vô tội cánh, đã hạ xuống bên ngoài cửa sổ một gian phòng bình thường.

Bò câu kêu "Cục cục cục cục", tựa như nhắc nhở chủ nhân bên trong gian phòng tới nhận tin.

Một bàn tay ngọc mảnh khảnh trắng nõn chìa ra ngoài cửa sổ, bắt lấy bò câu đũa thư, đồng thời gỡ lá thư xuống.

"Trong thư nói gì?"

Trong phòng thoáng hiện lên một cái bóng trắng, trên khuôn mặt tuần tú hai nước hại dân của Hoàn Nhan Tuyết Thế, tươi cười trên mặt hiện ra sức quyến rũ bắn ra bốn phía, hần như là có thói quen đi tới sau người Kiều Vô Song, duỗi hai cánh tay cường tráng ra, dịu dàng ôm lấy cô từ đằng sau.

Đối với cử chỉ thân mật của Hoàn Nhan Tuyết Thế, Kiều Vô Song rất không có hình tượng xoay người liếc mắt xem thường hần một cái.

Nhưng đành chịu, da mặt người nam nhân này còn dày hơn vách tường, trước sau bảo mãi mà không sửa.

"Còn không phải như vậy." Kiều Vô Song ghen miệng, nói : "Giống như chúng ta tối hôm qua nghe được giống nhau, bọn họ muốn đánh cược cùng tôi, hạn cho tôi trong vòng ba ngày có thể thoát khỏi vây quét của bọn họ, nếu như thành công, tôi liền có thể tự do tự tại, nếu như thất bại, tôi phải trả lại ngọc tỷ và phần danh sách kia cho Trác Nhiên, còn phải bồi thường tổn thất hoàng cung Nam quốc bị phá hủy."

Trong đầu Hoàn Nhan Tuyết Thế hiện lên tình cảnh thực tế hoàng cung Nam quốc bị phá hủy, hần bỗng nhiên cười cười, hơi hơi cúi đầu, khuôn mặt tuần tú chôn ở cái gáy thơm mát của Kiều Vô Song, ra sức ngửi mùi thơm của cơ thể nàng, hôn lên da thịt non mềm của cô, chặc chặc nói : "Nha đầu, lần sau muốn chơi đũa, cũng đừng ở phá hoại môi trường."

"Cả người của anh không có xương hả?" Kiều Vô Song bất đắc dĩ đẩy đẩy, không có cảm giác, trên dung nhan tuyệt mỹ của cô nổi lên hai đóa đỏ ửng, cánh môi đỏ mọng phàn nộn cong lên, vừa mê người vừa đáng yêu.

Cô đẩy đẩy Hoàn Nhan Tuyết Thế đang đang bám trên người mình ra, bĩu môi nói : "Dựa ở trên người của tôi một chút đi được!"

Thấy bộ dáng nàng then thùng đáng yêu lại ngọt ngào như vậy, Hoàn Nhan Tuyết Thế lại chỉ cười toe tóe, hần cười ha ha không ngừng nói : "Trên người em thơm mà, anh chỉ thích dựa ở trên người em."

Kiều Vô Song một trận bất đắc dĩ, sắc mặt chợt nghiêm túc lại nói: "Đừng làm rộn, hiện tại tôi phải nghĩ cách đối phó bọn họ."

Thấy mặt cô nghiêm túc, Hoàn Nhan Tuyết Thế lập tức đứng thẳng dậy, đồng dạng nghiêm túc nói: "Em tính toán đối phó làm sao?"

Con người thông minh lanh lợi của Kiêu Vô Song lóe lóe, cười nói: "Đánh cuộc còn chưa có bắt đầu, cho nên ngày hôm nay không tính."

"Cho nên..." Ánh mắt Hoàn Nhan Tuyết Thế chợt lóe, chợt vui sướng khi người gặp họa cười nói: "Em tính toán tiên hạ thủ vi cường sao." _Panh_Hoang_Diễn_Đàn_Lê_Quý_Đôn.

Kiều Vô Song gật đầu, vừa nói vừa lấy bút mực ra, nói : "Tôi viết phong thư, đồng dạng để bỏ câu đưa thư ra ngoài. Đương nhiên, lúc tôi đưa phong thư này ra ngoài, tôi đảm bảo chắc chắn chúng ta đã rời khỏi lãnh thổ Đông quốc rồi."

Ánh mắt Hoàn Nhan Tuyết Thế chợt lóe, bỗng nhiên cúi đầu xuống vuốt vuốt ngọc tiêu xanh biếc trong tay, bất mãn nói : "Người kia... Trương Từ Thạc nhì."

Bộ dáng kia nhìn ra cũng biết có bao nhiêu khó chịu, mà giọng điệu kia, lại càng để lộ ra vị chua.

Lông mày Kiêu Vô Song nhíu lại, ông nói gà bà nói vịt nói : "Ngày hôm qua tôi cứu một tiểu nha đầu, nhìn bộ dáng của cô ta, hình như rất thích Trương Từ Thạc đấy."

"Đó là lý do sao?" Hoàn Nhan Tuyết Thế ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú hại nước hại dân về mặt chờ mong lại nghiêm túc nhìn nàng, nói : "Em đang ghen, hay là tính toán làm bà mai?"

Kiều Vô Song xem thường, nói : "Làm bà mai, tôi là muốn trà trộn từ Nam quốc ra đi ra bên ngoài."

Con người đen nhánh mê hoặc lòng người của Hoàn Nhan Tuyết Thế trộn trùng, lại lộ ra vẻ nguy hiểm, chỉ thấy hần vội hỏi: "Vậy em muốn làm gì, tôi cho em biết, em chỉ có thể thành thân cùng tôi, cho dù là giả vờ thành thân cùng tên Trương Từ Thạc kia cũng không được."

Hoàn Nhan Tuyết Thế càng nói càng gấp, nhìn khuôn mặt hại nước hại dân, không biết là bởi vì phần nộ, hay là lo lắng, mà cả khuôn mặt tuấn tú biến sắc thật giống như trong kịch phổ thông thường, lúc thì hồng, lúc thì đen, lúc thì xanh, bộ dáng kia vừa đáng yêu vừa buồn cười, chọc Kiêu Vô Song nhìn không được cười khúc khích.

Hoàn Nhan Tuyết Thế này...

Trên người của hần có khí phách cùng khí chất thần bí mơ hồ, làm cho người ta bất tri bất giác mê muội, nhưng sống chung với hần mấy ngày qua, mới hiểu được hần giống như là một đại nam hài ngây thơ, có thể làm cho cô bất tri bất giác tùy theo tâm tình qua lại của hần .

Kiều Vô Song hồn nhiên không biết, loại tươi cười vui vẻ hiếm thấy này của cô mê người biết bao.

Miệng cười vui vẻ kia, làm cho khuôn mặt tuyệt mỹ của cô lại tăng thêm vài phần tư sắc, bộ dáng thoát nhìn càng thêm hấp dẫn động lòng người.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt của cô, hồn của Hoàn Nhan Tuyết Thế bất tri bất giác bay mất rồi..

Nhìn thấy bộ dạng thất thần của hần, Kiêu Vô Song bất đắc dĩ lắc đầu, vươn ra ngón tay, nghịch ngợm gõ nhẹ một cái lên trán của hần, giọng điệu tuy rằng nghe có chút không ngại phiền, nhưng động tác lại ôn hòa cùng giọng nói ngọt ngào vô cùng thân mật: "Anh cho là anh là ai, dựa vào cái gì tôi phải gả cho anh?"

Ánh mắt Hoàn Nhan Tuyết Thế hết sức chăm chú, lại căng thẳng nhìn nàng, hỏi: "Vậy em còn muốn cùng hần giả vờ thành thân nữa không?"

Con người thông minh lanh lợi của Kiêu Vô Song lóe lên ánh sáng giống như hồ ly giáo hoạt, nói : "Đương nhiên muốn."

Chỉ có điều...

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàn Nhan Tuyết Thế đến gần, có loại cảm giác như trời sụp đất nứt, cả người không có cảm giác có loại mơ màng làm bộ như muốn sụp đổ.

Nhưng, trong lúc vô tình hần nhìn thấy nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt của Kiêu Vô Song, hần bỗng nhiên ý thức được...

Chuyện này, hình như cũng không có đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tung tin đồn nhảm

Edit: Panh Hoang

Trong cung điện phồn hoa, vui vẻ đàn hát ca múa.

Từ Mặc Hàn ngồi trên long ý, tuy rằng khuôn mặt yêu nghiệt giống như say mê trong ôn hương, nhưng phong độ khí phách vẫn không giảm như cũ.

Trác Nhiên được tiếp đãi theo thân phận khách quý, ngồi ở bên phải trên bữa tiệc, tuy rằng mỹ nhân xung quanh không lúc nào là không hầu hạ, nhưng khuôn mặt tuấn tú của hắn trước sau lạnh như tờ, làm cho người ta trông mong mà dừng bước.

Đám mỹ vũ nữ bộ dáng xinh đẹp trong đại điện, chọn đúng điệu múa lãng lợ, ánh mắt mê hoặc thỉnh thoảng câu lên, nếu như ai lực ngăn cản không đủ mạnh, hồn cũng bị câu đi mất.

Từ Mặc Hàn nổi danh là yêu thích mỹ nữ, bên cạnh ngoại trừ Phấn Nghi ra, vây quanh còn bốn năm mỹ nữ, đều là vẻ mặt hưởng thụ hầu hạ hắn.

Hắn hưởng thụ mỹ nhân hầu hạ, thưởng thức điệu múa của mỹ nhân, ánh mắt có chút lay động, nhìn bộ dáng lạnh như băng của Trác Nhiên, bỗng nhiên cười nói: "Đông quốc Đại vương, có phải không có hứng thú đối với mỹ nữ nước trẫm hay không?"

"Không dám." Trác Nhiên lạnh nhạt nhìn lướt qua, nói: "Chỉ là bổn vương cho rằng, bây giờ không phải lúc hưởng thụ ôn hương."

Trác Nhiên hẳn cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, nhưng hắn luôn luôn thích tốc chiến tốc thắng, loại phương pháp lẻ mà lẻ này, thực làm cho lòng hắn nóng như lửa đốt.

Từ Mặc Hàn cười lạnh nói: "Đông quốc Đại vương không cần lo lắng, đây không phải còn chưa có hồi âm sao?"

Mắt Trác Nhiên nheo lại, nói: "Chúng ta nên ra tay trước, nếu như nàng chạy thoát trước thời hạn thì làm sao bây giờ?"

Trong mắt Từ Mặc Hàn lại lạnh như băng vô tình, lại càng cười càng sáng lạn, hắn nói: "Không phải ngươi đã phái người theo sau con bò câu đưa thư kia ư, còn ra lệnh cho bọn họ tìm kiếm chỗ ẩn nấp của Kiều Vô Song, đồng thời tiến hành theo dõi rồi sao?"

"Tuy là nói như thế." Song Ánh mắt Trác Nhiên vẫn lạnh lùng như cũ nói: "Nhưng chúng ta cũng không thể ngồi không ở chỗ này được."

Nói tới đây, trong đầu hắn hiện ra khuôn mặt tuyệt sắc kia của Kiều Vô Song, ngực bất tri bất giác đập thành thịch, làm cho hắn có loại cảm giác không hiểu ra sao cả.

Hắn cảm giác, dường như là sắp có chuyện gì đó xảy ra...

Đối với lời hắn nói, Từ Mặc Hàn chỉ là cười nhạt cho qua: "Đông quốc Đại vương, đây không phải mời ngươi thưởng thức điệu múa hay sao? Kiên nhẫn chờ đợi..." Nói tới đây, Từ Mặc Hàn khoe miệng vênh lên, lại phun ra mấy chữ lạnh như băng: "Trẫm nhất định sẽ không dễ dàng buông tha Kiều Vô Song."

Lời Từ Mặc Hàn vừa dứt, một người dưới sự dẫn dắt của công công, đi vào trong đại điện, nhìn thấy người tới, ánh mắt lạnh lùng của Từ Mặc Hàn chợt lóe, cười nói: "Đây không phải là tin tức tới rồi ư."

Hai ngày sau khi quân đội Đông quốc rút lui, bên trong thành Nam quốc đã muốn khôi phục yên ổn trước kia, nhưng dân chúng vẫn còn có chút đau lòng cùng sợ hãi, trên đường đám tiểu thương một bên bày hàng, một bên tán gẫu về nguyên nhân muốn đánh nhau lại không đánh nhau lần này.

Có lão bách tính hỏi: "Có chuyện gì xảy ra thế, mấy năm nay năm nào cũng đánh nhau, nghe nói Đông quốc Đại vương vô cùng thô bạo, sao có thể có thể khinh địch thả chúng ta như vậy chứ?"

"Cái rắm, Nam quốc chúng ta cũng không hề kém Đông quốc, thực đánh nhau, cũng chưa chắc chúng ta thất bại."

Bỗng nhiên có một nhân vật thần bí xuất hiện, người họ khoảng chừng bốn năm mươi tuổi, người trung niên, cằm để râu thật dài, lớn lên mập đò đò, cả người đi đến đường, bởi vì quá mập, còn lộ ra chút buồn cười, hắn chen lên trước, về mặt bát quái nói: "Là sao?"

"Cũng không phải, Đông quốc Đại vương tuy rằng có đạo trị quốc, nhưng quá mức thô bạo, người dân nào chịu được, hoàng đế nước chúng ta tuy rằng trầm mê mỹ sắc, nói hắn là hôn quân cũng không đúng, ta cảm thấy được, hắn là thâm tàng bất lộ, nếu không thì trước sau, làm sao hắn trấn trụ được Đông quốc Đại vương."

Nghe đến đó, người trung niên mập đò râu dài nói: "Trời ơi, ta nghe huynh đệ ở cửa thành nói, bọn hắn ở tranh giành cướp đoạt cái gì đấy."

Mấy người bát quái hưng phấn nói: "Đoạt cái gì?"

Ánh mắt người trung niên mập đò giáo hoạt xoay tròn, nói: "Hình như nói, một nữ nhân tên Kiều Vô Song..."

"Ta biết Kiều Vô Song này!"

"Nghe nói nàng dùng sức một người, xâm nhập vào trong quân doanh Đông quốc, chém đầu Đại tướng quân của bọn họ, Trác Nhiên kai tức đến dậm chân."

"Kiều ngao như vậy..."

Quần chúng càng ngày càng nhiều, mọi người nghe đến say sưa, hoàn toàn không biết, một bóng dáng vô thanh vô tức lên đi vào.

"Vậy, chuyện này liên quan gì đến chuyện Nam quốc và Đông quốc đánh nhau."

Người trung niên mập đô đô thở phì phì gõ người nọ một cái, nói : "Ngu ngốc, cũng bởi vì nữ nhân kia quá lợi hại, dân gian lưu truyền một câu, các người có biết hay không."

"Nói cái gì?"

"Loạn thế tứ quốc, thiên nữ giáng thế, người được thiên nữ, được thiên hạ!"

"Thiên nữ?"

"Là nữ nhân sao?"

"Nữ nhân làm sao có thể xưng bá thiên hạ..."

Mọi người bán tín bán nghi, nhưng một câu kia 【 loạn thế tứ quốc, thiên nữ giáng thế, người được thiên nữ, được thiên hạ 】 bắt đầu chút bất tri bất giác lưu truyền ở Nam quốc.

Ánh mắt người trung niên mập đô đô chợt lóe, cười ha ha không ngừng, hẳn thừa lúc mọi người nghị luận sôi nổi, lên chuồn ra khỏi đám người, bắt đầu rời đi chỗ người ở rất thưa thớt.

Nhưng, lúc bóng dáng của hắn vừa mới đi vào một ngõ nhỏ thì một bàn tay chợt bắt lấy tay của hắn, hắn chợt cả kinh, quay đầu lại nhìn, sợ hãi lui về phía sau mấy bước.

Người bắt lấy tay hắn chính là Kiều Vô Song đi ngang qua, chỉ thấy cô nhú mày, vẻ mặt mườì phần hứng thú nói : "Ông bác, có phải ăn no không có chuyện gì làm hay không, suốt ngày đi tung tin đồn nhằm làm vui hả?"

"Ha ha..." Ông bác mập nhìn Kiều Vô Song, tay vừa vặn bị nắm, chỉ có thể cười ha ha không ngừng.

Hắn cũng không có lộ ra vẻ mặt sợ hãi cùng lo lắng, ngược lại đánh giá cô từ trên xuống dưới một hồi, giọng nói lại tràn ngập cung chiêu nói : "Cô nha đầu này, thật sự là càng ngày càng có giá nha, chả trách Hoàn Nhan Tuyệt Thế tiểu tử thúì kia, hồn đều quăng cho cô."

Kiều Vô Song nheo mắt; chẳng lẽ, ông bác mập này biết cô?

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Hương Nhi ái mộ

Kiều Vô Song vốn muốn đi ra chợ mua một ít đồ cần dùng trong hôn lễ với Trương Tử Thạc và Hương Nhi, nhưng lúc mua đồ, chợt phát hiện ra một số chuyện đồn nhảm vô căn cứ.

Mà nhân vật chính của nhưng lời đồn nhảm vô căn cứ kia, xác thực chính là cô.

Cho nên, Kiều Vô Song vô cùng tò mò, rốt cuộc là lời đồn 【 loạn thế tứ quốc, Thiên nữ giáng thế, người được Thiên nữ, được thiên hạ. 】 kia truyền ra từ đâu.

Đó là lí do mà, cô đi theo cả đoạn đường, cuối cùng tìm được người tình nghi tung ra lời đồn nhảm.

Nhưng, khiến Kiều Vô Song bất ngờ chính là, ông bác mập đô đô này, chẳng những có quan hệ với Hoàn Nhan Tuyệt Thế, còn giống như là biết mình?

Kiều Vô Song nhú mày lại, nói : "Ông biết tôi sao?"

Nhưng, cô vừa dứt lời, một giọng nói đầy từ tính, hơi hơi cầu xin, vang lên phía sau lưng cô: "Này, quyết định, cho dù là trên danh nghĩa hay là trên thân thể, hân cũng chiếm tiện nghi nhiều nhất, cô một chút cũng đừng phớt lờ tôi."

Người tới sau lúc nghĩ thông suốt, vội vàng đuổi theo Hoàn Nhan Tuyệt Thế, nhưng hân vừa vịn đi đến bên cạnh Kiều Vô Song, ánh mắt chợt lóe, giống như trông thấy một bóng dáng quen thuộc.

"A, cậu..."

Hoàn Nhan Tuyệt Thế hơi giật mình khi nhìn thấy sự tồn tại của ông bác mập kia, trong đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người lần đầu tiên xuất hiện vẻ bối rối.

Nhưng, ông bác mập kia hình như cũng rất sợ hân, trong mắt cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

Hân vội vàng nói: "Nha đầu, tiểu tử thúi này không dễ chọc, hôm khác tới thăm cô, tôi tránh đi trước đây!"

Ông bác mập nói xong, thân mình căng tròn vội vàng đi về phía trước, bởi vì mập, cả người chạy đi lóng lánh như quả cầu đang lăn, rất là buồn cười.

Kiều Vô Song chìa tay ra, sợ hãi la lên: "Này, đó là vách tường ——" một chữ cuối cùng cô còn giữ lại ở trong cổ họng của mình, trong đôi mắt đẹp lần đầu tiên lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hân cứ đi xuyên qua như thế sao!

Cô vậy mà lại được thấy ông bác mập kia, trực tiếp xuyên qua vách tường.

Nhưng, ở lúc xuyên qua vách tường, giống như có một đạo ánh sáng hiện lên rất nhanh, thân thể ông bác mập kia đã biến mất không thấy đâu.

Một giọt mồ hôi lạnh nhỏ từ trên trán xuống, Kiều Vô Song lần đầu tiên nuốt một ngụm nước bọt.

Ông bác mập kia...

Còn có Hoàn Nhan Tuyệt Thế bên cạnh này, rốt cuộc là ai đây!

Cảm nhận được ánh mắt chất vấn kia của Kiều Vô Song, Hoàn Nhan Tuyệt Thế lộ ra một chút tươi cười chân thành, nhẹ nhàng vén mấy lọn tóc có chút lộn xộn ở trên trán của cô lên, ánh mắt cương cường nói: "Nha đầu, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, anh sẽ nói thân phận của anh cho em biết."

Kiều Vô Song cũng không dễ dàng tin tưởng một người, nhưng, nhưng trong đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người của Hoàn Nhan Tuyệt Thế, lại để cho cô thấy hết sức chân thành, cô mỉm cười, cũng không tiếp tục truy vấn, mà là cười nói: "Được."

Hoàn Nhan Tuyệt Thế quay lại làm một người tuyệt thế cười nói: "Như vậy, ngày mai chúng ta cứ dựa theo kế hoạch làm việc."

Kiều Vô Song nhún mày lại, nói: "Anh không để ý sao?"

Đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người của Hoàn Nhan Tuyệt Thế hơi trầm, đúng lý hợp tình nói: "Đương nhiên để ý, chỉ có điều..." Hình như nghĩ đến chuyện gì đó, hân cười thần bí, lại vui sướng khi người gặp họa nói: "Muốn tổ chức cho người ta một hôn lễ cả đời khó quên."

Kiều Vô Song nhún mày lại, nói: "Hôn lễ nào."

Cô đã bảo mà, tham muốn giữ lấy mãnh liệt như Hoàn Nhan Tuyệt Thế, làm sao có thể dễ dàng đáp ứng cô thành thân với người khác được chứ.

Hoàn Nhan Tuyệt Thế kéo tay Kiều Vô Song, trên mặt hiện lên một chút tươi cười thần bí, nhưng chỉ trong chớp mắt, hai người vốn bàn luận trong con góc ngõ nhỏ, bỗng nhiên giống như là bốc hơi ở trên nhân gian, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa.

Trương Tử Thạc và Hương Nhi đi từ đằng xa tới, vốn là đến tìm Kiều Vô Song bỗng nhiên thất lạc, hai người vừa vịn lướt qua ngõ nhỏ lúc bọn họ biến mất.

Hương Nhi nhìn trái nhìn phải, không thấy bóng dáng Kiều Vô Song đâu, giọng ngọt ngào, nói: "Tử Thạc ca ca, Vô Song tỷ tỷ có thể là mua được đồ tốt liền đi về nhà trước rồi, trước chúng ta quay trở về nhìn xem."

Trương Tử Thạc gật đầu, nói: "Được."

Trương Tử Thạc và Hương Nhi rời đi, Trương Tử Thạc đi ở phía trước không có phát hiện, ánh mắt Hương Nhi nhìn hân, ban đầu là ngọt ngào, sau biến thành ái mộ thật sâu...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Trò chơi mới

Đại quân Đông quốc mặc dù đã rút lui, nhưng cửa thành Nam quốc lại đóng chặt như cũ, tuy rằng Trác Nhiên và Từ Mặc Hàn liên thủ chống lại Kiều Vô Song, nhưng hai người đều có tâm tư riêng.

Cửa thành Nam quốc trước sau vẫn đóng chặt, cũng chứng thật thái độ của Từ Mặc Hàn theo khuôn mẫu không hai lời. Nhưng, mặc kệ hấn tính kẻ như thế nào, đám dân chúng cũng không cần nhắc được nhiều như vậy.

Cửa thành bị phong tỏa đến ngày thứ ba, cơ bản hơn phân nửa dân chúng đã bắt đầu náo loạn.

Ngày hôm đó, mặt trời chói chang nhô cao, cửa thành Nam quốc cao lớn uy vũ, lúc ánh sáng vàng óng ánh chiếu rọi xuống, tựa như một bức tranh thủy mặc tang thương (bể dâu).

Nhóm binh lính gác cửa thành nghiêm túc nhìn dân chúng chen chúc nhau mà đến, mặc kệ bọn họ làm ồn như thế nào, cửa thành vẫn đóng chặt như trước.

Ba ngày chưa mở cửa thành, dân chúng Nam quốc đứng là vào không được mà cũng ra không được, đám dân chúng sôi nổi phẫn nộ nói: "Mở cửa thành, mau mở cửa thành cho chúng tôi."

Nhưng, mặc kệ bọn họ huyên náo như thế nào, binh lính giữ thành giống như lúc bọn họ không tồn tại.

Ngay trong lúc vô cùng huyên náo, một vị đại nhân dẫn theo một hàng quan binh đi đằng sau, về mặt nghiêm túc ào ào lướt qua dân chúng, đi đến trước cửa thành.

Tay vị đại nhân kia giờ hoàng băng lên, nói : "Mọi người im lặng." _

Quan viên trung niên này chính là đương triều Thừa tướng Nam quốc, hấn cầm hoàng băng trong tay giờ lên dán tại tường thành, sau đó nhân tiện nói: "Hoàng thượng hạ lệnh, trong ba ngày nếu như có ai phát hiện ra hành tung của cô gái này, cử người đi báo có thể thu được năm trăm lượng tiền thưởng, bà con không cần kinh hoàng, chỉ cần có thể bắt được cô gái này trước thời hạn, cửa thành nhất định sẽ mở ra."

Quan viên nói xong một câu dài, cũng không quản đám dân chúng nghị luận sôi nổi, xoay người lập tức rời đi.

Trong đám người, một vị nữ tử thân mặc trường bào hồng đen, đầu đội áo choàng, đeo thấp áo choàng che đi khuôn mặt nữ tử, chỉ lộ ra đôi môi đỏ mọng đang câu lên của nàng, chông nàng có vẻ lạ lùng thần bí.

Dường như từ trong hơi thở của nữ tử phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường, nhếch môi kéo ra một chút cười lạnh, nàng bỗng xoay người rời đi.

Trong lúc nàng trở lại phòng an toàn, thì Hương Nhi canh ở ngoài cửa hai mắt sáng ngời, lập tức dùng giọng ngọt ngào nói: "Vô Song tỷ tỷ, tại sao tỷ còn chạy loạn khắp nơi, bên ngoài chỗ nào đều cũng đang truy nã tỷ đấy."

Lời của Hương Nhi nghe như là đang lo lắng cho nàng, nhưng, giọng nói ngọt ngào của nàng lại tăng thêm vài âm, làm cho một ít người chú ý.

Giọng nói kia, thật giống như sợ người xung quanh không nghe được.

Lấy áo choàng che đi khuôn mặt tuyệt mỹ xuống rất nhanh hiện lên một chút cảm xúc khác, nàng trầm mặc không nói, lại bước nhanh đi vào trong phòng.

Thấy Kiều Vô Song trở về, Trương Từ Thạc bỗng ngồi bật dậy từ trên ghế lên, đi đến bên cạnh Kiều Vô Song, lo lắng nói : "Cô không sao chứ, bên ngoài chỗ nào cũng đang truy nã cô."

Kiều Vô Song vừa gỡ áo choàng trên đầu xuống, vừa đem gói đồ cầm trong tay tùy tiện đặt ở trên bàn gỗ, giọng vô cùng bình tĩnh nói : "Đồ đã chuẩn bị xong chưa, một lúc sau, sẽ có đội ngũ đến đây đón dâu."

Trương Từ Thạc và Hương Nhi đưa mắt nhìn nhau, hai người tò mò mở gói đồ ở trên bàn ra xem, bên trong, đúng là hi phục dùng trong lúc thành thân cho cô dâu chú rể.

Hi phục màu đỏ điểm lệ kia, hoa văn tinh xảo được thêu lên bằng tơ vàng. Trong bao quần áo ngoại trừ hi phục hoa lệ ra, còn có trang sức hoàng kim tinh mỹ, mũ đội đầu xa hoa.

Trong mắt đẹp của Kiều Vô Song lóe ra chút tinh minh, cô nhìn lướt qua Hương Nhi, như nghĩ tới điều gì đó.

Ánh mắt lại chợt lóe, cô bình tĩnh nói : "Trương Từ Thạc, chúng ta nắm chắc thời gian đi thay quần áo."

Đôi con ngươi狡 hoạt của Hương Nhi vừa chuyển, lại dùng giọng ngọt ngào nói : "Vô Song tỷ tỷ, có phải tỷ tính toán đóng giả cô dâu, trà trộn đi ra khỏi thành phải không?"

Mắt đẹp của Kiều Vô Song để lộ ra chút ý vị thâm trường, cười như không cười nói : "Bằng không tôi mua những trang phục này để làm gì?"

"Nhưng..." Đôi mày thanh tú của Hương Nhi vừa nhíu, vẻ mặt rồi rầm nói : "Muội nghe nói cửa thành vẫn luôn đóng chặt, coi như tỷ tỷ giả dạng thành cô dâu, chỉ sợ cũng khó có thể đào thoát được."

Lông mày Kiều Vô Song nhíu lại, cười như không cười nói : "Tôi tự có kế hoạch của tôi, Hương Nhi, cô theo tôi vào nhà, giúp tôi thay quần áo."

Mắt đẹp của Hương Nhi lóe lên chút ánh sáng, bỗng lộ ra một chút tươi cười then thừng, sau đó nói: "Tỷ tỷ đi trước, bây giờ bụng muội có chút không thoải mái."

Nói tới chỗ này, Hương Nhi sờ sờ bụng, thấy Trương Tử Thục còn ở đây, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa không được tự nhiên còn then thừng.

Khóe miệng Kiều Vô Song câu lên, ánh mắt chợt lóe, nhếch môi cười nói: "Được."

Hai người phân công nhau hành động, Trương Tử Thục ôm trang phục tân lang đi vào phòng ngủ của mình, nhìn thấy vải dệt đỏ tươi kia, trái tim bỗng đập "bịch bịch bịch" điên cuồng.

Tuy rằng biết rõ đây chỉ là một màn thành thân giả vờ, nhưng lo lắng hồi hộp xao động ở trong lòng thật giống hán như thật sự sắp lấy được nữ nhân mình yêu vậy.

Vuốt ve vải dệt trong tay, tâm tình kích động phức tạp khó có thể bình phục, chỉ môi mím của hán hơi mở, lẩm bẩm nói: "Vô Song, đời này, Trương Tử Thục tôi không phải cô không cưới..."

Mà bên kia Kiều Vô Song ngồi ở trước gương đồng, lại không hề có động tác gì.

Trên khuôn mặt tuyệt sắc kia mang theo một chút tươi cười bí hiểm, một đôi mắt đẹp mê người lóe ra chút tinh minh. Cho đến lúc Hương Nhi đi vào gian phòng, dùng giọng ngọt ngào nhất của nàng ta nói: "Vô Song tỷ tỷ, bắt đầu thay quần áo đi." Thì Kiều Vô Song mới thu liễm tinh minh ở trong mắt cô lại.

Nhưng, Hương Nhi vừa dứt lời, đang chuẩn tiến lên phía trước để thay quần áo cho Kiều Vô Song, khóe mắt lại bỗng hiện lên một chút bạch quang, _

Nàng lập tức cảnh giác, thân mình rất nhanh chợt lóe, đang muốn phản kích, thì cái gậy bị nào thứ gì đó hung hăng đập vào, nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền 'Phù phù' một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Hoàn Nhan Tuyệt Thế đau lòng vuốt ve ngọc tiêu trong tay, lắc đầu tám tấc nói : "Chắc Chắc, đề ý bọn ta như vậy cũng không phát hiện, nha đầu à, người nên chú ý..."

Hương Nhi này hiển nhiên không đơn giản, nhưng, muốn đầu cùng bọn họ, tuyệt nhiên chính là gặp sự phụ.

Môi đỏ mọng của Kiều Vô Song câu lên, nhìn Hương Nhi ngã xuống đất ngất đi, cười càng thêm sáng lạn nói : "Vờ kịch hay lại phải bắt đầu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ngày đầu tiên (1)

Trong cung điện phồn hoa, Trác Nhiên nằm nghiêng ở trên ghế thái phi, hoàn toàn bày ra tư thế rất nam tính của hán.

Một tay hán chống đầu, hai mắt nhắm chặt nhìn không ra cảm xúc gì, cho đến khi một làn gió lạnh thổi từ bên ngoài vào điện, lúc sau hán mở mắt ra.

Đôi mắt đen thâm trầm kia lóe ra ánh sáng lạnh như băng, nhếch môi cười nhạt nhẽo, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo giống như hàm băng: "Công việc làm đến đâu rồi?"

Một trận gió lạnh quý dị thổi qua, bóng dáng Âm Dạ rõ ràng chợt xuất hiện trong tầm mắt, chỉ thấy hán đơn thuần quỳ gối, cung kính nói : "Đại vương, Phân Hương đã hồi âm."

Môi mím của Trác Nhiên khẽ nhếch, trong đôi mắt đen thâm trầm toát ra ánh sáng hưng phấn, hán hơi động một chút, thay đổi một cái tư thế nằm thoải mái ở trên ghế thái phi, giỡn cánh tay ra một chút, giọng vẫn lạnh băng như trước nói: "Nói."

Âm Dạ nói : "Phân Hương nói, Kiều Vô Song và Trương Tử Thục tính toán giả dạng thành vợ chồng mới cưới, trà trộn ra khỏi cửa thành."

"Từ Mạc Hàn hạ lệnh, bất cứ ai tùy tiện mở cửa thành đem đi trăm lập quyết." Nói tới đây, mắt Trác Nhiên nhíu lại, giọng trầm thấp giống như hàm băng truyền đến: "Nàng tính toán xong vào."

Kiều Vô Song này, chẳng lẽ thật sự không sợ chết sao?

Chẳng biết tại sao, luôn luôn lạnh như băng Trác Nhiên, cho dù đôi khi phát câu sẽ nổi trận lôi đình, nhưng trong lòng lại chưa từng có loại cảm giác mờ hồ không chắc chắn này.

Hắn giống như rất muốn bắt lấy Kiều Vô Song, lại giống như rất lo lắng Kiều Vô Song bị tóm được...

Mà Âm Dạ bên kia lại như nghĩ tới cái gì đó, trong đôi mắt tối tăm chột lóe, cuối cùng về mặt lại rồi rầm nói : "Đại vương, một người của Âm Sát môn đều ẩn núp ở gần cửa thành, Kiều Vô Song vừa hiện thân, chính là chui đầu vô lưới."

Thành Nam quốc cũng như thiên la địa võng, chờ thời cơ thích hợp, là có thể bắt sống Kiều Vô Song.

Cách này có thể nói không sơ hở, nhưng mà chẳng biết tại sao, Âm Dạ lại cảm thấy lòng mình bây giờ như bị đao cắt.

Từ trước đến nay Âm Dạ thích che dấu về mặt của mình, nhưng cảm xúc xa lạ này, lại thực khiến cho hắn có chút bối rối.

Hắn bối rối khi bị Trác Nhiên nhìn vào trong mắt, Trác Nhiên gọi môi mỏng lên, cười lạnh nói: "Âm Dạ, người đây là đang đau lòng sao?"

Mặt Âm Dạ sùng sốt, chất phác nói : "Đau lòng?"

Trác Nhiên hừ một tiếng, cúi đầu vuốt vuốt tay quay phi thủy trên ngón tay cái, nhìn như không chút để ý nói : "Bôn vương tưởng rằng, người và Kiều Vô Song giao một lần thủ, đã bị nàng hấp dẫn thật sâu."

Một ánh mắt như nghĩ đến điều gì đó quăng về phía hắn, lạnh lùng như cũ nói: "Cho nên lúc biết nàng sắp bị chúng ta bắt được, mới lộ ra vẻ mặt bối rối như thế." _

Mặt Âm Dạ lộ ra vẻ bối rối, hắn liền vội vã cúi đầu, e sợ nói : "Âm Dạ chỉ là một sát thủ, không dám nghĩ đến chuyện nhi nữ tình trường, Đại vương quá lo lắng rồi."

"Thật vậy sao?" Giọng Trác Nhiên rõ ràng mang theo nghi ngờ, nhưng mà, hắn lại chỉ là lạnh lùng hừ một tiếng, nói : "Thời gian ba ngày, hôm nay là ngày đầu tiên, tên Từ Mặc Hàn kia đã phái ra rất nhiều quân lực, lục soát toàn thành tìm kiếm Kiều Vô Song..."

Trác Nhiên dừng một chút, vẫn chưa nói tiếp phần sau.

Âm Dạ hình như hiểu được ý nghĩ của hắn, liền cung kính hỏi: "Đại vương có diệu kế gì?"

Trác Nhiên nhếch môi cười, đáy mắt lóe ra vẻ giao hoạt, lạnh lùng nói: "Chờ người của Từ Mặc Hàn bắt được nàng, người lập tức phái người đi cướp, nhớ kỹ, đừng bại lộ thân phận."

Trác Nhiên hắn sao có thể thật tình hợp tác cùng Từ Mặc Hàn được chứ?

Ý tưởng của Trác Nhiên là; lợi dụng quân lực của Từ Mặc Hàn lục soát toàn thành tìm kiếm Kiều Vô Song, lại lệnh cho thủ hạ ở lúc người của Từ Mặc Hàn tìm thấy Kiều Vô Song, đến làm bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau màn.

Phản danh sách kia còn đáng giá hơn cả ngọc tỷ, là tổ tiên của hắn dùng máu tươi đổi lấy bí mật, hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào nhìn trộm nội dung phản danh sách kia!

Âm Dạ cúi đầu, tóc trên trán che dấu bối rối ở trong đáy mắt hắn, hắn vẫn cung kính như cũ nói : "Thuộc hạ tuân mệnh." _

Âm Dạ xoay người rời đi, gió lạnh như băng thổi đánh vào trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn, làm trái tim của hắn càng thêm rét lạnh

Trác Nhiên này, giỏi về tâm kế như thế, Kiều Vô Song có thể tránh được kiếp nạn này sao?

Mà Từ Mặc Hàn nham hiểm kia, thật sự dễ lừa gạt như vậy sao...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ngày đầu tiên (2)

Dân chúng vẫn chen chúc nhau muốn đi ra ngoài cửa thành Nam quốc như cũ, đồng thời, một đám quân đội không ngừng tiến hành lục soát ở trong thành, cả Nam quốc nháy mắt hỗn loạn giống như ngày tận thế.

Trong lúc tình cảnh ở cổng thành rối loạn đến mức thị vệ sắp không thể chống đỡ được, thì một đội ngũ đồ rực, mang theo tiếng nhạc vui vẻ, hân hoan đến gần cửa thành.

Bình sĩ gác trên cửa thành vừa thấy, có người nói : "Đây là cái gì?"

"Là đội ngũ đón dâu."

"Mẹ nó, bây giờ xã hội loạn lạc, còn có người gả cưới."

Ngay lúc binh lính trên cửa thành nghị luận sôi nổi, thì một người rất nhanh tiến vào tầm mắt, người vừa đến nói bên tai đội trưởng thị vệ canh giữ cửa thành mấy câu, về mặt đội trưởng thị vệ kia vốn đã nghiêm túc, sau khi nghe thấy lời của người vừa đến, biểu cảm trên mặt càng thêm thận trọng.

Đội trưởng thị vệ nói : "Người xác định?"

Người vừa đến gật đầu khẳng định nói : "Tin tức truyền ra từ trong miệng Phán Nghi cô nương, người tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không sai."

Đội trưởng thị vệ nhìn về phía đội ngũ cưới vợ kia, ánh mắt lộ ra một chút vẻ tò mò, chỉ thấy hần chợt cười to nói : "Bản thân ta muốn nhìn xem, Kiều Vô Song làm cho lòng người cả Nam quốc lo sợ, cùng làm cho Hoàng thượng tức đến giậm chân thề phải bắt được kia, rốt cuộc là dạng nữ nhân gì."

Đội trưởng thị vệ ngừng cười, bỗng lạnh lùng hừ một tiếng, nói : "Đi, ngăn đội ngũ cưới vợ kia lại."

"Dạ!"

Đội trưởng thị vệ nói một câu xuống, mấy người binh lính phía sau, lập tức đi theo hần một mạch đi xuống, ngăn cản đội ngũ cưới vợ kia.

"Đứng lại, các ngươi là ai?"

Đi đầu đội ngũ đón dâu, chính là Trương Từ Thạc mặc hi phục đồ rực.

Trương Từ Thạc mặc quần áo tân lang vào xong thoạt nhìn vô cùng vui sướng, hần vốn đã anh tuấn, trên mặt tươi cười hạnh phúc nhìn qua càng thêm anh tuấn.

Thấy có người chặn đường, ánh mắt Trương Từ Thạc chợt lóe, lại cười nói : "Các vị đại ca, ta biết mấy ngày nay phong tỏa cửa thành, nhưng, ngày tốt tiêu đệ thành thân chính là được đại tiên(thầy bói) chọn ra, ngày lành tháng tốt đã đến, tiêu đệ sợ qua ngày tốt sẽ không may mắn, mong rằng các vị đại ca có thể châm chước cho."

Trương Từ Thạc nói xong, liền cấp cho bà mối giữ kiệu hoa một cái ánh mắt, bà mối kia hiểu ý, nhanh chóng tiến lên, lấy ra một cái túi vải, mặt cười mỉ mỉ, hai tay trình cho mấy người tiểu binh kia.

Mấy tên tiểu binh thấy túi vải phình lên kia, thì đã biết bên trong nhất định là bạc, bọn họ một mặt vừa hưng phấn vừa chờ mong, một mặt lại tỏ ra sợ hãi nhìn về phía đội trưởng thị vệ, giống như cảm thấy có một chút bối rối với sự tồn tại của hần.

Đội trưởng thị vệ ném qua một cái ánh mắt lạnh lùng, nói : "Lấy đi."

Trương Từ Thạc thấy vẻ mặt đội trưởng thị vệ lạnh như băng, liền cười nói : "Vị đại ca này, làm phiền người đi riêng cho tiện."

Đội trưởng thị vệ hoàn toàn không quan tâm, ánh mắt nhìn về phía kiệu hoa náo nhiệt kia, nói : "Vậy bên trong kiệu là ai?"

Trương Từ Thạc khẽ cười, nói : "Vị đại ca này, trong kiệu hoa đương nhiên là cô dâu."

Đội trưởng thị vệ cười lạnh nói : "Vậy sao."

Đội trưởng thị vệ cười lạnh một tiếng, nhanh chóng rút ra một bức hoạ, bỗng nhiên mở ra ở trước mặt Trương Từ Thạc, nói : "Nữ nhân này là tội phạm truy nã, chúng ta bây giờ có quyền lục soát tìm kiếm người khả nghi."

Nói xong, hần quay đầu lại lờm mấy tên tiểu binh đang ngây ngốc, nói : "Các ngươi thất thần làm gì, còn không mau đi tra xét."

Mấy tên tiểu binh cao ngát gật đầu giống như bói, run run chạy tới giữ kiệu hoa lại.

Trong lúc bọn họ tính toán muốn đi vào lục soát, thì Trương Từ Thạc nhanh chóng xoay người, lập tức nhảy xuống, sau đó trong nháy mắt, liền vọt đến giữ kiệu hoa, cũng ngăn cản mấy binh lính muốn đi vào lục soát, nói : "Mấy vị tiểu ca, chuyện này không tốt, cô dâu còn chưa có bái đường đã mở khăn voan hồng, không may mắn."

Tuy rằng lúc nói chuyện trên mặt hần tươi cười, nhưng đáy mắt lại hiện lên một chút vẻ bối rối.

Vì thế, cửa thành vốn đã hỗn loạn, ở đây càng diễn kịch tình càng cháy mạnh, có vẻ càng thêm hoa mắt.

Trong lúc hai đội nhân mã đang giằng co với nhau thì một lượng lớn quân đội khác bỗng nhiên hung hăng xông vào tầm mắt.

Bọn quan binh xông tới ác thanh ác khí (hung dữ) nói : "Tránh ra, mau tránh ra!"

Một ít đội ngũ vừa mới đi vào đội ngũ đón đầu không lâu, không đợi mọi người lấy lại tinh thần, đội trưởng ra lệnh một câu: "Bọn họ chính là tội phạm quan trọng bị Hoàng thượng hạ lệnh truy nã, bắt toàn bộ bọn họ lại cho ta..."

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngày đầu tiên 3

Tràng diện vốn đã rối mắt, sau khi một đội quan binh can thiệp vào thì không khí chung quanh càng trở nên áp lực, tất cả đều là cảnh giương cung bạt kiếm.

Bọn quan binh khí thế mãnh liệt, nhóm binh lính thủ thành đưa mắt nhìn nhau, mà Trương Từ Thạc một bộ vui mừng, lại khẽ nhủ thầm, tiếp theo ánh mắt chột lóe, liền làm mặt nịnh hót nói : "Mấy vị quan gia, tại hạ là con độc nhất của đại lão bản(ông chủ lớn) buôn gạo, mấy ngày trước đây đã chạy đến Nam quốc cưới tiểu thư nhà họ Niếp làm vợ, không biết hiện tại tình hình khẩn cấp, các vị quan gia, các vị châm chước cho, chúng ta chỉ là muốn thừa dịp ngày lành tháng tốt thành thân..."

Trương Từ Thạc nói một tràng dài lời nịnh hót, nhưng, cho dù hắn có đưa được đại lão bản buôn gạo bạc nhất bốn nước ra đây, thì quan binh và binh lính cũng không chịu xê xích.

Quan binh đi đầu nói : "Lãi nhai ít thôi, bắt hết mọi người ở đây lại cho ta."

Trương từ to lớn thấy nói bất quá, trên khuôn mặt anh tuần lộc ra một ít phiền não, hân hoan bỗng rồi nhìn qua kiệu hoa một chút, trong mắt lóe ra vẻ lo lắng, mắt thấy khuynh hướng càng ngày càng khẩn trương, hắn thì thảo cùi đầu nguyên rủa nói : "Chết tiệt..."

Bọn quan binh động, bọn chúng bao vây toàn bộ đội ngũ đón đầu, khí thế mãnh liệt, tư thế càng làm cho dân chúng xung quanh thêm hoảng loạn.

Quan binh thô lỗ mở kiệu hoa ra, nữ tử ngồi trong kiệu hoa, thân mình nhỏ bé dựa trên lưng kiêu, tiếng ồn ào giống như kinh động đến nàng, làm cả thân thể nàng căng thẳng.

Có người thô lỗ quát: "Chính là người này, bắt nàng ra cho ta!"

"A, quan binh này cướp người của chúng ta!"

Kiều Vô Song hiện tại chính là tội phạm truy nã, ai bắt được nàng thì tương đương chiếm được một đồng vàng lớn ban thưởng, rõ ràng là binh lính thủ thành bọn họ chặn đường trước, những quan binh này lại chạy tới cướp người, thật sự buồn cười.

"Làm sao, không phục à?"

Bọn lính tức giận bắt binh, bọn quan binh cũng không cam chịu yếu thế, vì thế, cả tràng diện trong nháy mắt từ chặn đường đội ngũ đón đầu, đến tranh đoạt cô dâu.

"Nữ nhân kia trị giá năm trăm lượng vàng, người nào cướp được thì cả đời không cần lo ăn mặc."

"Nhưng, tại sao phải nhường không công cho bọn chúng, đội trưởng, chúng ta liều mạng cùng bọn chúng."

"Câm mồm."

Đội trưởng binh lính thủ thành tức giận gầm lên một tiếng, mọi người phía sau bỗng sợ hãi lên tiếng.

Bộ dáng người đội trưởng binh lính kia rõ ràng có chút không vừa, lại cả ngày trung ra bộ mặt nghiêm khắc lạnh lùng, quăng một cái ánh mắt rét lạnh qua, bọn binh lính trọng tiền tại phía sau cũng chỉ có thể trầm mặc.

Đội trưởng binh lính dư sức nói: "Bất tội phạm truy nã đều là trách nhiệm của dân chúng Nam quốc không có chuyện trước sau."

Đội trưởng quan binh kia hình như sớm đã biết hắn, nghe hắn nói như vậy, liền cười nói: "Lâm Từ Quân, người quả nhiên thức thời."

Bọn tiểu binh phía sau Lâm Từ Quân tức giận bắt binh, nhưng ngại đội trưởng binh lính quan áp, lại không dám phát tác, chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt tức giận.

Trương Tử Thạc vẫn luôn trầm mặc trong lúc hai nhóm người ồn ào huyên náo liền đi đến bên cạnh kiệu hoa, khi hắn nhìn thấy bóng dáng cô dâu ở trong kiệu hoa kia thì lập tức nhủ mảy.

Bóng dáng kia...

Đang lúc hắn nghi hoặc thì quan binh thô lỗ đẩy hắn ra cũng mạnh mẽ kéo cô dâu từ trong kiệu hoa ra

Cô dâu hình như bị kinh hách, phát ra một đạo tiếng hét chói tai: "A...."

Mây Trương Tử Thạc nhúu lại càng sâu, trong lúc bọn quan binh bắt lấy 'Nữ nhân trị giá năm trăm lượng vàng' đẹp đường hồi phủ thì một đám hắc y nhân bất ngờ giáng từ trên trời xuống, trong nháy mắt, liền bao vây lấy toàn bộ đám quan binh.

Kết quả là, toàn bộ thiên hạ lại lộn xộn ——

Có quan binh kinh hô: "Không xong, có người muốn cướp tù nhân!"

Người nọ vừa dứt lời, hắc y sát thủ che mặt liền hung hăng cầm đao vung xuống, không lưu tình chút nào chém về phía quan binh, lập tức máu văng tung tóe bắn ra bốn phía, máu chảy thành sông.

Trong phút chốc, tiếng thét kinh hách chói tai, tiếng kêu cứu thảm thiết, cả tràng diện hỗn loạn giống như trời sụp đất nứt.

Một đám quan binh bị chém giết, cô dâu bị một hắc y nhân cường chế mang đi, mà ngay lúc cô dâu bị mang đi thì ngay sau đó, mấy hắc y nhân cũng nhanh chóng rời đi.

Mãi cho đến lúc hắc y nhân rời đi, đám binh lính thủ thành sững sốt hồi lâu này mới hồi phục lại tinh thần.

"Đội trưởng, này... Sao lại thế này?"

Thấy cảnh máu tanh kia, có người kinh hồn bạt vía nói: "Là vì đoạt nữ nhân trị giá năm trăm lượng vàng kia sao?"

Lâm Tử Quân từ trong ngây ngốc hoàn hồn, ánh mắt chợt lóe, bỗng nhiên ác liệt nói: "Người nam nhân kia đâu?"

"Hồngбет, nam nhân kia và Kiều Vô Song cùng một bọn, để hắn trốn thoát rồi."

Có người cúi đầu nguyên rửa nói: "Mẹ nó, nay khờ dại mẹ nó tà môn!"

Nếu như bọn họ bắt được nữ nhân kia đầu tiên, có phải thì thể nằm trên mặt đất liền biến thành bọn họ hay không?

Nghĩ đến khả năng này, mấy tên lính quyền nhện không được run rẩy.

May là đội trưởng bọn họ ngăn cản bọn họ, bằng không hôm nay chết chính là bọn họ nha

"Đội trưởng, tiếp theo nên làm sao bây giờ?"

Lâm Tử Quân nói: "Đương nhiên là phải báo cáo triều đình."

Mấy tên lính quyền vội vàng đi dọn dẹp máu tanh trên mặt đất, Lâm Tử Quân hít mắt lại, ánh mắt cảnh giác quan sát bốn phía, đúng lúc này, bỗng xuất hiện một tia sáng chói mắt hấp dẫn sự chú ý của hắn, hắn nhìn lại hướng tia sáng kia quét qua, bỗng thấy bóng dáng chợt lóe rồi biến mất.

Ánh mắt Lâm Tử Quân chợt lóe, bất ngờ đuổi theo hướng bóng dáng kia quét qua...

Nhếch môi cười lạnh, hắn âm thầm thề; hắn nhất định phải bắt được người lên lút kia!

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ngày đầu tiên 4

Một bóng dáng đỏ thẫm chợt lóe ra từ cửa thành rồi biến mất nơi phố xá sầm uất, mà bóng trắng theo sát phía sau cũng theo đó mà đi.

Trong nháy mắt, bóng trắng liền chắn ở phía trước bóng dáng đỏ thẫm, trên dung nhan hại nước hại dân của Hoàn Nhan Tuyệt Thế lộ ra một nụ cười sáng lạn, hắn ngăn cản Kiều Vô Song muốn rời đi, về mặt tò mò nói: "Nha đầu, lấy đồ chơi kia ra cho ta nhìn một cái, ta còn chưa có chơi đủ đâu."

Kiều Vô Song tức giận trừng hấn liếc mắt một cái, nói : "Cũng tại anh để lộ hành tung của chúng ta."

Hoàn Nhan Tuyết Thế khinh thường xì một tiếng, nói : "Đội trưởng thù thành kia vốn không phải đối thủ của anh."

Kiều Vô Song hừ một tiếng, nói : "Tuy rằng tôi rất điên cuồng, nhưng tôi chưa bao giờ khinh địch cả."

Mặt Hoàn Nhan Tuyết Thế ngạo mạn nói : "Anh cũng không có khinh địch nha, hấn có lẽ có thể bắt được em, nhưng chưa chắc có thể bắt được anh."

Kiều Vô Song nhất thời chán nản, nghiêng răng nghiêng lợi nói : "Anh có ý gì?"

Hấn định ở đây nói khoác sao?

Hoàn Nhan Tuyết Thế nhếch môi cười, lại lộ ra tươi cười sáng lạn làm người ta chói mắt, trong lúc Kiêu Vô Song nhìn đến thất thần thì một giây sau bóng dáng của hấn khẽ động, rất nhanh liền đoạt lấy ống nhòm trong tay Kiêu Vô Song.

Hấn vừa nghiên cứu ống nhòm, vừa lầm bầm nói: "Chắc chắn, đồ chơi này tuy rằng kém hơn kính viễn vọng kia nhưng lại có thể đứng từ xa xem một hồi kịch hay như vậy, quả thật không tệ."

Kiều Vô Song khinh thường, lôi kéo Hoàn Nhan Tuyết Thế nhanh chóng rời khỏi hiện trường, nói : "Lại nhải ít thôi, chúng ta phải nhanh chút đuổi theo đám hắc y nhân kia."

Chỉ có đuổi theo đám hắc y nhân kia, cô mới có thể biết được trò hề này là kế hoạch của ai.

Hoàn Nhan Tuyết Thế đang muốn nói chuyện, thì bóng dáng Lâm Từ Quân bỗng xuất hiện trong tầm mắt, khi hấn thấy một bóng dáng đỏ thẫm và một bóng trắng quét qua trên đường thì hấn dám chắc hai người kia chính là nhân vật hấn cho là khả nghi.

Lâm Từ Quân lớn tiếng hô: "Đứng lại, không được chạy."

"Ngươi xem " Kiêu Vô Song trề môi nói : "Đều tại anh, hấn thật sự đuổi theo tới đây."

Cô rất ít tức giận, cũng rất ít lúc tức giận cùng trề môi, bộ dáng kia thật giống như nữ tử thông thường đang làm nũng, vừa hoạt bát vừa đáng yêu, Hoàn Nhan Tuyết Thế nhìn thiếu chút nữa muốn hôn cô một cái ngay giữa ban ngày ban mặt.

Hoàn Nhan Tuyết Thế cố nén xúc động muốn hôn nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Kiêu Vô Song, nhếch miệng cười nói: "Không sợ, nắm chặt anh."

Đôi mắt mê hoặc lòng người của hấn chợt hiện lên một chút hứng thú, âm thầm đánh giá đuổi theo cánh rừng quân liếc mắt một cái, chỉ thấy hấn nhếch miệng cười, miệng phát ra một từ "Thiểm".

Trong nháy mắt, hai bóng dáng kia bỗng biến mất trong tầm mắt của Lâm Từ Quân.

Về mặt Lâm Từ Quân lúc nhìn thấy hai bóng dáng đột nhiên biến mất thì trở nên vô cùng kinh ngạc. Trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, ngay cả khuôn mặt tuấn tú trong nháy mắt cũng trở nên cứng đờ.

Hấn không thể tưởng tượng nổi dụi dụi mắt; hai người kia thế nhưng trong nháy mắt biến mất ở trước mắt của hấn!

Tốc độ quý dị kia khiến tim hấn bỗng đập nhanh hơn, hấn thì thảo tự nói: "Chết tiệt, rốt cuộc bọn họ là ai?"

Nhóm hắc y sát thủ mạng cô dâu đi, sau khi xuyên qua một rừng cây rậm rạp, liền đi vào trong một mật động.

Trong mật động, Âm Dạ sớm đã đợi từ lâu, chờ lúc trông thấy mấy hắc y sát thủ khiêng cô dâu trở lại trụ sở tạm thời, tâm tình của hấn lại trở nên phức tạp.

"Âm Dạ, người chúng ta đã bắt tới."

Âm Dạ gật đầu nói: "Đại vương sẽ ban thưởng cho các ngươi."

Từ từ đi qua chỗ cô dâu bị trói, lúc bước chân càng ngày càng gần, thì Âm Dạ bỗng cảm thấy tâm tình của mình rất phức tạp.

Nội tâm hấn điên cuồng, giống như rất muốn nhìn thấy người nào đó, lại giống như rất không muốn nhìn thấy người nào đó là cô dâu trước mặt này.

Loại tâm tình rắc rối phức tạp này làm cho khuôn mặt tuấn tú của hấn chút cứng ngắc cùng khó chịu, tay hấn đưa ra, kéo khăn voan hồng của tân nương xuống, mãi cho đến lúc nhìn thấy bộ dáng cô dâu, hấn bỗng kinh ngạc nói : "Phân Hương?"

Mấy hắc y sát thủ rồi rít sợ hãi nói : "Hả, là Phân Hương đại nhân."

Tất cả mọi người vô cùng khiếp sợ, nhưng mà ai cũng không có phát hiện, về mặt kinh ngạc của Âm Dạ lúc trước, biến thành yên lòng.

"Uhm Uhm—— "

Cổ họng Phân Hương phát không ra lời, chỉ có thể phát ra tiếng máy tiếng 'Uhm uhm' đơn thuần.

Ánh mắt Âm Dạ chợt lóe, liền đi đến bên cạnh Phân Hương, điểm vào á huyệt của nàng, nói : "Phân Hương, tại sao là nguoi?"

Đại vương không phải phái nàng ẩn núp ở bên cạnh Kiều Vô Song sao?

Khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu của Phân Hương giãn đến đỏ bừng, đôi mắt trong veo như nước đã tràn ngập vẻ oán hận, giọng nói ngọt ngào kèm theo cảm phẫn nói : "Mấy người các nguoi là đồ ngu, trước khi bắt người không biết xác nhận thân phận trước sao?"

Mấy hắc y nhân đưa mắt nhìn nhau, về mặt một người ủy khuất nói : "Phân Hương đại nhân, chúng ta cũng không biết người ngồi ở trong kiệu hoa là nguoi..."

"Phân Hương, có chuyện gì xảy ra sao?"

Phân Hương nghiêng răng nghiêng lợi phẫn nộ nói: "Còn có thể xảy ra chuyện gì nữa, Kiều Vô Song kia khẳng định đã sớm hoài nghi thân phận của ta, lại có ý nói dối cho ta nghe, chúng ta đều bị Kiều Vô Song lừa gạt!"

Nhìn thấy vẻ mặt thẹn quá hóa giận của Phân Hương, Âm Dạ cười thầm nói: "Kiều Vô Song, thực sự có bản lĩnh làm toàn bộ thế giới sôi sục..."

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ngày đầu tiên 5

Đêm khuya, trên bầu trời rải rác mấy ánh sao mờ nhạt. Cho dù tới đêm khuya, ở khắp phố lớn ngõ nhỏ của Nam quốc đều là binh lính đi tìm kiếm Kiều Vô Song.

'Choang' một tiếng thật lớn, trong cung điện xa hoa vang lên tiếng và chạm chói tai, vật thể kim loại hung hăng đập vào người Phân Hương.

Tiếng vật thể kim loại kia nghe vào trong tai nàng thật giống như một thanh đao bén nhọn, hung hăng cắt đứt thần kinh chỗ màng nhĩ của nàng, đầu nàng phát ra tiếng 'ong ong', chỉ cảm thấy toàn bộ đại não đều ở quanh quẩn tiếng vang của vật thể kim loại va chạm vào, thần kinh chỗ lỗ tai bỗng tê rần, nàng đưa tay vừa sờ, lại thấy một chút hồng hồng.

Về mặt Phân Hương sợ hãi, thờ dốc một tiếng, bỗng quỳ ở trên mặt đất, và nói : "Đại vương bớt giận."

Đôi mắt thâm trầm của Trác Nhiên nhú lại, "Phân Hương, nguoi làm việc luôn để cho bản vương yên tâm, vì sao lần này lại thất thủ!"

Phân Hương cúi đầu, mấy sợi tóc trên trán che đi đáy mắt không cam lòng của nàng, song giọng nói ngọt vẫn duy trì thái độ tăng bốc như trước: "Đại vương, tiểu nhân cẩn thận từng bước một, hoàn toàn dựa theo kế hoạch làm việc, nhưng không ngờ Kiều vô Song lại giao hoạt như vậy, nàng vốn không tin tưởng bất kì kẻ nào, cho nên ta mới có thể bị nàng lừa..."

"Đây chỉ là đang tìm cơ cho sai lầm của bản thân." Giọng nói của Trác Nhiên như hằm hằm, hần nghiêng răng nghiêng lợi nói : "Bản vương để nguoi ẩn núp bên cạnh Kiều Vô Song, nhưng có tra được nhược điểm của nàng không?"

Phân Hương lắc đầu, về mặt sợ hãi nói : "Đại vương, nàng rất cẩn thận, làm chuyện gì cũng không cho nhân tham gia, cho nên chuyện của nàng cái gì ta cũng không biết."

Trác Nhiên xiết chặt nắm tay, phẫn nộ hung hăng vỗ xuống bàn.

Dùng sức vung tay áo, giận dữ dùng sức quét qua đồ trên bàn một lượt, phát ra tiếng va chạm thật lớn, lại cúi đầu xuống nguyên rủa nói : "Phế vật vô dụng!"

Phân Hương cúi đầu, cố gắng che đi ánh mắt tức giận.

Nhưng mà, nàng dường như nghĩ tới điều gì, đôi mắt linh lợi giao hoạt vừa chuyển, nói : "Nhưng tiểu nhân đã phát hiện một chuyện khác thường..."

Ánh mắt Trác Nhiên trầm xuống, nói : "Nói."

Ánh mắt Phân Hương chợt lóe, nói : "Tuy rằng nàng không cho tiểu nhân tham gia hoạt động gì, nhưng giữa đêm khuya khoắt rõ ràng tiểu nhân nghe thấy một tiếng động lạ."

Lông mày Trác Nhiên nhú lại, nói : "Tiếng động lạ gì?"

Phân Hương nói : "Sau khi tiểu nhân tiếp xúc với Kiều Vô Song, phát hiện nàng dường như chỉ quen đầu sỏ lĩnh đánh thuê(dong binh) Trương Tử Thạc. Nhưng mà, bằng phán đoán và phân tích giọng nói của tiểu nhân với mỗi người, phát hiện còn có một người nam nhân đang âm thầm lui tới với Kiều Vô Song."

Trác Nhiên sau lưng có một 'Âm sát môn', mà môn phái này ít có người biết, bởi vì mỗi người ở đây đều chỉ cố gắng sức lực vì hấn.

Người ở trong Âm sát môn chia làm hai cấp—— Cấp cao đều có dị năng đặc biệt trong người cấp bậc 'Đại nhân', cấp thấp là cấp bậc 'Sát thủ' bình thường.

Cho nên, cấp cao đều có được dị năng trời ban.

Tỷ như Âm Dạ, hấn có thể ở chạy băng băng mà tốc độ còn quý dị giống như gió, nhanh đến mức làm cho người ta không thể phát hiện.

Còn dị năng đặc biệt của Phân Hương là thính giác, thính giác nhạy cảm của nàng có thể nghe được động tĩnh rất nhỏ trong vòng xung quanh hai mươi dặm.

Cho nên, ngày ấy dù cho Hoàn Nhan Tuyết Thế sử dụng màn hào quang ngăn cánh âm thanh, nhưng thính giác nhạy cảm của Phân Hương, vẫn nghe được động tĩnh rất nhỏ như cũ.

Động tĩnh rất nhỏ kia, để cho Phân Hương phán đoán đó là giọng nói của nam tử.

Đúng vậy, đây chẳng qua là phán đoán đơn thuần của nàng, cũng không phải nghe rõ ràng một câu đầy đủ.

Cho nên, vẻ mặt của Phân Hương tuy rằng trấn định, nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ né tránh, may mắn nàng luôn luôn cúi đầu, sợi tóc trên trán che đi ánh mắt mập mờ của nàng, đơn giản vẫn chưa để tâm cơ sâu nặng Trác Nhiên phát hiện.

Trác Nhiên nghi hoặc hỏi: "Nam nhân kia không phải Trương Tử Thạc sao?"

Phân Hương gật đầu nói: "Tiểu nhân có thể nhận định hấn tuyệt đối không phải Trương Tử Thạc."

Ánh mắt thâm trầm của Trác Nhiên hơi dao động, thấp giọng lầm bầm nói: "Vậy... Hấn là ai đây?"

Âm Dạ ở bên cạnh vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng, lúc nghe đến có một người nam nhân khác âm thầm lui tới với Kiều Vô Song thì, tâm trạng bỗng nặng nề.

Ánh mắt hấn buồn bã, không ai phát hiện ánh mắt hấn lóe lên nhàn nhạt vẻ bi thương.

Trong ngực ần ần đau, suy nghĩ luôn luôn quanh quẩn cùng một vấn đề; nam nhân âm thầm lui tới với Kiều Vô Song kia rốt cuộc là ai...

Âm Dạ thâm nhin xuống loại cảm xúc xa lạ này, rất nhanh liền thu liễm bi thương nơi đáy mắt, hấn hơi hơi cúi đầu, nói : "Đại vương, hai ngày kế tiếp, chúng ta nên làm thế nào để bắt được Kiều Vô Song đây?"

Trác Nhiên nói : "Từ Mặc Hàn bên kia có động tĩnh gì không?"

Âm Dạ nói : "Hoàng đế Nam quốc phái ra một lượng quan binh cùng binh lính lớn lục soát toàn thành một ngày một đêm, nhưng đến nay vẫn chưa bắt được nàng."

"Từ Mặc Hàn âm hiểm giao hoạt, không có khả năng đơn thuần làm âm mưu chuyện này lớn như vậy." Đôi mắt thâm trầm của Trác Nhiên lóe lên ánh sáng giao hoạt, hấn âm thầm tổng kết nói : "Hấn ra lệnh nhất định là có mục đích."

Trác Nhiên trầm giọng ra lệnh: "Phân Hương, cận thận nghe ngóng bất cứ âm thanh gì phát ra bên cạnh Từ Mặc Hàn, bốn vương phải biết kế hoạch chân chính của hấn."

Ngay lúc hấn vừa dứt thì, Phân Hương bỗng ngừng đầu, vốn là ánh mắt lạnh trí liếc nhìn bốn phía, cuối cùng giọng nói tràn ngập cảnh giác nói : "Không tốt, có người!"

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngày đầu tiên 6

Trong cung điện phồn hoa, lỗ tai nhanh nhạy của Phân Hương hơi động một chút, phát hiện một đạo âm thanh rất nhỏ, nàng nhất thời cảnh giác nói : "Không tốt, có người."

Vừa dứt lời, Trác Nhiên ở sau bàn bỗng đứng lên, đang muốn hành động thì, ngoài điện truyền đến một đạo âm thanh thông báo vang dội: "Hoàng thượng giá lâm ——"

Trác Nhiên hơi nghi ngờ nhìn về phía Phân Hương, mắt Phân Hương vừa chuyển, lại lắc lắc đầu với Trác Nhiên.

Ban nãy nàng quả thật nghe được một đạo âm thanh rất nhỏ, trong lúc nàng cảnh giác phát hiện được tiếng động rất nhỏ kia thì, một đạo âm thanh khác lẫn lộn ở cùng một chỗ với đạo âm thanh rất nhỏ kia, khiến thính giác của nàng nhất thời sinh ra sự hỗn loạn.

Nhưng mà, hỗn loạn này duy trì không đến một khắc, Phân Hương liền quả quyết phán đoán, đạo âm thanh rất nhỏ kia, nhất định không phải Từ Mặc Hàn mang đến.

Nhận thấy Phân Hương đặc biệt cảnh giác, trong đôi mắt thâm trầm của Trác Nhiên hiện lên một chút vẻ khác thường, hần nhẹ nhàng phát tay, ý bảo hai người Âm Dạ và Phân Hương rời đi.

Âm Dạ và Phân Hương ần ý gật gật đầu, trong nháy mắt, Âm Dạ lấy tốc độ nhanh nhất biến mất vô tung.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lúc Từ Mặc Hàn tiến vào trong cung điện của Trác Nhiên, thì bóng dáng Phân Hương cũng núp vào trong sảnh.

Trác Nhiên vẫn chưa đứng lên, mà chỉ ngồi ở trên ghế tử mộc sau bàn tử trên cao nhìn xuống, lại cười lạnh nói: "Không biết Hoàng đế Nam quốc đêm khuya tới chơi, có chuyện gì quan trọng sao?"

Từ Mặc Hàn thấy thế, cũng không giận chó đánh mèo vô lý với hắn, chỉ là vung ống tay áo lên, liền ngồi ở ghế khách.

Ánh mắt cơ trí của Từ Mặc Hàn, lại lộ ra một chút tươi cười tùy ý, hơi hột nói: "Đại vương Đông quốc có nghe nói chuyện xảy ra ở cửa thành hôm nay không?"

Lông mày Trác Nhiên nhíu lại, nói : "Cửa thành xảy ra chuyện gì à?"

Ánh mắt Từ Mặc Hàn trầm xuống, nụ cười bên môi lại càng rộng, trong mũi hắn phát ra một đạo tiếng hừ lạnh rất nhỏ, nói : "Không biết từ đâu tới một số nhân vật khả nghi, lại ở giữa ban ngày ban mặt, giết chết mấy chục mạng người."

Trác Nhiên vẫn không làm ra vẻ mặt giả bộ tiếc hận, còn không chút để ý vừa vuốt vuốt tay quay trên ngón cái, vừa trước sau như một hồ hững nói: "Lại là Kiều Vô Song làm à?"

Từ Mặc Hàn cười một tiếng, nói : "Cũng không thấy được..."

Nói tới chỗ này, ánh mắt hắn chợt lóe, ánh mắt mang theo nghi ngờ nhìn về phía Trác Nhiên, nói : "Hay là, có một số người muốn chơi bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau xem xiếc."

Trác Nhiên cũng cười nói: "Hoàng thượng Nam quốc thực thích nói giỡn, địch nhân lớn nhất của chúng ta bây giờ chính là nữ nhân điên cuồng Kiều Vô Song kia, hiện tại cần nhất chính là bắt được người đàn bà kia, chứ không phải ở chỗ này nghĩ lung tung."

Từ Mặc Hàn hơi híp híp mắt, ánh mắt cơ trí hiện lên một chút ám quang, lại rất nhanh dùng nụ cười giống như yêu nghiệt của hắn che đi, tiếng nói trầm thấp thoáng hiện lên một chút cười chua xót, nói : "Trẫm phái ra lượng quan binh và binh lính lớn không ngừng tìm kiếm một ngày một đêm. Một ngày sắp qua, lại vẫn không tìm thấy bóng dáng Kiều Vô Song như trước, người nói, nàng có thể ẩn núp ở chỗ nào?"

Trác Nhiên chìa ngón tay thon dài ra, để lên trán, vẻ mặt trầm tư.

Kiều Vô Song này, nàng có dung nhan tuyệt thế, có tác phong điên cuồng, tính khí cường ngạnh, sự tồn tại của nàng thật giống như một thiên thần cơ trí, thông minh lạnh lợi.

Ở trong tình huống nguy cơ trùng trùng, thập diện mai phục, trong thời khắc nguy nan, bằng sự giao hoạt của nàng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng hiện thân.

Như vậy, rốt cuộc nàng trốn ở chỗ nào được chứ?

Trong lúc Trác Nhiên trầm tư thì, Từ Mặc Hàn nói : "Phong tỏa cửa thành, thì tương đương với quấy nhiễu lòng dân. Trẫm làm như thế, chẳng qua là nghĩ trong vòng một ngày có thể bắt được Kiều vô Song, không ngờ, hôm nay nàng lại lừa tất cả mọi người."

Lông mày Trác Nhiên nhíu lại, nghi ngờ nói: "Nàng lừa tất cả mọi người ư?"

Từ Mặc Hàn nói : "Ở cùng một ngày, Nam quốc có Lục gia giả nữ nhi."

Ánh mắt Từ Mặc Hàn trầm xuống, vừa nghĩ tới tác phong của Kiều Vô Song, lại khơi mào hứng thú của hắn, hắn nhếch miệng ... một cái, cười nói: "Cũng vừa lúc đó, có người thả ra tin tức cô dâu chính là tội phạm truy nã. Vì thế, cả thành Nam quốc náo loạn đủ loại chuyện cười."

Nói tới chỗ này, Từ Mặc Hàn cười càng sáng lạn, nhìn về phía ánh mắt Trác Nhiên, lại có một chút vui sướng khi người gặp họa.

"Trẫm nghĩ, đám hắc y nhân thân phận khả nghi này, tổn công tổn sức đi bắt cô đầu kia, nhất định là kẻ chết thay."

Lời của Từ Mặc Hàn thật giống như là đang chế giễu, trong đôi mắt thâm trầm của Trác Nhiên hiện ra lửa giận, nhưng, hắn lại chỉ là nổi gân môi, cố gắng đè nén nội tâm phẫn nộ, giọng nói giống như hàn băng lạnh lùng phun ra mấy lời tàn nhẫn: "Chỉ cần để bản vương bắt được nàng, nhất định sẽ không để cho nàng sống dễ chịu..."

Trác Nhiên phần nộ hoàn toàn không biết, hắn cho là lời nói vô ý, nhưng lại lộ ra cảm xúc thẹn quá hóa giận.

Từ Mặc Hàn hơi nhíu mày, khóe miệng cười sáng lạn lại biến thành một chút cười lạnh.

Mặc kệ là Trác Nhiên, hay Kiều Vô Song..

Một người hắn cũng sẽ không bỏ qua!

Ai, vốn định viết một người chỉ số thông minh tâm cơ chiến tương đối cao, nhưng hình như có chút thất bại nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sủng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ngày thứ hai (1)

Đêm khuya, Trác Nhiên và Từ Mặc Hàn nói chuyện, vạch kế hoạch xem cần phải dùng cách nào để bắt được Kiều Vô Song.

Thấm thoát, những ánh sao rải rác trong đêm tối dần dần tàn đi. Tia sáng đầu tiên xuyên qua cửa sổ đẹp đẽ chiếu lên một đường như mộng ảo, vàng sáng mộng ảo kia chiếu vào hai nam nhân xuất chúng thật giống như một bức tranh mỹ nam cổ xưa, thực loá mắt.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Trác Nhiên lộ ra một chút cười nhạt, nói : "Dựa theo kế hoạch này, Kiều Vô Song nhất định sẽ mắc mưu."

Từ Mặc Hàn lại không tự tin như thế, chỉ thấy hắn nhướn mày, vẻ mặt trầm trọng nói: "Trẫm chỉ sợ, nàng lại giờ trò treu chọc nào đó, cố ý lừa gạt tâm tư chúng ta."

Trác Nhiên hừ lạnh một tiếng, nói : "Nếu nàng thật sự thông minh, thì cũng không có sử dụng cùng một mưu kế."

Mặc kệ Trác Nhiên hay Từ Mặc Hàn, cho dù bọn họ đều trong ngoài không đồng nhất, nhưng điểm duy nhất giống nhau chính là mãnh liệt muốn bắt được Kiều Vô Song điên cuồng kia.

Mất thấy ngày thứ hai sắp đến, hai người bàn bạc kế hoạch một đêm, đã có chút mệt mỏi.

Sau khi trù tính kế hoạch xong, Từ Mặc Hàn vội vàng chuẩn bị lâm triều, còn Trác Nhiên, đã bắt đầu chuẩn bị hành động...

Mà bọn họ hoàn toàn không biết, kế hoạch bọn họ bàn bạc cả buổi tối, đều bị một nam nhân nào đó cố ý nghe được.

Trong lúc Từ Mặc Hàn và Trác Nhiên chia nhau làm việc thì, ở góc phòng tối tăm trong cung điện xa hoa của Trác Nhiên, xuất hiện hai bóng trắng.

Hai tay Hoàn Nhan Tuyệt Thế khoanh trước ngực, thân mình cao gầy không chút để ý dựa ở góc phòng, đôi mắt mê hoặc lòng người lóe ra ánh sáng rực rỡ mê người, môi mông quẩy rừ hơi hơi nhếch lên lộ ra một nụ cười khinh thường, giọng nói đầy từ tính chặc chặc nói: "Bọn chúng muốn mở cửa thành, bỏ lệnh truy nã em, dụ em mắc câu?"

Cười một tiếng, hắn tiếp tục nói: "thủ đoạn nhỏ này, còn muốn làm em mắc câu, quả thực đúng là người ngốc nói mê."

Đối với hành vi rình coi nghe lén Hoàn Nhan Tuyệt Thế không hề thấy nhục nhã, Kiều Vô Song rất mất hình tượng liếc mắt nhìn hắn một cái, nói : "Lần sau đừng dẫn tôi đi nghe lén biết không?"

Lông mày của Hoàn Nhan Tuyệt Thế nhíu lại, hùng hồn nói : "Nhưng anh dẫn em quang minh chính đại nghe, chỉ là bọn chúng ngu ngốc, không phát hiện chúng ta, này cũng không tính là rình coi nghe lén nha."

Kiều Vô Song khinh bỉ, nói : "Nếu không phải anh sử dụng tà môn yêu thuật, đến nỗi làm cho đối phương không phát hiện được sự tồn tại của chúng ta?"

Trên thực tế, từ trước lúc Từ Mặc Hàn tiến vào cung điện này, bọn họ đã đến nơi đây.

Cũng chính là lúc bọn họ vừa mới đến đây thì cô cảm thấy hành vi nghe lên thật đáng xấu hổ, vì thế quyết định rời đi.

Nhưng Hoàn Nhan Tuyệt Thế vô si kia cố chấp lời cô, thấy cô buồn bực thì, lại kéo cô xuyên qua vách tường, rồi ẩn thân tiến vào cung điện này.

Trong lúc này, cô nương dùng tên giả là Hương Nhi, cũng chính là Phân Hương tại thỉnh lạ thường kia, hình như nghe được động tĩnh của bọn họ, lại cảnh giác.

Cô thấy rõ ràng, trên khuôn mặt hại nước hại dân của Hoàn Nhan Tuyệt Thế, vẻ mặt vốn tươi cười sáng lạn, lúc biết Phân Hương phát hiện được sự tồn tại của mình thì, trên dung mạo tuyệt thế thoáng hiện lên một chút ưu sầu thật sâu.

Tuy rằng, cuối cùng hắn dùng cách cười đùa cợt nhả để che dấu, nhưng tâm tư kỹ càng như Kiều Vô Song, đã phát hiện được vẻ mặt khác thường cùng không được tự nhiên của hắn.

Loại vẻ mặt không được tự nhiên cùng khác thường này của hắn, khiến Kiều Vô Song cảm giác được trên người Hoàn Nhan Tuyệt có chút mỏng manh

Ở trong suy nghĩ của cô, cô cảm thấy Hoàn Nhan Tuyệt Thế thoát nhìn rất thần bí, hành vi cử chỉ càng điên cuồng hơn cô.

Nhưng, lần đầu tiên thấy bộ dáng yếu ớt của hắn, lại khiến trong lòng Kiều Vô Song như bị quất, lại có một loại...

Kiều Vô Song nấp máy môi, cố gắng đè nén cảm xúc cuộn cuộn nơi đáy lòng, ra vẻ trấn định nói : "Đánh cuộc ba ngày, là đánh cuộc giữa ta và Từ Mặc Hàn cùng Trắc Nhiên."

Nói tới đây, cô hết sức chăm chú nhìn về phía Hoàn Nhan Tuyệt Thế, nói : "Tôi hi vọng ba ngày này, là dùng năng lực của mình đánh bại bọn họ, mà không phải lợi dụng lợi dụng dị năng của anh để chiến thắng."

Cô hơi hơi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp thông minh lanh lợi lộ ra khí phách không chịu thua, khí chất kia không giống người thường, làm dung nhan tuyệt sắc của cô càng thêm đoạt tâm người.

Hoàn Nhan Tuyệt Thế bị bộ dáng cố chấp của cô làm cho tâm động thật sâu, rồi lại vì bộ dáng cố chấp của cô làm cho bất đắc dĩ thật sâu, đôi mắt mê hoặc lòng người dừng ở trên người cô, giọng nói giàu từ tính mang theo một ít chua xót nói : "Nha đầu, em..."

Hắn nuốt nuốt hương vị chua xót trong miệng, bất đắc dĩ nói: "Đây là muốn đuổi anh đi sao?"

Đôi mắt mê hoặc lòng người bỗng buồn bã, bộ dáng lúc này của hắn thật giống một tiểu hài tử bị thương, giọng nói chua xót, hình như trong mũi hắn còn phát một tiếng hừ lạnh tự giễu.

"Cũng đúng, từ trước tới nay em chưa từng để anh vào trong mắt..."

Kiều Vô Song không biết phải làm sao, đôi mắt thông minh lanh lợi mang theo mê mang, chớp chớp mấy cái.

Hoàn Nhan Tuyệt Thế này, vì sao nói một cô nghe cũng không hiểu?

Nhưng, trong đầu cô bỗng lóe lên bóng dáng mỏng manh của hắn rồi biến mất, trong lòng vừa mới dâng lên thương hại, liền hung hăng thu hồi.

Gắt gao nắm chặt nắm tay, ánh mắt Kiều Vô Song hơi doạ động, bộ dáng có chút khó chịu, giọng điệu lại vô cùng cường thế nói : "Mặc kệ như thế nào, hai ngày cuối cùng, không cho anh đi theo tôi."

Là cô nhận đánh cuộc, cho nên tiến hành nhất định phải do cô đích thân đi hoàn thành.

Cô không ghét sự tồn tại của hắn, cũng không phải không cần sự giúp đỡ của hắn, mà là...

Kiều Vô Song rất nhanh thu lại cảm xúc phức tạp ở trong lòng, mạnh mẽ quay người lại, giọng bình tĩnh nói : "Nếu có duyên, ba ngày sau, gặp ở chỗ tiếp giáp khách điểm Vân Hương."

Vừa dứt lời, Kiều Vô Song rất nhanh rời đi chỗ này, như là chạy nạn, bóng dáng lộ ra chút vội vàng.

Nhìn thấy bóng lưng cô dần dần đi xa, đôi mắt mê hoặc lòng người của Hoàn Nhan Tuyệt Thế càng tối tăm, khóe miệng lộ ra một chút tươi cười chua xót, hắn nắm chặt nắm tay, giọng nói giàu từ tính phá lệ khàn khàn: "Chiến nhi của anh, đến khi nào em mới không để ý đến thân phận hèn mọn kia của anh..."

Mấy trăm năm chờ đợi, cuối cùng vẫn là rơi vào bể khổ...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Ngày thứ hai 2

Lúc mặt trời đỏ rực xuyên qua mây núi, lộ ra ánh sáng thì mặt đất vốn mờ ảo bỗng trở nên sáng ngời.

Cửa thành Nam quốc khôi phục giao thông, song, từng người dân chúng ra vào, lại nhất định phải để binh lính thủ thành lục soát nghiêm ngặt thì, mới có thể giành được tự do chân chính.

Lâm Từ Quân ở phía trên cửa thành dò xét qua lại, trên khuôn mặt anh tuần vẫn luôn duy trì cảnh giác, chỉ cần vừa nghĩ tới hai người quý dị kia, thì toàn bộ thần kinh trên người hắn đều trở nên căng thẳng.

Trên đường cái nhón nha nhón nháo, một bóng trắng bỗng xuất hiện thu hút lực chú ý của Lâm Từ Quân.

Người nọ...

Ánh mắt Lâm Từ Quân chợt lóe, trong đầu dần dần nhớ lại ——

Bóng trắng quét qua kia, đúng là nam nhân thần bí xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất ngày đó.

Về mặt hán lạnh lùng, nhanh chóng chạy băng băng từ trên cửa thành xuống.

Mà bên kia, một thân trắng như tuyết của Hoàn Nhan Tuyết Thế, vẫn hé ra một tuần dung hại nước hại dân, cùng nhau đi tới, trăm phần trăm lát nữa, khiến hắn trở thành tiêu điểm của mọi người.

Nhưng trên tuần dung kia nồng đậm bi thương, trở thành chủ đề để người đi đường chỉ trỏ, bàn tán sôi nổi.

Hắn giống như mất đi cột trụ tinh thần, đôi mắt vốn mê hoặc lòng người, lại tối tăm thật giống như bầu trời đêm không có ánh sao, môi mỏng gọi cảm mất đi rực rỡ lóa mắt trước kia, đi qua ở trên đường không hề có tinh thần.

Nếu không phải lúc này về mặt của hắn bi thương, thì đám dân chúng đang bàn tán sôi nổi ở xung quanh sớm đã như sói đói nhào về phía người xuất chúng là hắn.

Lâm Từ Quân bị biểu cảm bi thương trên mặt hắn làm cho nghi hoặc, hắn hơi sững sờ, lại rất nhanh khôi phục lại về mặt lạnh lùng, nói : "Đứng lại!"

Hoàn Nhan Tuyết Thế khẽ ngược ngược mắt lên, đôi mắt tối tăm không hề rực rỡ nhìn phía Lâm Từ Quân, môi mỏng trắng bệch hơi động một chút, giọng nói vốn giàu từ tính, trở nên vô cùng khàn khàn: "Làm sao?"

Lâm Từ Quân dứt khoát nói : "Nữ nhân ở cùng một chỗ với người đâu?"

Chân mày Hoàn Nhan Tuyết Thế run lên, cười khổ một tiếng, nói : "Chuyện này liên quan gì đến người?"

"Đương nhiên có liên quan." Lâm Từ Quân đứng lí hợp tình nói : "Nàng ta là tội phạm truy nã, còn người là đồng phạm, nếu như người không khai ra sự thật, ta có quyền bắt người lên quan phủ, để thẩm tra."

Đôi mắt tối tăm của Hoàn Nhan Tuyết Thế hơi híp lại, nhếch môi cười lạnh nói: "Một con người bình thường, cũng dám ngông cuồng ở trước mặt ta."

Sắc mặt Lâm Từ Quân phát lạnh, nghe được hai chữ "con người" nhàn nhạt từ trong miệng hắn phun ra thì lại có một loại cảm giác tâm hoảng ý loạn.

Trong đầu hắn bỗng hiện lên suy nghĩ kinh người.

Chẳng lẽ, nam nhân thần bí này, hắn vốn không phải con người..

Trong giọng nói lạnh lùng của Lâm Từ Quân có vẻ có chút không tự tin: "Người... Rốt cuộc người là ai?"

Đôi mắt tối tăm của Hoàn Nhan Tuyết Thế thoáng hiện lên một chút ánh sáng lạnh, nhếch môi cười nhạt nói: "Một người người không thể tưởng tượng được, cũng là người người vốn không thể trêu vào!"

Lâm Từ Quân nheo mắt, bắt tri bắt giác lui về phía sau mấy bước.

Hoàn Nhan Tuyết Thế khẽ nâng bước chân, chậm rãi tới gần Lâm Từ Quân, đôi mắt tối tăm kia, bỗng nhiên trở nên đỏ thắm giống như ngọn lửa, mỗi lúc hắn đi một bước, không khí liền dần dần trở nên áp bách.

Trong lúc không khí dần dần trở nên áp bách thì, cả ngã tư đường liền sinh ra biến hóa kinh thiên động địa.

Hàng hóa của toàn bộ người bán hàng bên đường, mặc kệ là hồ lô ngào đường, bánh ngọt đậu xanh, hay là vài dẹt thêu lên hoa văn tinh xảo.

Chúng nó bỗng nhiên vô duyên vô cớ bay lên, toàn bộ hàng hóa đều quỹ dị di chuyển lơ lửng ở giữa không trung.

"Trời ạ —— "

"Yêu quái, có yêu quái!"

Đám người bán hàng, người đi đường, đều sợ tới mức thét chói tai liên tục, đường cái vốn náo nhiệt, lập tức hỗn loạn một mảng.

Lâm Từ Quân nhìn hình ảnh quỹ dị trước mắt, khuôn mặt lạnh lùng hiện lên kinh ngạc, khiếp sợ, kinh hoàng, thậm chí là sợ hãi.

Vượt qua cảm giác như kim đâm ở đáy lòng, giọng Lâm Từ Quân lạnh lùng mang theo một ít run rẩy nói: "Yêu nghiệt mau dừng tay, ngươi đừng làm xằng làm bậy."

Một câu "Yêu nghiệt" kia thật giống như một lưỡi dao sắc bén, hung hăng đâm vào tim của hắn, làm cho hắn bỗng cảm thấy trong lòng đau như cắt.

Không ai biết, ở trong mũi hắn nhẹ nhàng phát ra một tiếng hừ lạnh tự giễu.

Cũng bởi vì loại thân phận "Không rõ nội tình" này, mới khiến cho nha đầu ghét hắn như vậy.

"Dám nói ta là yêu nghiệt, không làm chút hành vi yêu nghiệt, chẳng phải là lãng phí danh hiệu này ư!" Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, đôi mắt đỏ thẫm tùy ý nhìn về phía nơi nào đó, ngọn lửa trong mắt kia, hình như từ trong mắt hắn tỏa ra, mà nơi hắn nhìn chăm chú kia, bất ngờ bốc cháy.

"Ngươi!"

Sắc mặt Lâm Từ Quân như tro tàn, chứng kiến pháp thuật quỹ dị của hắn, muốn tiến lên ngăn cản, nhưng lại có chút sợ hãi năng lực của hắn.

Trong lúc nội tâm của hắn cực kỳ hỗn tạp, một bóng xanh bỗng từ trên trời giáng xuống, theo bóng dáng màu xanh biếc hạ xuống, một giọt nước mưa trong suốt nhỏ xuống trung tâm ngọn lửa, trong phút chốc, khói lửa bắn ra bốn phía, lập tức bị dập tắt.

Bóng dáng xanh biếc xâm nhập tầm mắt, trên gương mặt xinh đẹp của nữ tử thoáng lộ ra vẻ lo lắng hô: "Hoàn Nhan ca ca."

Giọng nói của nàng giống như âm thanh của tự nhiên, tư thế đi lại tựa như tiên nữ ở trên thiên đình đoan trang cao nhã, từng thường đi đến bên cạnh Hoàn Nhan Tuyết Thế, khi nhìn thấy một mảng đỏ thẫm trong mắt hắn kia, thì bỗng bất đắc dĩ lắc đầu.

"Lửa giận của ngươi đánh vào tâm lý, đợi ta đưa ngươi đến Thiên Sơn trị liệu, chuyện ở đây, ta sẽ giúp ngươi xử lý..."

Nữ tử vừa dứt lời, tay ngọc liền bắt được góc áo của Hoàn Nhan Tuyết Thế, trong nháy mắt, bóng dáng một trắng một lục bỗng biến mất ngay trước mặt mọi người.

Lâm Từ Quân lão đảo một cái, hung hăng ngã nhào trên đất, khuôn mặt lạnh lùng kia, ở lúc hai người biến mất, mặt xám như tro tàn.

Mà bên kia, Kiều Vô Song lén trốn ra từ hoàng cung, xuyên qua ống nhòm nhìn thấy rõ hình ảnh kì quái này.

Buông ống nhòm trong tay ra, Kiều Vô Song bỗng cảm thấy nội tâm vô cùng trầm trọng.

Mặc kệ mỹ nữ áo lục xinh đẹp kia là ai, hiện giờ quan trọng nhất, là mau chóng đối phó Trắc Nhiên cùng Từ Mặc Hàn...

Bạn đang đọc truyện *Trium Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ngày thứ hai (3)

Edit: Panh Hoang

Tuy rằng cửa thành Nam quốc mở ra, lệnh truy nã Kiều Vô Song cũng đồng thời hủy bỏ.

Nhưng, quan binh và thị vệ tuần tra ở ngã tư đường cũng chưa hủy bỏ, bọn chúng vẫn cẩn thận lục soát ở khắp nơi như cũ.

Kiều Vô Song núp ở trong ngõ nhỏ hẻo lánh, bóng dáng đỏ thắm khéo léo vượt qua nhóm binh lính tuần tra ở cửa.

Bóng dáng quý mị của nàng nhanh chóng đi tới gần nhà an toàn, quả nhiên, đã thấy Trương Tử Thạc quanh quần ở một chỗ cách nhà an toàn không xa, đôi mắt thông minh lanh lợi của Kiều Vô Song bỗng hiện lên một chút giảo hoạt.

Ngày ấy, sau lúc cô dâu bị hắc y nhân bắt đi, thì Trương Tử Thạc vẫn lưỡng lự, trên mặt để lộ ra nghi hoặc.

Mặc dù thời gian hẳn tiếp xúc với Kiều Vô Song không lâu, nhưng vô cùng rõ ràng nàng là một người đặc biệt cảnh giác. Giả làm cô dâu trà trộn ra khỏi thành, toan tính nhìn như không tệ, lại có lỗ hổng rất lớn.

Mà chỗ sơ hở kia chính là, cửa thành bị phong tỏa.

Cho nên, kế hoạch có một lỗ hổng lớn như vậy, thông minh lanh lợi như Kiều Vô Song tuyệt đối sẽ không đi mạo hiểm.

Mà đồng thời, Hương nhi vẫn luôn quần lấy bên cạnh Kiều Vô Song, cũng cùng lúc biến mất.

Hắn có thể tưởng tượng, cô dâu trong kiệu hoa kia, có lẽ là thể thân Kiều Vô Song tìm đến, cũng có thể là Kiều Vô Song ngược lại lợi dụng quý tích của Hương nhi, không chỉ nhìn thấu được chủ nhân chân chính phía sau màn bảo Hương nhi tiếp cận nàng, hơn nữa còn thành công chọc giận đối phương.

Trận trò chơi này giờ mới bắt đầu, cũng như guom tuốt vỏ, nỏ giương dây, tin tưởng chủ nhân phía sau màn của hắc y sát thủ, lúc nhìn thấy Hương nhi thì nhất định giận đến giậm chân.

Tuy biết Kiều Vô Song sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng trong lòng Trương Tử Thạc vẫn lo lắng cho Kiều Vô Song, cả ngày mặt mày ủ rũ, qua lại quanh quần ở gần nhà an toàn, giống như đang đợi cái gì.

Ngay tại trương tử to lớn làm kiều vô song nhân thân an toàn vô cùng lo lắng thời gian, một bàn tay bỗng đặt lên trên vai của hắn, hắn lập tức cảnh giác lên, lại ở làm ra động tác ngay sau đó, bị chủ nhân của cánh tay kia, kéo tới một ngõ nhỏ bí ẩn.

Một đội quan binh vừa mới đi qua chỗ này, thân thể hai người Kiều Vô Song và Trương Tử Thạc núp ở trong góc tối, giọng nói trong trẻo của Kiều Vô Song khẽ vang lên: "Là tôi."

Khuôn mặt anh tuấn của Trương Tử Thạc sau khi nhìn thấy Kiều Vô Song bình yên vô sự thì, trở nên vô cùng kích động: "Kiều cô nương..."

Kiều vô song làm một động tác tay 'Bình tĩnh đừng nóng', bình tĩnh nói: "Tại sao anh lại ở chỗ này?"

Trương Tử Thạc dừng lại ở trên người cô thật lâu, nói: "Tôi rất lo lắng cho cô, cho nên, tôi muốn nhìn thấy cô bình yên vô sự trở lại bên cạnh tôi."

Kiều Vô Song nheo mắt, không hiểu sao lại có chút xấu hổ.

Cô cũng không phải người ngu, thực sự không biết nguyên nhân thực Trương Tử Thạc coi trọng mình như thế, nhưng...

Cười khổ một tiếng, cô bỗng nhiên thu liễm bi thương chợt lóe rồi biến mất, đổi lại vẻ mặt bình tĩnh lúc trước, nói: "Tôi chỉ muốn hỏi anh một chuyện."

Bộ dạng nghiêm túc của cô khiến Trương Tử Thạc cũng hồi hộp theo: "Chuyện gì?"

Đôi mắt thông minh lanh lợi của Kiều Vô Song nhíu lại, nói: "Đoàn đội dong binh của anh, ở những năm trước, đã từng làm những hoạt động nào."

Trương Tử Thạc trầm tư một lúc, sau đó thành thật trả lời nói: "Ám sát, khởi nghĩa."

Lông mày Kiều Vô Song nhíu lại, lại hỏi: "Như vậy, thời gian khởi nghĩa của các anh lần trước, là ở mấy năm trước?"

Trương Tử Thạc dần dần nhớ lại, hai năm trước, bạo chúa Trác Nhiên lợi dụng quyền hạn của mình, bức bách dân chúng làm cho hắn một pho tượng khổng lồ.

Dân chúng không thuận theo, hoặc là động tác chậm, Trác Nhiên liền lập tức phái người hành hung dân chúng, cho đến khi dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành pho tượng...

Những năm đó, dân chúng có thể nói là dân \ không \ tán gẫu \ sinh.

Mà khi đó, dong binh hẳn lấy hình thức chính nghĩa ở trên giang hồ phong sanh thủy khởi, cũng ở khi đó, có người thuê bọn hắn, để bọn hắn phản nghĩa.

Đôi mắt âm u của Trương Tử Thạc trầm xuống, môi mỏng nhẹ phun ra mấy chữ lạnh như băng nói: "Hai năm trước, khởi nghĩa phản động Trác Nhiên."

Mày Kiều Vô Song lại nhíu lại, rất hứng thú nói: "Hai năm trước anh đã phản động Trác Nhiên, mà Trác Nhiên vẫn chịu giao dịch với anh, để anh đi ám sát nhiếp chính vương Đông quốc sao?"

Trác Nhiên này, rốt cuộc là quá độ lượng, hay là tâm cơ quá mức thâm trầm?

Trương Tử Thạc lắc đầu, nói : "Lần khỏi nghĩa này, đánh ròng rã suốt một năm."

Hắn khẽ thở dài, tiếp tục nói: "Đoàn đội dong binh của tôi đương nhiên không mạnh bằng Trác Nhiên, nhưng mỗi ngày huyền não làm cho hắn tâm thần không yên, một mặt Trác Nhiên sẽ khiêu chiến với dong binh, một mặt lại ngăn chặn bức bách đến từ Nhiếp chính vương, cùng nội chiến trong triều, đến nay thắng bại chưa phân. Cho nên, hắn thả xuống bậc thang, hợp tác với tôi, hứa hẹn chỉ cần giết nhiếp chính vương, sẽ không làm dữ với dân chúng ở khắp nơi."

Kiều Vô Song cười nói: "Anh bị hắn lừa."

"Tôi biết..." Mặt Trương Tử Thạc nhú lại, hừ lạnh nói: "Cho nên, tôi mới có thể ở lúc hoàn thành nhiệm vụ, ăn cắp ngọc tỷ cùng phần danh sách thần bí kia."

Hóa ra là có chuyện như vậy...

Môi đỏ của Kiêu Vô Song khẽ nhếch, lộ ra một chút tươi cười giảo hoạt, cô nói : "Nếu như có người cho anh khỏi nghĩa lại lần nữa, dọn sạch Trác Nhiên và Tử Mặc Hàn, anh biết làm sao chứ?"

Trương Tử Thạc nói : "Trác Nhiên là bạo chúa, tôi mới có thể khỏi nghĩa. Còn Tử Mặc Hàn tuy là háo sắc, ngu dần, nhưng cũng không tạo áp lực dân chúng, nếu thật muốn lựa chọn, tôi chỉ biết nhắm vào Trác Nhiên."

Kiều Vô Song yên lặng gật đầu; được, sẽ không xử trí theo cảm tính, quả nhiên người lãnh đạo trong tương lai, người được chọn tốt nhất.

"Như vậy..." Mặt Kiêu Vô Song trầm xuống, mấy sợi tóc trên trán che đi ánh mắt giảo hoạt mà thông minh lạnh lợi của cô, môi đỏ mọng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười tự tin nói : "Cho anh thời gian hai ngày, mang theo đoàn đội dong binh của anh để che dấu tai mắt của người khác, bao vây Đông quốc, người bảo đảm chắc chắn có thể hoàn thành nhiệm vụ sao?"

Mày Trương Tử Thạc vừa động, nói : "Cô không phải là muốn..."

"Đúng vậy, đúng như anh nghĩ!" Kiêu Vô Song nhếch môi, gắt gao nhìn chăm chú vào Trương Tử Thạc, nói : "Có gan làm không?"

Trương Tử Thạc nhếch môi, mắt nhìn chăm chú vào Kiêu Vô Song.

Bộ dáng cao ngạo của cô thoát nhìn đặc biệt sinh động, lại đánh động đến tâm Trương Tử Thạc.

Trương Tử Thạc hứa hẹn nói : "Chỉ cần có thể giải vây cho cô, chuyện gì, chuyện gì tôi cũng nguyện trả giá thay cô."

Lúc Kiêu Vô Song nghe thấy Trương Tử Thạc thâm tình nói, thì khuôn mặt tuyệt sắc có vẻ có chút cứng ngắc cùng khó chịu, trong mắt hiện ra vẻ tránh né, cô nhanh chóng xoay người, nói : "Tốt lắm, hy vọng anh an toàn rời khỏi Nam quốc, lúc anh mã đáo thành công là lúc, hai chúng ta gặp lại..."

Vừa dứt lời, bóng dáng đỏ thắm lại chợt lóe, liền biến mất ở trong tầm mắt của Trương Tử Thạc.

Kiều Vô Song rời đi thật xa đương nhiên không biết, Trương Tử Thạc nhìn chăm chăm bóng lưng đã đi xa của cô thật lâu, bên trong mắt, trừ bỏ si mê thâm tình, giống như còn cất giấu một loại cảm xúc phức tạp khác...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Ngày thứ hai 4

Edit: Panh Hoang

Trung tâm hoàng cung Nam quốc, là 'Phòng nghị sự' trao đổi quốc sự.

Mà sau lưng phòng nghị sự, có một tòa lầu các tinh xảo, lầu các kia rất cao, đứng ở trên lầu các, có thể thấy rõ ràng từng cảnh vật trong hoàng cung.

Gió lạnh thổi vù vù, thổi đến y phục của chủ nhân ngắm nhìn phong cảnh trên lầu các đông đưa.

Hai tay Tử Mặc Hàn chấp sau lưng, môi mông gọi cảm nhếch lên, dung mạo như yêu nghiệt không lộ ra chút biểu cảm nào, nhưng đôi mắt sâu không lường được kia, đang nhìn đến chỗ hai bóng dáng chợt lóe rồi biến, liền hơi hơi híp híp mắt, lộ ra vẻ nguy hiểm.

"Hoàng thượng..." Phía sau, truyền đến giọng nói trong trẻo mang theo một ít e sợ của Phần Nghi.

Từ Mặc Hàn thu liễm hung quang ở trong mắt, lập tức thay bằng nụ cười yêu nghiệt nói : "Phấn Nghi có chuyện gì muốn báo cáo sao?"

Phấn Nghi có chút bán tín bán nghi nói : "Hai bóng dáng kia, chính là đi từ cung điện của Trắc Nhiên ra?"

Nếu không lâu các này cao lớn, cùng thị lực của nàng tốt, để nàng có thể thấy chút bóng dáng mờ mờ.

Tuy rằng, nàng nhìn thấy bóng dáng rất mơ hồ, nhưng có thể phân tích ra vị trí cụ thể, cho nên, Phấn Nghi hỏi tỏ ra đặc biệt nghi hoặc.

Từ Mặc Hàn hừ lạnh nói: "Trắc Nhiên là đại vương Đông quốc, sao có thể một mình dẫn thân vào nguy hiểm, hấn dám can đảm ở tại hoàng cung của trẫm, trong tay hấn tự nhiên có con át chủ bài."

Phấn Nghi cái hiểu cái không nói : "Nói như vậy, hấn cũng không có thành ý muốn hợp tác cùng chúng ta."

Từ Mặc Hàn cười lạnh nói: "Trẫm sớm biết như thế."

Dứt lời, hấn lại quay đầu nói : "Phấn Nghi, trẫm phái người đi làm một chuyện, trong vòng một ngày, nhất định cam đoan hoàn thành."

Phấn Nghi nâng người, nói : "Phấn Nghi nguyện xông vào nơi nước sôi lửa bỏng vì hoàng thượng."

Từ Mặc Hàn cười nhạt nói: "Cũng không cần vào nơi nước sôi lửa bỏng, trẫm chỉ là muốn cho người quay về nhà mẹ đẻ một chuyện."

Về mặt Phấn Nghi kinh ngạc, để nàng về nhà mẹ đẻ?

Phấn Nghi liền cúi đầu, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, nàng bỗng nhiên lo lắng nắm chặt lấy ống tay áo Từ Mặc Hàn, cầu xin nói : "Hoàng thượng, van cầu người, đừng đuổi ta quay về Bắc quốc."

Dáng vẻ lo lắng của Phấn Nghi, giống như đang mảnh liệt đè nén nỗi sợ hãi nào đó.

Ở trong trí nhớ của Từ Mặc Hàn, Phấn Nghi này làm bất cứ chuyện gì cũng không hề đúng mực, bộ dáng ngạo mạn cùng kiêu ngạo, thật giống một thiên kim đại tiểu thư bị chiều hư, mà vẻ sợ hãi hiếm khi lộ ra này của nàng, lại làm cho nội tâm yên ả của Từ Mặc Hàn lay động khiến hấn cảm thấy khó hiểu...

Từ Mặc Hàn lắc lắc đầu, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, lại vẫn giữ nguyên nụ cười yêu nghiệt nói : "Không phải đuổi người, mà là bảo người."

Bảo nàng. . .

Phấn Nghi mờ mịt ngẩn đầu, cặp mắt to xinh đẹp kia, không thể tưởng tượng nổi chớp vài cái, nàng thậm chí không thể tin vờn ngón tay ra, móm móm lỗ tai.

Phấn Nghi chợt phát hiện tay của mình còn đang kéo ống tay áo Từ Mặc Hàn, nàng vội vàng thu tay về, cúi đầu, vẻ mặt thẹn thùng nói : "Hoàng thượng, vì sao bỗng nhiên bảo ta quay về Bắc quốc?"

Từ Mặc Hàn ngẩng đầu nhìn trời, thờ dãi: "Thấy sắc trời không?"

Phấn Nghi nghi hoặc ngẩn đầu nhìn lại. . .

Bầu trời rộng lớn, mênh mông vô bờ. Ánh nắng tươi sáng, nhưng mà sương mù luôn khiến ánh mặt trời trở nên mờ hồ không rõ, thoạt nhìn khí trời, thật giống như điểm báo giông tố.

Phấn Nghi nghĩ nghĩ, liền nói: "Là sắp trở trời."

Từ Mặc Hàn nhếch môi cười lạnh: "Đúng là sắp trở trời."

Theo như lời Phấn Nghi 'Trở giờ' là trời mưa, mà 'Trở giờ' Từ Mặc Hàn nói lại là một loại hàm ý khác.

"Chuyện này cùng chuyện ta quay về Bắc quốc có quan hệ gì sao?"

Từ Mặc Hàn đưa ra một phần mật hàm, nói : "Giao cái này cho ca ca người, sau khi hấn nhìn thấy, tự nhiên sẽ rõ."

Sau khi Phấn Nghi nhận lấy mật hàm, trong đôi mắt sâu không lường được của Từ Mặc Hàn hiện lên vẻ giao hoát, cũng dặn dò: "Nhớ kỹ, mặc kệ trước kia người làm bao nhiêu chuyện ngu xuẩn khiến trẫm thất vọng, nhưng người dù sao cũng là nữ nhân của trẫm."

Nói xong, Từ Mặc Hàn đưa tay, dịu dàng chạm lên cằm Phấn Nghi, tới gần nàng, vừa dùng đến dịu dàng, vừa lạnh giọng nói: "Phong mật hàm này, nhất định phải ra roi thúc ngựa, ở trong vòng một ngày, nhất thiết phải đưa đến trong tay Bắc Minh Liên Thành. . . Hơn nữa, trên đường người trở về, trẫm không hy vọng có bất kỳ sai lầm gì."

Nhìn Từ Mặc Hàn ở cự ly gần, khiến Phấn Nghi nhất thời tâm viên ý mã (tâm như khí, ý như ngựa), Phấn Nghi đỏ mặt trả lời: "Vâng, ta nhất định không

phụ người nhắc nhở."

Dứt lời, Phán Nghi vỗ vỗ thân mình, liền xoay người rời đi.

Từ Mặc Hàn xoay người, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời tươi sáng, nhưng lại bị mây đen sương mù che phủ, khe khẽ thở dài, nói : "Sur phó từng nói qua, phong vân biến sắc, không phải phúc, chính là họa."

Từ Mặc Hàn nhẹ nhàng nhắm mắt, nặng nề thở dài một hơi, ầm ầm nói : "Hi vọng lúc này đây, Phán Nghi có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Nếu không, trận cuồng phong sắp bùng nổ này, làm vô số. . ."

Trong lúc Từ Mặc Hàn thì thảo tự nói, một giọng nói trong trẻo dễ nghe, mang theo âm lượng mạnh mẽ vang lên, không nhanh không chậm nói : "Nếu như dự định tiếp tục tự mình phiền muộn, ta nghĩ, kế hoạch của người còn chưa có bắt đầu, tai họa cũng đã tiến đến."

Trong đôi mắt sâu không lường được của Từ Mặc Hàn hiện lên một chút cảm xúc kinh ngạc, hần bỗng quay người lại, mà đập vào mắt, là một vị nữ tử tuyệt sắc khiến hần vĩnh viễn khó quên. . .

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Ngày thứ hai (5)

Edit: Panh Hoang

Trên dung mạo yêu nghiệt của Từ Mặc Hàn hiện lên một chút vẻ hứng thú, nữ tử này, chính là Kiều Vô Song hần từng gặp mặt một lần.

Nhìn dáng vẻ ung dung, nữ tử trong lúc vô hình sinh ra một loại khí phách tuyệt sắc, Từ Mặc Hàn lộ ra một chút tươi cười yêu nghiệt, nói : "Quả nhiên là đám thị vệ lo là chức trách, bằng không, tại sao để một nữ tử khiến trẫm 'Hàng đêm khó ngủ', dễ dàng ra vào ở trong hoàng cung."

Từ Mặc Hàn nói chuyện lập lòe nước đôi, nhưng, khi hần nói đến chỗ 'Hàng đêm khó ngủ', rõ ràng kèm theo nghiêng răng nghiêng lợi.

Thân mình cao gầy khô gò không chút để ý tựa vào cạnh cửa lầu gác, hai tay khoanh trước ngực, lông mày Kiều Vô Song nhíu lại, nhếch môi cười nói: "Không ngờ chỉ gặp mặt một lần, lại khiến cho hoàng đế Nam quốc khó có thể quên tôi như vậy, rốt cuộc là bộ dáng tôi rất tuyệt sắc, hay là hoàng thượng rất lạm tình."

Nàng... Dám nói hần lạm tình!

Trên tuấn dung yêu nghiệt của Từ Mặc Hàn hiện lên một chút kinh ngạc cùng xấu hổ, sau đó, hần mấp máy môi, lạnh lùng nói: "Chỉ cần trẫm hô to một tiếng, sẽ có hơn một ngàn thị vệ vây đánh ngươi, đến lúc đó, ngươi liền biến thành một tổ ong vô vè."

Hừ, xem nàng còn dám cậy mạnh nữa không.

Nhưng, hần quả thật đánh giá thấp hành vi điên cuồng của Kiều Vô Song, chỉ thấy thân mình nàng hơi động một chút, mắt đẹp thông minh lạnh lợi gắt gao nhìn chăm chú vào đôi mắt sâu không lường được của hần, mỗi khi tiến lại gần một bước, hơi thở ầm ầm của nàng, liền kèm theo lời nói lạnh như băng, không nóng không lạnh phảng phất trên da thịt của hần.

"Tôi nghĩ anh đã sớm nghe nói qua, tôi ngay cả một vạn đại quân của Trác Nhiên cũng có thể đánh bại, chỉ bằng một nghìn thị vệ của anh cũng có thể làm khó dễ được tôi sao?"

Từ Mặc Hàn nhếch môi mỏng, cảm xúc trong lòng theo nàng không ngừng tới gần, mà trở nên sôi trào.

Quả thật là nữ nhân điên cuồng!

Từ Mặc Hàn hí hí mắt, cũng không sợ Kiều Vô Song đang từng bước áp sát.

Lúc này bọn họ gần trong gang tấc, tuy rằng hình dáng bên ngoài thoạt nhìn vô cùng ám muội, nhưng toàn bộ hướng áp khí, theo câu nói tính toán cơ mưu của bọn họ, lại trở nên đặc biệt áp lực.

Đôi mắt sâu không lường được của Từ Mặc Hàn tối lại, có dụng ý khác hỏi: "Lần trước, là ngươi nổ hoàng cung của trẫm?"

Kiều Vô Song cười nói: "Đối tượng tôi nhắm vào vốn cũng không phải là anh, là anh khiêu chiến tôi trước."

Cô vốn chỉ là muốn giao dịch cùng hắn, tuy rằng trong quá trình quả thật chơi hắn vài lần.

Nhưng lại không nghĩ được, hắn còn giảo hoạt hơn so với trong tưởng tượng, cho nên, cô chỉ có thể sử dụng một thủ đoạn khác để trả thù.

Từ Mặc Hàn nhếch miệng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Rốt cục ngươi muốn thế nào?"

"Tôi tới chỉ là muốn xác nhận một vấn đề." Đôi mắt thông minh lanh lợi của Kiều Vô Song gắt gao tập trung vào Từ Mặc Hàn, xoa xoa tay cho ấm nói: "Anh rốt cục muốn hợp tác với Trắc Nhiên, hay là muốn hợp tác với tôi."

Từ Mặc Hàn cười nhạt, nói: "Ngươi nô hoàng cung của trẫm, còn vọng tưởng hợp tác với trẫm?"

"Không phải vọng tưởng." Kiều Vô Song nhú mày, nói: "Là bắt buộc."

Sắc mặt Từ Mặc Hàn lạnh lùng, vẻ mặt nghi hoặc nhìn phía nàng.

Nàng rốt cuộc muốn làm gì...

"Tôi nghĩ..." Kiều Vô Song nhếch... môi một cái, vẻ mặt giảo hoạt cười nói: "Nếu như anh không có ý định hợp tác với tôi, nói không chừng tôi ngứa tay, lại làm khó tiểu nô tỳ vừa mới rời đi kia."

Mắt Từ Mặc Hàn chợt lóe, nói: "Ngươi rốt cục đến đây từ lúc nào, nghe được những chuyện gì?"

Kế hoạch của hắn, không ngờ lại bị nữ nhân này đoán được.

Kiều Vô Song nhếch miệng cười, nói: "Vốn định đi gặp anh sớm, thế nhưng thấy anh đang nói chuyện yêu đương với tiểu nô tỳ ở đây, tôi lại không tiện quấy rầy, đành phải ở bên cạnh xem các người diễn trò."

Mặt Từ Mặc Hàn ửng đỏ, nữ nhân này, nàng nói những lời này, đến cùng là có ý gì?

Từ Mặc Hàn hơi hơi biệt khai kiểm (别开脸_ko rõ là gì==), kéo ra khoảng cách cùng Kiều Vô Song, cường chế tình tảo lại, nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Lông mày Kiều Vô Song nhíu lại, nói: "Anh biết thuật biến thiên, thì hẳn có thể đoán trước được tai nạn sắp xảy ra, nếu như anh có thể hợp tác với tôi, tin tưởng không cần chờ viện binh của Bắc Minh Liên Thành, anh hoàn toàn có thể bảo vệ quốc gia."

Lông mày của Từ Mặc Hàn nhíu lại, nghĩ thầm, nàng quả nhiên đã biết kế hoạch của hắn, trong đôi mắt sâu không lường được hiện lên một chút quang mang, lại nói: "Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi."

"Chỉ bằng..." Kiều Vô Song cười lạnh nói: "Bản lãnh một địch vạn của tôi."

Từ Mặc Hàn nhếch môi, cường chế cảm xúc dao động mãnh liệt trong lòng, hắn biệt khai kiểm (别开脸_ko rõ là gì==), đè nén thanh âm nói: "Điên cuồng cần rồi!"

Vừa dứt lời, Từ Mặc Hàn lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đừng quên đánh cuộc ba ngày của chúng ta, ngươi tốt nhất mau rời khỏi tầm mắt của trẫm, nếu không trẫm sẽ phái tới bắt ngươi lại."

Kiều Vô Song xoa xoa tay cho ấm nói: "Nếu như anh thật sự muốn bắt tôi thì, lúc tôi mới ra sân, ạnh đã ra lệnh rồi."

"Ngươi!" Từ Mặc Hàn nghiêng răng nghiêng lợi, quay đầu lại nhìn, nữ tử tuyệt sắc kia, tính tình quật cường cùng cơ trí, khuấy động thật sâu nội tâm yên ả của hắn.

Hắn bối rối quay đầu đi chỗ khác, cổ nín nhịp tim đập loạn cào cào (điên cuồng).

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mênh mông vô bờ kia, sương mù tản ra hồi lâu, giữa không trung, đám điều nhi(chim) bay toán loạn về một hướng khác trốn chạy, mây mù âm u kia, lại càng trở nên thâm trầm...

Này, quả nhiên là phong vân biến sắc(tình hình biến đổi)!

Biết rõ tâm hắn dao động, Kiều Vô Song lại truy vấn: "Lo lắng sao?"

Từ Mặc Hàn khề thờ dài, mắt phượng hơi híp lại, thờ dài nói: "Nói kế hoạch của ngươi đi."

Trên dung nhan tuyệt sắc của Kiều Vô Song hiện ra vẻ tự tin không có kẻ hờ(无懈可击), cô nhếch môi cười, mắt đẹp thông minh lanh lợi lại hiện lên một chút dụng ý khác...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Ngày thứ hai (6)

Edit: Panh Hoang

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiều màu vô quýt rực rỡ bao phủ một khoảng trời lớn, đêm tối sắp tới, bầu trời màu vô quýt càng ngày càng trở nên mờ nhạt, gió lạnh cũng theo đó mà đến.

Trên lầu các gần cửa thành, cửa sổ tinh xảo "kết" một tiếng bị mở ra, một trận lạnh gió thổi tới, làm sợi tóc đen như mực của Trác Nhiên đong đưa.

Nhìn thấy người đến người đi ở cửa thành, Trác Nhiên híp mắt, trầm tư nói : "Ngày thứ hai cũng sắp qua, còn chưa có tìm được bóng dáng của Kiều Vô Song?"

Hắn vừa dứt lời, phía sau liền đồng loạt truyền đến tiếng quỳ xuống đất.

"Đại vương, chúng tôi đang cố gắng tìm kiếm."

Nhìn thấy sắc trời dần dần mờ nhạt, đôi mắt giào hoạt của Trác Nhiên lại lóe ra vẻ mù mịt, môi mỏng khẽ động, lầm bầm nói: "Nữ nhân này, rốt cuộc có thể trốn ở đâu..."

"..." Phía sau một khoảng trăm dặm.

Trác Nhiên híp mắt, nhếch môi tỏ vẻ hắn đang mạnh mẽ đè nén nội tâm tức giận, ngay tại lúc hắn sắp bùng nổ, phía sau truyền đến một giọng nói lo lắng: "Đại vương, tiểu nhân có chuyện quan trọng bẩm báo."

Người tới chính là Phân Hương.

Trác Nhiên hơi nghiêng nghiêng đầu, mắt lạnh nhìn bộ dạng vô cùng khẩn cấp của Phân Hương, mắt hắn chợt lóe, lạnh lùng nói: "Nói."

"Lúc tiểu nhân theo Đại vương rời khỏi cung đã, nghe được tin tức không thể tưởng tượng nổi từ người khác."

Phân Hương dừng một chút, nói : "Cho dù khoảng cách khá xa, nhưng vẫn có thể phân biệt được rõ giọng của Từ Mặc Hàn, nhưng, khi đó tiếng gió khá lớn, làm thỉnh giác tiểu nhân sinh ra một chút hỗn loạn, cho nên, lời của Từ Mặc Hàn, tiểu nhân chỉ nghe được một ít từ quan trọng..."

Trác Nhiên lạnh lùng nói: "Bớt nói nhảm đi."

Phân Hương cúi đầu, cung kính nói : "Tiểu nhân nghe được hắn nói, phong vân biến sắc(tình hình biến đổi), bão táp, còn có tai họa."

Phong vân biến sắc, bão táp, tai họa?

Những từ này, hiển nhiên không phải thuận miệng nói đơn giản như vậy...

Trác Nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mênh mông, ánh sáng rực rỡ dần dần lui đi, chờ đón chính là, bầu trời đen như mực.

Trên bầu trời đêm, không có một ánh sao nào điểm xuyết, cả bầu trời thoát nhìn tĩnh mịch bí ẩn.

Khe khẽ nhắm mắt lại, hít thở sâu một hơi, quả nhiên, gió đêm lạnh như băng kia, thật giống như một lưỡi đao sắc bén có thể giết chết người, lại làm Trác Nhiên đang trầm tư, bỗng mở mắt.

Trong đôi mắt sâu không lường được kia, giống như hiện lên ánh sáng khác lạ nào đó, giọng lạnh như băng lại nói : "Còn nghe được tiếng gì khác nữa không."

"Giống như..." Phân Hương nghĩ nghĩ, nàng dường như nghe được giọng nói của Kiều Vô Song.

Tuy rằng giọng nói kia rất nhỏ, giống như bị thứ lớn mạnh gì đó ngăn chặn, nhưng lỗ tai mẫn cảm của nàng lại nghe được một chút tiếng động rất nhỏ.

Nhưng... Nàng không quá xác định.

Luôn luôn theo đuổi hoàn mỹ như Trác Nhiên, chính là không cho phép thủ hạ của mình có thái độ bán tín bán nghi, Phân hương trầm tư một lát, liền cắn cắn tóc, nói : "Không có."

Trác Nhiên đưa tay ra, đóng cửa sổ, trưng ra một khuôn mặt lạnh lùng, che kín vẻ mặt thâm trầm.

Hai tay của hắn chấp sau lưng, đi đi lại lại không dừng trong phòng, giống như đang trầm tư chuyện gì.

Những người khác trong phòng, thấy bộ dạng trầm tư của Trác Nhiên, ríu rít đưa mắt nhìn nhau, nhưng cũng không thở mạnh.

Ngay lúc mọi người trong phòng đề nèn đến sắp ngạt thở thì, Trác Nhiên bỗng nhiên quay mặt về phía mọi người, nói : "Phân Hương, báo cho quân đội ngoài ba trăm thước(mét), âm thầm bao vây Nam quốc."

"Dạ."

Phân Hương nghe lệnh, liền vội vàng rời đi.

Trác Nhiên tiếp tục ra lệnh: "Ám Dạ."

Ám Dạ chấp tay cung kính nói: "Đại vương."

"Người mau chạy về Đông quốc, nếu như có chút biến động nhỏ, cầm lệnh bài này, điều mười vạn đại quân, tùy thời chuẩn bị chiến đấu."

"Dạ."

Ám Dạ chạy tốc độ đương nhiên là nhanh nhất, hơn nữa, hàng năm hắn núp ở phía sau Trác Nhiên, trợ hắn tung hoành sa trường.

Trác Nhiên có một chút tín nhiệm với, mới yên tâm cầm quân lệnh giao cho Ám Dạ.

Cho nên, nhiệm vụ này không phải hắn không được.

Sau khi Ám Dạ rời đi, Trác Nhiên lại tiếp tục ra lệnh: "Các người nghe đây, từ hôm nay trở đi, giám thị Từ Mặc Hàn cả ngày, bốn vương phải biết toàn bộ hành động của hắn."

Mọi người lĩnh mệnh, đồng loạt nói : "Dạ."

Chờ sau khi mọi người rời đi, bên trong gian phòng xa hoa, bóng lưng cô đơn của Trác Nhiên.

Giữa Bóng lưng cao gầy, cô tịch lộ ra vô tận thô bạo cùng khí phách, hai tay của hắn chấp sau lưng, bỗng nhiên lâm bảm cười lạnh nói: "Phong vân biến sắc, bão táp, tai nạn?"

Hắn cười lạnh, bỗng híp mắt lại, khinh thường hừ một tiếng, nói : "Mặc kệ các người lên kế hoạch gì, bốn vương nhất định phải đoạt ở trước mặt của các người!"

Vừa dứt lời, hắn vung tay áo, trực tiếp tự rời đi.

Bên trong gian phòng xa hoa, vẫn xa xỉ như cũ làm cho người ta xa không thể chạm vào, nhưng lúc bóng dáng Trác Nhiên vừa mới đi không bao lâu, một bóng dáng như ẩn như hiện từ ngoài tường tiến vào.

Trên khuôn mặt yêu mị của mỹ nữ áo xanh hơi lộ ra vẻ chán ghét, khuôn mặt vốn hoàn mỹ kia, phối cùng vẻ mặt đáng yêu, khiến cả ngời nàng có vẻ vô cùng sinh động.

"Chắc, tội nghiệp Hoàn Nhan ca ca tức giận công tâm, chữa thương ở Thiên Sơn còn nhớ mãi không quên tiểu tình nhân của hắn."

Nói tới chỗ này, mỹ nữ áo xanh lắc đầu tiếc hận nói: "Ai, Chiến Nhi tỷ tỷ, lúc này đây người thế nhưng thiếu ta một cái nhân tình thật lớn..."

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 53: Ngày thứ ba (1)

Edit: Panh Hoang

Đêm, thâm trầm khiến người ta sợ hãi!

Lúc tiếng chuông canh ba vang lên, tốp binh lính tuần tra cuối cùng rút cuộc cũng không chịu được khổ, trông coi trạm gác của mình, trộm ngủ gật.

Sơ với bên ngoài hoàng cung lỏng lẻo, trong hoàng cung bọn thị vệ lại vô cùng nghiêm túc, cho dù đã đến đêm khuya, bọn họ vẫn từng tốp kiểm tra, phòng thủ không chút sơ hở như cũ.

Trong cung điện phồn hoa của Từ Mặc Hàn, mỗi khi đêm khuya lại sênh ca hoan vũ.

Mà đêm nay, hẳn cũng không thay đổi, chỉ là trong tình trạng sa đọa này, xuất hiện nhiều thêm một người.

Mắt đẹp thông minh lanh lợi của Kiều Vô Song mang theo vẻ khinh thường liếc về phía Từ Mặc Hàn, chỉ thấy hai tay cô khoanh trước ngực, bỗng mắt lạnh nhìn trên sân đường, ca khúc tuyệt vời, dáng múa yêu mị, Từ Mặc Hàn được mỹ nữ hầu hạ thoải mái khoan khoái, từ trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh.

"Kiều cô nương, đến đây, chính là khách nhân." Từ Mặc Hàn nhếch môi, tươi cười yêu nghiệt càng thêm mê người.

"Đêm dài đằng đẵng khó chịu, cho nên cần thưởng thức âm nhạc cùng vũ đạo tuyệt vời, nếm thử chút đồ ăn ngon, cô sẽ cảm thấy được giờ phút này giống như ở thiên đường."

Lông mày Kiều Vô Song nhíu lại, nhanh mồm nhanh miệng lạnh lùng nói: "Thiên đường, nghe nói đều là chỗ ngáy giấc của người chết."

Sắc mặt Từ Mặc Hàn cứng đờ, bỗng cười nói: "Kiều cô nương chân thành hay nói giỡn, đây gọi là túy tiên mộng tử(醉仙梦死)."

"Cũng đúng." Kiều Vô Song dùng vẻ mặt rất hào sảng, nói: "Loại người lạt tình như anh, cho dù chết, cũng tình nguyện chết ở nơi quê nhà dịu dàng(ôn nhu)."

Kiều Vô Song vừa dứt lời, cả đại sảnh thoáng cái yên ắng.

Đúng vậy, chính là yên ắng!

Tiếng ca ngừng, múa cứng đờ, đám mỹ nữ hầu hạ bên cạnh Từ Mặc Hàn, rối rít về mặt e sợ nhìn lên nữ tử cuồng vọng càn rỡ kia.

Nàng, dám nói hoàng thượng lạt tình...

Còn nguyên rửa hoàng thượng băng hà!

Mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, rối rít về mặt e sợ nhìn lên hai vai chính ở đây.

Dáng vẻ Kiều Vô Song ung dung, lúc mọi người nhìn về phía cô, cô không nhìn thẳng, hơn nữa còn nhàn nhã ngồi ăn thức ăn ngon.

Mà Từ Mặc Hàn tuy rằng ngoài mặt bình tĩnh, nhưng nhếch cánh môi, cùng các đốt ngón tay nắm chặt ly trà, có thể nhìn ra hẳn đang cố gắng đè nén nội tâm tức giận.

Từ Mặc Hàn tốn 'Nội lực' mạnh mẽ mới áp được câu nguyên rửa kia xuống đáy lòng, gương gao nhếch môi cười lạnh, nói: "Kiều cô nương chân thành hay nói chơi."

Mắt phượng mê người của hắn hơi xoay tròn, con ngươi đen láy nhìn lướt qua, bỗng nhiên ôn hòa nhìn những người khác, nói: "Bỗng nhiên đình chỉ ca múa, là muốn trầm giết cứu tộc các ngươi sao?"

Sắc mặt mọi người trắng bệch, vội vàng tiếp tục ca múa.

Đợi sau khi ca múa khôi phục lại bình thường, Từ Mặc Hàn bỗng nhiên nói: "Kiều cô nương, đánh cuộc ba ngày giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc, ngươi đã quang minh chính đại ra vào ở trong hoàng cung của trẫm, không sợ... Những người khác biết sao?"

Mà 'Những người khác' chỉ cần suy nghĩ đã biết, là ai...

Kiều Vô Song vươn tay, không chút để ý khều khều thức ăn ngon, không nhanh không chậm đưa vào trong miệng, chậm rãi nhai từ từ, trong lúc vô hình lại thể hiện ra một loại phong phạm nữ thần.

Cô là hồn nhiên không biết, Từ Mặc Hàn vốn muốn cố ý khó xử cô, nhưng lại thấy nàng ăn thứ gì đều cũng tao nhã ung dung như vậy thì sau đó, lại si mê.

Sau khi nuốt thức ăn trong miệng xuống, Kiều Vô Song mới chậm rì rì nói: "Chuyện này phải xem hoàng thượng anh muốn làm như thế nào."

Từ Mặc Hàn nhíu mày lại, hứng thú nói: "Trẫm làm như thế nào?"

Kiều Vô Song nhanh mồm nhanh miệng nói: "Người của hoàng thượng nếu như không cẩn thận nói lỡ miệng, có lẽ sẽ khiến thứ gì đó hoàng thượng muốn bảo vệ biến mất."

Sắc mặt Từ Mặc Hàn thoáng cái cứng đờ.

Cái gì gọi là 'Người của hoàng thượng nếu như không cẩn thận nói lỡ miệng, có lẽ sẽ khiến thứ gì đó hoàng thượng muốn bảo vệ biến mất ?

Nam quốc này có mấy trăm năm lịch sử, là tổ tiên của hần dùng máu tươi dùng tính mạng để đổi lấy, thứ duy nhất Từ Mặc Hàn hần muốn bảo vệ, đó chính là quốc gia này.

Nàng nói như vậy, là trần trụi uy hiếp sao?

Từ Mặc Hàn nắm chặt bàn tay, đè nén nội tâm tức giận.

Khẩu khí thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Trium Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ngày thứ ba (2)

Edit: Panh Hoang

Từ Mặc Hàn mấp máy môi, mãnh mẽ đè nén lửa giận trong lòng.

Lại mở lời trước, giả vờ không hiểu cười nói: "Kiều cô nương lại đánh đố."

Cho dù hần đã hiểu ý tứ kia, nhưng còn chưa tới lúc ngã bài với nàng.

Từ Mặc Hàn nhanh chóng nói sang chuyện khác nói: "Người đầu, trình rượu ngon của trăm lên cho Kiều cô nương, thời khắc đẹp như vậy, thiếu rượu, rất không thú vị."

Vừa dứt lời, Kiều Vô Song liền nói: "Không cần, tôi không uống rượu."

Không uống rượu?

Lông mày Từ Mặc Hàn nhíu lại, nữ nhân này toàn thân có loại thần bí khó hiểu, hành vi cuồng vọng càn rỡ, trước nay không để bất cứ ai vào mắt, nhưng mà, nàng lại từ chối uống rượu.

Hay là...

Trong mắt của Từ Mặc Hàn hiện lên vẻ trầm tư, không uống rượu, đó là từ huyết của nàng?

Trong mắt Từ Mặc Hàn thoáng hiện lên vẻ giao hoạt, lại quanh co lòng vòng làm khó dễ nói: "Đây chính là rượu ngon thượng đẳng ủ vài chục năm, mỗi khi giỗ tết, sẽ lấy rượu ngon thượng đẳng này ra tế thần, trăm chính là nhìn mặt mũi của người mới lấy ra nhấm nháp, cơ hội ngàn năm có một, nên đừng bỏ lỡ." _Panh_H0ang_D00LQD.

Lần đầu tiên trong đời Từ Mặc Hàn vì muốn để một người uống rượu, mà nói một tràng dài.

Loại hành vi này, tựa như nhân viên ở hiện đại chào hàng, khiến Kiều Vô Song nhất thời không biết nói gì.

Mắt đẹp của Kiều Vô Song thoáng nhìn, mắt lạnh nhìn phản ứng cực nhanh của nô tì, rượu ngon tinh khiết vừa mới đổ vào trong ly rượu, liền truyền ra một mùi thơm nồng nàn.

Nhưng...

Trong đầu rất nhanh nhớ lại...

Nàng đã từng, có một lần chẳng qua là uống một chén rượu, lại làm hại toàn bộ thành viên trong tổ chức Mắt Ưng, nhìn thấy rượu ngon kia, Kiều Vô Song nhíu mày, môi run lên, nói: "Nếu như để cho thần uống, tôi chỉ là phạm nhân, sao có thể nhận."

Dứt lời, cô vội vàng đứng dậy, nói: "Anh tiếp tục thưởng thức ca múa đi, tôi cáo từ trước."

Kiều Vô Song vội vàng nói xong, đang muốn rời đi thì, lại bị hai người nô tì ôm lấy hai chân, ngăn cản đường đi.

Mây run lên, Kiều Vô Song quay đầu lại, lạnh lùng nhìn về phía Từ Mặc Hàn, nói : "Anh rốt cuộc muốn như thế nào?"

Lần đầu nhìn thấy gương mặt giống như chạy nạn của nàng, bộ dạng kích động lại cực lực che giấu kia, hoàn toàn khơi dậy hứng thú của Từ Mặc Hàn, Từ Mặc Hàn cười lạnh nói : "Uống ly rượu này, trầm tự nhiên sẽ thả người đi."

Giờ phút này Từ Mặc Hàn, hoàn toàn ngằm thừa nhận ý nghĩ trong lòng.

Nữ nhân điên cuồng này, nhược điểm trí mạng của nàng, có lẽ đơn giản chính là rượu này.

Kiều Vô Song nhìn thấy bộ dạng gian xảo kia của Từ Mặc Hàn, mắt đẹp hơi hơi híp lại, cũng không hề có dấu hiệu tức giận.

Cô nhẹ nhàng liếc mắt, lạnh lùng nhìn về phía hai nô tì đang ôm chân nàng, lại quay đầu lại, quay về phía Từ Mặc Hàn, lạnh lùng nói: "Cút ngay."

Hai nô tì về mặt khó xử, Từ Mặc Hàn mặt xám như tro tàn. _Panh_H0ang_D∞D∞LQD.

Nữ nhân này... Cũng dám nói 'Cút ngay' với hần, cho dù, hần biết rõ nàng là nàng muốn bảo hai nô tì kia tránh ra.

Đề nén tức giận mãnh liệt trong lòng, Từ Mặc Hàn nhếch ra một chút tươi cười gượng gạo, phát phát tay với hai nô tì kia, ý bảo lui ra.

Nhận được cho phép, hai nô tì cúi đầu rời đi, còn Kiều Vô Song lại lạnh lùng nhìn hướng Từ Mặc Hàn, nói : "Anh xác định, muốn tôi uống ly rượu kia?"

Giọng Kiều Vô Song không nóng không lạnh bỗng khiến trái tim nhỏ của Từ Mặc Hàn đập mãnh liệt.

Trong mắt thoáng hiện lên vẻ trầm tư, Từ Mặc Hàn biến sắc, nghĩ thầm; hay là, nàng cũng không phải sợ rượu?

Như vậy, tại sao nàng lại vội vã chạy trốn chứ?

Lại ngẩng đầu nhìn lại, trên khuôn mặt tuyệt sắc của Kiều Vô Song, quả thật không có chút cảm xúc sợ hãi muốn chạy trốn nào, ngược lại, để cho Từ Mặc Hàn cảm nhận được có loại điềm báo sắp tai họa đến nơi.

"Thật ra..."

Từ Mặc Hàn muốn nói gì, lại chợt phát hiện cổ họng của mình trở nên phá lệ khàn khàn, thật sự nói không ra một câu.

"Thật không ngờ, một mặt tôi không thương thức, lại rất không để mặt mũi cho anh." Kiều Vô Song không chút để ý đi đến bên cạnh bàn, nhẹ nhàng cầm lấy ly rượu nhỏ đầy rượu, đặt ở bên môi, hít hà, lại nói: "Chính là hậu quả, anh cần tự mình phụ trách."

Vừa dứt lời, Kiều Vô đặt ly rượu ở bên môi, ngửa đầu uống hết.

Ngay tại lúc Kiều Vô Song uống hết ly rượu kia một giây sau, thời gian giống như dừng lại.

Từ Mặc Hàn bình tĩnh thở ra, vô cùng căng thẳng nhìn biến hóa của Kiều Vô Song, làm không khí chung quanh trở nên vô cùng áp lực thì, Kiều Vô Song từ từ mở mắt, trong mắt đẹp thông minh lạnh lợi, thoáng hiện lên một chút màu sắc mê hoặc lòng người.

Bước chân bắt đầu di chuyển, cô bỗng đi từ từ về phía Từ Mặc Hàn...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sủng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Ngày thứ ba (3)

Edit: Panh Hoang

Trong cung điện phồn hoa, ca múa dừng lại, không khí áp lực, tầm mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào toàn bộ biến hóa của nữ tử cuồng vọng kia...

Rượu ngon thơm nồng ấm áp từ miệng chảy vào trong cơ thể, nhiệt độ cơ thể của Kiều Vô Song cũng theo đó dần dần tăng cao

Đôi mắt đẹp mê người lóe ra ánh sáng mờ mờ, cô nhìn về phía Từ Mặc Hàn, ánh mắt trong vắt, lại mang theo thần thái vô cùng mỉa mai.

Cô ngẩng đầu, khóe miệng nhếch ra một nụ cười.

Tươi cười tuyệt sắc kia, giống như tinh linh bay múa trong biển hoa, lấp lánh loá mắt, cười bách mỹ.

Từ Mặc Hàn vốn ngồi ở trên long ý hưởng thụ hương mỹ nhân, lúc nhìn thấy nụ cười khuynh thành trên khuôn mặt của Kiều Vô Song, cũng bất tri bất giác si mê.

Bước chân bắt đầu di chuyển, cô bỗng nhiên đi về phía Từ Mặc Hàn...

Trái tim của Từ Mặc Hàn, lúc Kiều Vô Song từ từ tới gần, bỗng nhiên đập 'bịch bịch, bịch bịch' điên cuồng.

Cảm xúc bồi rối cùng hồi hộp ở trong lòng, khiến hắn nắm chặt nắm tay, ngưng thở, lại phát hiện chẳng những không thể áp chế cảm giác hồi hộp, ngược lại khiến hắn càng ngày càng rối loạn._PHDDLQD_

Kiều Vô Song đi từng bước bước lên trên bậc thang cao cao, đi đến bên cạnh hắn, trái tim hắn đập như điên, lại không có cách nào kiềm chế.

"Như thế nào..." Đôi mắt thâm trầm thoáng hiện lên một chút ánh sáng khác lạ, hắn hít một hơi, hơi hơi kéo ra khoảng cách, cố ý lạnh nhạt nói : "Tính yêu thương nhưng nhớ sao?"

Về mặt nàng thoát nhìn vô cùng bình thường, hoàn toàn không giống như là phản ứng sau khi say rượu...

Nhưng, bọn họ vốn không có xuất hiện cùng lúc, tiếp cận ở khoảng cách gần như vậy, trong vô hình, lại khiến Từ Mặc Hàn có chút kích động.

Hắn cố ý hờ hững nói, lại giống như bị Kiều Vô Song coi thường.

Chỉ thấy Kiều Vô Song bỗng nhiên quay người lại, quần đồ sẫm màu ở trong gió tạo nên biên độ xinh đẹp, trong nháy mắt, thân mình tuyệt vời của nàng giăng chân ở trên đùi Từ Mặc Hàn.

Từ Mặc Hàn không thể tin tưởng lớn mắt, nhìn nữ tử trước mặt, sững sờ phát ra một câu nói kinh ngạc: "Ách..."

Trên khuôn mặt tuyệt sắc của Kiều Vô Song mang theo tươi cười tuyệt mỹ, chẳng qua đôi mắt vốn thông minh lanh lợi, lại biến thành bị sương mù che phủ.

Cho dù đôi mắt bị sương mù che phủ, lại vẫn xinh đẹp như cũ làm cho người ta say.

Giọng nói trong trẻo, mang theo một ít giọng điệu làm nũng, nói : "Anh đã đến rồi?" _PHDDLQD_

Về mặt Từ Mặc Hàn nghi hoặc: "Ách?"

Kiều Vô Song nhiệt khoát cánh tay ở trên cổ Từ Mặc Hàn, về mặt làm nũng nói : "Không phải nói, ba ngày sau, gặp mặt ở chỗ tiếp giáp với khách điểm Vân Hương sao."

Mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể, dần dần truyền vào trong mũi Từ Mặc Hàn, lại để cho hắn càng thêm mê muội.

Chỉ là...

Về mặt vừa mới trầm mê của hắn, bị câu nói không minh bạch ở trong miệng Kiều Vô Song, làm cho hồ đồ.

Cái gì gọi là 'Ba ngày sau, gặp mặt ở chỗ tiếp giáp với khách điểm Vân Hương' chứ?

Chẳng lẽ, nàng nhận làm người...

Nhận thấy khả năng này, trong lòng Từ Mặc Hàn bỗng nhiên ngũ vị tạp trần, như cảm thấy chua xót trong miệng.

Rốt cuộc cùng là ai, có thể làm cho nữ tử điên cuồng cần rờ này, nhớ như thế?

Trong đôi mắt thâm trầm của Từ Mặc Hàn thoáng hiện lên một chút vẻ giảo hoạt, hắn thăm dò hỏi: "Vậy sao."

Kiều Vô Song cười nói: "Anh tức giận à?"

"Không có..." Từ Mặc Hàn tiếp tục thăm dò nói : "Lâu như vậy không gặp, làm sao nàng không có thân thiết kêu tên của ta?"

Mây Kiều Vô Song hơi hơi nhú, hình như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên trừng lớn mắt, nhìn chăm chú nam tử ở trước mặt, ánh mắt thoát nhìn vô cùng nghiêm túc.

Từ Mặc Hàn ngưng thở, trong lòng vô cùng căng thẳng, sợ nàng bỗng nhiên tỉnh lại.

Thật lâu sau, Kiều Vô Song cười khúc khích, nói : "Hoàn Nhan Tuyệt Thế, tôi khi nào thì thân thiết gọi tên của anh..."

Vừa dứt lời, mắt Từ Mặc Hàn bỗng kinh ngạc trừng lớn.

Nàng nói, Hoàn Nhan Tuyệt Thế...

Dòng họ Hoàn Nhan này, không phải chỉ có ——

Tiên nhân thượng cổ mới có thể có họ này sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Ngày thứ ba (4)

Edit: Panh Hoang

Ánh sao nhỏ nhói ở trong đêm đen vô tận lóe ra ánh sáng lơ mờ, trong hẻm nhỏ tĩnh mịch, bỗng xuất hiện một chút ánh sáng mộng ảo như ẩn như hiện, quỷ dị đáng sợ.

Lông mày của nữ tử áo xanh cau lại, một đôi mắt đẹp mị hoặc, đã tràn ngập vẻ mờ mịt. Nàng phiến não ôm gáy, lầu bầu nói: "Chết tiệt, Hoàn Nhan ca ca nói Chiến nhi tỷ tỷ ở hoàng cung, nhưng hoàng cung ở đâu đâu..."

Nữ tử áo xanh lại nhìn lại một lần, cảm xúc của nàng xao động, đột nhiên giống như bình tĩnh lại.

Đôi mắt yêu mị bỗng nhắm chặt, nàng nín thở, tụ tập linh lực.

Vài giây sau, nàng bỗng mở mắt ra, đôi mắt đen yêu mị kia, bỗng biến thành đỏ ngầu.

Đôi mắt đỏ ngầu, xuyên qua tầng tầng lớp lớp tường bao, giống như máy quét tự động ở hiện đại, tìm kiếm mục tiêu khắp nơi.

Cho đến lúc phát hiện mục tiêu, đôi mắt đỏ ngầu của nữ tử áo xanh chớp mắt trở về màu đen bình thường, yêu mị trên mặt nàng được thay bằng lúm đồng tiền dễ thương, bộ dáng kia vừa nghịch ngợm vừa đáng yêu.

"Tìm được rồi, Chiến nhi tỷ tỷ, ta đây tìm được người rồi."

Nữ tử áo xanh vừa dứt lời, đang chuẩn bị xoay người, sử dụng pháp lực nhanh chóng biến mất, nhưng nàng vừa dứt lời thì một giây sau, một đạo tiếng nói rét lạnh bỗng truyền đến.

"Đứng lại!"

Nữ tử áo xanh bỗng quay đầu lại, lại phát hiện một vị nam tử mặt mũi có phần anh tuấn.

Nam tử kia thân mình cao lớn mặc áo giáp, lộ ra vẻ khí khái anh hùng, gương mặt gầy yếu, màu da có chút ngăm đen, hình dáng không đủ thành thực, có vẻ hơi non nớt.

Mày kiếm đen dày, một đôi mắt nâu rét lạnh còn nghiêm túc, lộ ra tuổi tác không tương xứng với khí chất, dưới sống mũi cao, môi mỏng mím chặt, toàn bộ khuôn mặt nhỏ anh tuấn, bởi vì cố tình nghiêm mặt, mà lộ ra có chút cứng nhắc.

Nữ tử áo xanh chớp chớp mắt, môi đỏ mọng khẽ nhếch, lộ ra một chút tươi cười quyến rũ.

Giọng nói trong trẻo của nữ tử áo xanh mang theo chút nghi ngờ nói: "Bộ dạng người khó coi như vậy, vì sao bản mặt?"

"Ặc..."

Lâm Từ Quân hơi sững sờ, ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn cô gái trước mắt.

Nếu như hắn không có nhớ lầm, nữ tử này, chính là đồng lõa gây rối trên đường cái ngày đó.

Nam tử áo trắng thần bí kia, làm cả đường cái biến thành chướng khí mù mịt.

Sau đó, các dân chúng mê tín sôi nổi coi hắn là yêu nghiệt, mà những đạo sĩ kia liền thừa cơ cướp đoạt...

Loại tình cảnh lộn xộn này, khiến Lâm Từ Quân cảm thấy rất nhục nhã xấu hổ.

Hắn thân là con dân Nam quốc, cống hiến sức lực vì nước, nhưng không cách nào ngăn cản được hành vi quý dĩ của nam tử thần bí kia, quả thực khiến hắn căm giận.

Đêm nay, hắn giống như trước kia tuần tra chung quanh, lại chợt phát hiện nữ tử bên cạnh nam tử áo trắng thần bí.

Trong lòng hắn bỗng kinh hãi (ngạc nhiên vui mừng), ắt phải bắt được đồng lõa của yêu nghiệt kia.

"Người..." Lâm Từ Quân giống như muốn nói gì, môi mỏng hé mở, lại bị nữ tử áo xanh giành trước.

"Bản mặt cũng không soái." Nữ tử áo xanh thoáng cái liền đi tới trước người Lâm Từ Quân, nàng vẫn lộ ra nụ cười mê người như trước, nhưng lúc khoảng cách của hai người bị thu hẹp, Lâm Từ Quân liền theo ánh trắng, thấy rõ khuôn mặt yêu mị của nữ tử áo xanh.

Nữ tử áo xanh chìa tay ngọc ra, ngón tay trắng nõn đặt ở khóe miệng Lâm Từ Quân, nàng hơi động ngón tay một chút, khóe miệng của Lâm Từ Quân nhẹ nhàng nhếch lên, tạo thành hình một miệng cười.

Nữ tử áo xanh thỏa mãn chắc chắn nói : "Đúng, phải cười như vậy, mới đủ soái."

Có lẽ giọng nói trong trẻo của nàng làm Lâm Từ Quân say mê tỉnh lại, Lâm Từ Quân bỗng lui về phía sau, màu da ngăm đen có chút đỏ sậm.

Mà giọng nói lạnh như băng kia, cũng có chút hỗn loạn nói : "Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân."

Nữ tử áo xanh nhăn mũi lại, hừ lạnh nói: "Phá quy củ cái gì."

Môi đỏ mọng hơi bĩu, vẻ mặt nàng tức giận nói : "Cô nãi nãi càng muốn hôn người."

Lời của nàng khiến Lâm Từ Quân kinh sợ triệt để rồi, Lâm Từ Quân ngu ngơ lùi về sau mấy bước, theo bản năng còn che miệng lại, khuôn mặt tuấn tú ngăm đen đỏ sậm, sợ nàng sẽ nhào lên hôn hắn.

Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của hắn, nữ tử áo xanh phì cười một tiếng, cười nói: "Song không phải hôm nay, hiện tại ta có việc, đi trước. Nhớ kỹ, ta tên là Hoàn Nhan Lục Nhân, ta nhất định sẽ tới tìm người..."

Hoàn Nhan Lục Nhân nói xong, liền xoay người rồi đi.

Trong ngõ nhỏ vắng vẻ, thân hình cao lớn của Lâm Từ Quân dưới ánh trăng bạc chiếu sáng vô cùng cô quạnh, giọng nói trong trẻo kia, không ngừng quanh quẩn ở trong đầu của hắn...

Nàng nói, nàng kêu Hoàn Nhan Lục Nhân.

Hoàn Nhan...

Dòng họ chỉ có tiên nhân thượng cổ mới có thể có!

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ngày thứ ba 5

Edit: Panh Hoang

Chẳng biết lúc nào, mọi người ca hát đàn múa đều đã rời đi, trong cung điện xa xỉ mà phồn hoa, vẹn vẹn chỉ còn lại hai người Tử Mặc Hàn và Kiều Vô Song.

Tư thế của bọn họ vẫn mờ ám như trước, Kiều Vô Song dạng chân ngồi ở trên đùi Tử Mặc Hàn, sau khi nàng say rượu, càng thêm quyến rũ chọc người hơn so với nàng lãnh khốc trước kia.

Trên bậc thang cao cao, trên long ý xa xỉ, nữ tử tuyệt mỹ và nam tử yêu nghiệt, ở trong cung điện phồn hoa đã hình thành tư thế mập mờ ngợp trong trong vàng son.

Kiều Vô Song duỗi tay ra, hình như muốn vuốt ve gương mặt của hắn, nhưng lại nhớ ra cái gì đó, bàn tay mảnh khảnh trắng nõn, dừng ở giữa không trung.

Giọng nói trong trẻo mang theo sương mù nói: "Tại sao lại không thấy ca hát nhảy múa nữa."

Cho dù biết rõ lúc này ý thức của nàng còn chưa đủ tỉnh táo, nhưng Từ Mặc Hàn lại tự nguyện mê muội trong đó, chỉ thấy hắn cười nói: "Bây giờ là không gian thuộc về hai người chúng ta." _

Nhìn nữ tử tuyệt sắc trước mặt, trái tim lạnh giá của Từ Mặc Hàn càng thêm mất phương hướng, hắn giơ tay lên, nâng cằm nàng lên, đầu hơi nghiêng mỉm cười nói, hai mắt khóa chặt đôi môi đỏ mọng ẩm ướt của nàng, từ từ cúi đầu xuống.

Ngay lúc môi của hắn sắp chạm vào môi của nàng thì Kiều Vô Song bỗng nhiên nhủ này, trong nháy mắt, bóng dáng đỏ sẫm chợt lóe, nàng bỗng thoát ra khỏi tư thế mập mờ.

Từ Mặc Hàn ngẩng đầu lên, hai mắt trầm mê biến thành hơi kinh ngạc xen lẫn bi thương.

Chẳng biết lúc nào, khoảng cách giữa Kiều Vô Song và Từ Mặc Hàn đã kếp ra xa rất nhiều, chỉ thấy trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng lóe ra tươi cười mê người, tiếp theo đó giọng nói trong trẻo truyền đến: "Tôi hát cho anh nghe nhé."

Từ Mặc Hàn nhủ mảy, vui vẻ đón nhận nói: "Được."

Nữ tử xinh đẹp như thế, giọng nói động lòng người như thế, ca hát, nhất định vô cùng dễ nghe...

Nhưng mà, Từ Mặc Hàn quên một việc, con người không có ai hoàn mỹ tuyệt đối cả.

Kiều Vô Song tùy ý ngồi ở trên một bậc thang, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, giọng nói trong trẻo động lòng người, mang theo ca từ đặc biệt, từ từ truyền đến ——

"Xuân lai tảo, thanh mộng nhiều, lâu sĩ tiểu tị vịnh kim triều, nguyệt Như eo, cầm chỉ đạo, túy thì cuồng ca túy thì tiểu..."

Có ca từ đậm chất cổ phong, là ca khúc trong lúc vô tình Kiều Vô Song từng nghe, cô nhớ kỹ ca từ, nhưng.. Giống như có chút quên âm điệu.

Cho nên, ca từ rõ ràng rất tuyệt vời, giọng nói rõ ràng rất êm tai kia, hát ra tới âm điệu, lại giống như có chút—— không đủ ngũ âm.

Từ Mặc Hàn vốn chuẩn bị hưởng thụ, nhưng Kiều Vô Song vừa mới mở miệng hát câu 'Xuân lai tảo, thanh Mộng nhiều.' thật ra rất thích hợp. Nhưng mà nghe đến đoạn sau, lại đột nhiên cảm thấy giống như tạp âm, tưởng chừng như đề hủy đi ca khúc cảm động này.

Khuôn mặt yêu nghiệt của Từ Mặc Hàn giống như tối lại, hắn vội vàng nói: "Dừng, đừng hát nữa."

Hiện tại hắn vô cùng hối hận bảo nàng ca hát!

Về mặt Kiều Vô Song không ca hứng nói: "Vì sao, tôi hát không dễ nghe à?"

Từ Mặc Hàn thất vọng đau khiếm tốn lời: "Không, không phải ý tứ này..."

Hai mắt thông minh lạnh lợi nheo lại, cô ngẩng đầu lên về mặt không chịu thua nói: "Vậy vì sao anh ngắt lời tôi?"

Vừa dứt lời, ngay sau đó cô lại nói: "Nhất định là anh cảm thấy tôi hát không dễ nghe."

Khóe miệng Từ Mặc Hàn run rẩy, âm thầm nói thầm: "Quả thật không dễ nghe."

Kiều Vô Song hừ lạnh một tiếng, nói: "Anh cũng dám nói tôi hát không dễ nghe, được lắm!"

Khuôn mặt yêu nghiệt của Từ Mặc Hàn cứng đờ, bỗng nhiên có loại cảm giác tai vạ đến nơi.

Giọng nói trầm thấp mang theo chút run rẩy nói: "Người muốn làm gì?"

Kiều Vô Song cười thần bí, đôi mắt thông minh lạnh lợi bỗng nhiên lộ ra hơi thờ cuồng dã, tiếng nói trong trẻo hữu lực vang lên: "Đương nhiên là để cho anh tiếp xúc với đám bạn nhỏ của tôi!"

Kiều Vô Song nói xong, liền nhắm chặt hai mắt, tay ngọc tạo thành chữ thập, đặt ở bên môi, bắt đầu thì thầm đọc câu gì đó.

Từ Mặc Hàn lúc nhìn thấy động tác kỳ quái của Kiều Vô Song trước mặt, thì mặt trở nên xám như tro tàn. Hắn vươn tay muốn ngăn cản, lại phát hiện tay mình cứng ngắc trên không trung vốn không thể nhúc nhích.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, vài giây sau, trong cung điện phồn hoa, bốn phía bỗng nhiên truyền ra tiếng 'khè khè'.

Theo kia tiếng 'khè khè' truyền đến kia không lâu sau, bên ngoài cung điện, chính là tiếng hét chói tai long trời lở đất.

Mắt Từ Mặc Hàn trừng lớn, trong mắt lộ tơ máu, hắc kính hách đầy qua đầy lại, bởi vì quá mức khiếp sợ, ngay cả nuốt nước miếng cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Trong đôi mắt khiếp sợ kia, ảnh ngược hiện lên một màn hình ảnh quỷ dị.

Trong cung điện phồn hoa, từ từ, từ từ, lan tràn một phòng ——

Xà!

Bạn đang đọc truyện *Trùm Súng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ngày thứ ba 6

Chương 58: Ngày thứ ba 6

Edit: Phan Hoang

□ Đêm khuya tĩnh mịch, ánh sao rải rác như ẩn như hiện, trong hoàng cung nghiêm cấm, đám thị vệ vẫn luân phiên tuần tra như trước.

□ 'Khè khè' âm thanh truyền đến từ trong bóng tối, gọi ra sự chú ý của đám thị vệ, bọn hắn bắt đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, lúc trường mâu trong tay đảo qua bụi cây rậm rạp sau đó, mọi người lâm vào kinh hãi.

□ "Rắn, thật nhiều rắn!"

□ "Trời ạ, đây là có chuyện gì xảy ra —— "

□ "Cứu mạng, rắn là kẻ thù của ta."

□ Rắn ẩn trong bụi cây rậm rạp, tùy tiện chọn một con đều lớn giống như cánh tay tiểu hài tử vậy, thè thè lưỡi, hai mắt xanh lè, lúc chúng nó nhìn thẳng vào người, lại có loại cảm giác lông tóc dựng đứng.

□ Chẳng biết từ lúc nào, một đoàn rắn lớn bò đầy mọi góc ngách của hoàng cung, liền dẫn tới khینگ hoảng ——

□ Mọi người dường như luống cuống tay chân, đám thì vè cầm trường mâu trong tay lên, lại không biết xuống tay như thế nào, các cung nữ chuẩn bị nghỉ ngơi, rồi rút ôm nhau, vẻ mặt sợ hãi, lại vẫn không dám hành động.

□ Có người cúi đầu nguyên rủa nói : "Con mẹ nó, rốt cuộc đám rắn này xuất hiện từ chỗ nào." _PMDLQD ^ ^ _

□ Tất cả mọi người bỏ chạy, bọn họ đều nghĩ hoặc, đám rắn này, rốt cuộc đến đây như thế nào.

□ Nhưng mà, bọn hắn trước sau vẫn không nghĩ ra, đám rắn này...

□ Ấy, chính là khi tác sau khi uống say khướt của nữ nhân cuồng vọng!

□ Trong cung điện phồn hoa, đám rắn khiến Tì Mặc Hàn hơi biến sắc, gương mặt yêu nghiệt xám như tro tàn, hắn cứng ngắc ở trên long ỷ, ngay cả nói chuyện cũng đặc biệt cẩn thận.

□ "Cô rốt cuộc muốn làm gì?"

□ Kiền Vô Song chớp chớp mắt, nghiêm trang nói : "Tôi giới thiệu cho anh một chút, đây chính là tiểu đồng bọn của tôi."

□ ~

□ Tiểu đồng bọn...

□ Môi Từ Mặc Hàn lại run lên, cuối cùng có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

□ Từ Mặc Hàn vô cùng cứng ngắc, mờ mịt tự nhủ: "Đám tiểu đồng bọn này quả thật rất đáng yêu, thậm chí đã được mở mang kiến thức, cô vẫn là... Thỉnh thoảng nó trở về đi."

□ "Không được, chúng nó vừa mới xuất hiện." Kiều Vô Song cong miệng lên, bộ dạng kia tuy rằng vô cùng hấp dẫn, nhưng bây giờ Từ Mặc Hàn hoàn toàn không có tâm tư đi thưởng thức.

□ Mắt đẹp giao hoạt vừa chuyển, cô bỗng nhiên cười nói: "Tôi còn muốn khiêu vũ với chúng nó!"

□ Ba giọt mồ hôi lạnh rơi xuống từ trên trán của Từ Mặc Hàn, môi hắn lại run rẩy, có loại xúc động muốn trực tiếp lãng hạ.

□ "Dừng..."

□ Nàng quả thật là say đến bất tỉnh nhân sự!

□ Ca hát đã đi dọa người, khiêu vũ vẫn là thôi đi!

□ Từ Mặc Hàn nuốt một ngụm nước bọt, bỗng nhiên uyển chuyển nói: "Hay là cô bảo đám tiểu đồng bọn mau trở về đi, trên thế giới này cũng chỉ có cô có bản lĩnh triệu hoán rắn xuất hiện, nếu để cho Trác Nhiên phát hiện trong hoàng cung có rắn, hẳn nhất định sẽ nghi ngờ."

□ "Trác Nhiên?"

□ Trác Nhiên:

□ Về mặt Kiều Vô Song thành thật tự hỏi, bỗng nhiên hào sảng nói: "Hắn có bản lĩnh đến đây, đám tiểu đồng bọn này của tôi, liền ưa thích máu lạnh vô tình giống hắn."

□ Ấc, này cũng có thể!

□ Tì Mặc Hàn hít sâu một hơi, mãnh liệt đè nén luồng cuồng trong lòng, ánh mắt hơi hơi hạ xuống, bên chân có một con rắn lớn đang trườn, đang thè lưỡi, trừng hai mắt xanh lè, nhìn thẳng hắn.

□ Cả người Tì Mặc Hàn run lên, đột nhiên cảm thấy sờn gai ốc... _Panh Hoàng diendanlequydon.com ^ ^ _

□ Đồng thời trong hoàng cung bên kia, trong cung điện của Trác Nhiên, rắn cũng bò đầy.

□ Giờ phút này Trác Nhiên, chỉ mặc áo lót mỏng manh, sợi tóc có chút hỗn độn, cùng khuôn mặt có vẻ hơi mệt mỏi, rõ ràng là vừa mới bị hù tỉnh.

□ Trác Nhiên vung kiếm xuống mấy con rắn ở đầu giường rất nhanh bị quăng ra ngoài, đồng thời giọng lạnh như băng nói: "Ai tới nói cho bản vương, đám rắn này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

□ "Đại vương... Chúng ta lập tức vì ngài xử lý."

□ Trác Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bản vương muốn biết, đám rắn này rốt cuộc là từ đâu đến!"

□ "Đại vương, chầnh lẽ là Tì Mặc Hàn đã phát hiện ra

chuyện của chúng ta, cho nên liền thả đám rắn này đến ám toán chúng ta?"

□ "Ám toán?" Trác Nhiên cười lạnh nói: "Hành vi ám người ở sau lưng xác thực là tác phong của hắc, chỉ có điều..."

□ Hắc đường như nghĩ tới điều gì, trong đôi mắt sâu không lường được bỗng nhiên lên tinh quang, hắc đột nhiên hỏi: "Có lẽ hung thủ không phải bọn chúng."

□ "Vậy... Sẽ là ai?"

□ Trác Nhiên cười lạnh, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên một chút tự tin, giọng giống như hàn băng nói: "Đi, đi tìm Tì Mặc Hàn!"

□ "Đạ."

□ "Đợi một chút, người mau đi thái y viện, chuẩn bị số lượng lớn lưu huỳnh."

□ A, ba ngày ——

□ Kiền Vô Song, khó trách vẫn không tìm thấy người, thì ra là được Tì Mặc Hàn giấu trong hoàng cung!

□ Đôi mắt sâu không lường được của Trác Nhiên nhú lại, trong mắt tràn đầy tính toán mưu kế.

□ Lúc này đây, hắc nhất định phải bắt được Kiền Vô Song...

Chương 59: Tình cảnh hỗn loạn

Chương 59: Tình cảnh hỗn loạn

Edit: Phan Hoang

□ Trong thời gian nháy mắt, Trác Nhiên liền đổi lại xiêm y.

□ Dáng người cao lớn, áo khoác ngoài bao lấy bộ đồ đen bó sát người, để lộ ra dáng người hoàn mỹ tinh tế của hắn.

□ Cổ áo hơi hơi mở, xương quai xanh như ẩn như hiện, cổ áo lông chồn làm hắn trông vừa khí phách vừa mê người.

□ Nhưng, về ngoài anh tuấn kia, trước sau vô cùng lạnh lùng, môi mỏng mím chặt, nhúu mày, trong đôi mắt sâu không lường được, lóe ra vẻ khôn khéo giao hoạt.

□ Một bóng người chợt tiến vào cung điện, người vừa tới nói: "Đại vương, thuộc hạ đã chuẩn bị xong rất nhiều lưu huỳnh."

□ Một người khác nói: "Đại vương, bên ngoài cung điện đâu đâu cũng là bày răn, thuộc hạ chuẩn bị cây đuốc, vì ngài mở đường."

□ Trác Nhiên nhếch môi cười lạnh, nói: "Tốt lắm."

□ Cùng lúc đó, ở trong tường cao ngói đỏ hiện lên một tia

sáng như ẩn như hiện, Hoàn Nhan Lục Nhân vừa mới đi qua cánh cửa, nhưng có bước đầu tiên liền dẫm lên thứ gì đó trơn tuột.

□ Nàng cúi đầu vừa nhìn, mắt đẹp hiện lên vẻ kinh ngạc, vẻ ngoài yếu mị cũng hơi khiếp sợ.

□ Nhìn thấy con rắn bắt hạnh bỏ mình dưới chân, khuôn mặt yếu mị của Hoàn Nhan Lục Nhân lại thay bằng vẻ sấm hối.

□ Hai tay Hoàn Nhan Lục Nhân tạo thành chữ thập, nói : "Thật có lỗi thật có lỗi, ta không cẩn thận giết chết người, chờ ta sơ lý xong xuôi chuyện trong tay, nhất định quay lại tụng kinh cho người."

□ Vừa dứt lời, Hoàn Nhan Lục Nhân đang định rời đi, chợt nghe phía trước có tiếng bước chân vang lên.

□ Mắt đẹp vừa chuyển, nàng rất nhanh tránh ở một chỗ trong bụi cây, che kín thân thể của mình.

□ Theo trong bụi cây nhìn lại, một đoàn người đi phía trước ước chừng có bảy tám người.

□ Trong tay mỗi người bọn họ cầm một cây đuốc, đội ngũ vây thành một hình tròn.

□ Mỗi một bước đi, bọn họ liền dùng cây đuốc hù dọa bảy rắn trên mặt đất, đồng thời, một người khác liền vẩy bột phấn trong túi ở trên mặt đất.

□ Hoàn Nhan Lục Nhân ngời ngời, khều giác miễn cảm

phát hiện bột phấn trong túi kia, đúng là lưu huỳnh.

□ Lại ngẩng đầu nhìn lại, nàng mới nhìn rõ, hóa ra trong đội ngũ hình tròn kia, có một người nhìn qua rất lạnh lùng.

□ Bọn họ giống như là đang dùng tính mạng của mình bảo vệ an toàn của bản.

□ Hoàn Nhan Lục Nhân khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm: "Hừ, có gì đặc biệt hơn người."

□ Cho đến khi đoàn người rời đi thật xa, Hoàn Nhan Lục Nhân bỗng nhiên liếc mắt, nghi hoặc nhìn đám rắn.

□ "Nhiều rắn như vậy, không phải là kiệt tác của Chiến Nhi tỷ tỷ chứ." Nàng vươn ngón tay ra, vuốt vuốt cảm, làm ra vẻ mặt trầm tư. "A, ta đi theo bọn chúng, xem rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì."

□ Nói xong, nàng liền vỗ tay phát ra tiếng.

□ Một giây sau, thân thể tuyệt đẹp bỗng biến thành như ẩn như hiện, nàng không nhanh không chậm đi theo đội ngũ của Trác Nhiên, lại không hề bị bọn chúng phát hiện.

□ Cùng nhau đi tới, trong hành lang dài vô tận, khắp nơi đều là rắn bò đầy.

□ Trên xà nhà, không nghĩ qua là còn có một con rắn rơi xuống trước mặt người, và cũng dọa người.

□ Đoàn người trải qua ngăn cản, cuối cùng gian khổ đi tới

bên ngoài cung điện phồn hoa.

☐ Trác Nhiên lặng lẽ nhìn cung điện phồn hoa kia, đôi mắt sâu không lường được hơi hơi nhúu lại, hần cười lạnh nói: " Đúng là ở chỗ này."

☐ "Đại vương, có muốn vào nhìn đến cùng hay không?"

☐ Người nọ vừa dứt lời, nhưng lúc đoàn người hấp tấp chạy đến ngoài cửa cung điện, âm thanh chói tai cắt đứt đôi thoi của họ.

☐ "Nhanh lên nhanh lên, hoàng thượng ở trong cung điện, nếu như bị bọn súc sinh này làm bị thương, cẩn thận đầu của các người rơi xuống đất."

☐ Đoàn người hấp tấp chạy tới chính là các mỹ nhân trong hậu cung của Tì Mặc Đan, các nàng bây giờ thẳng chức làm các loại phi tì cùng nương nương.

☐ Chỉ thấy đám nữ nhân trang diện xinh đẹp kia, kèm theo giọng nói chói tai ra lệnh cho đám thị vệ ở phía sau.

☐ Thái giám tổng quản có chút khó xử nói : " Ấy chết, nhóm nương nương, các người sao có thể tự tiện rời khỏi cung, chạy qua đây chứ."

☐ Có vị phi tì vẻ ngoài xinh đẹp nói: "Lâm công công, loại thời điểm đặc biệt này, người còn quản mấy loại quy củ này để làm chi, hoàng thượng nếu như xảy ra chuyện không may, chỉ sợ giết cừu tộc người cũng không đủ nguôi giận, người còn không mau dẫn người đi vào xem thế nào."

☐ Vô mặt Lâm công công khẽ nói: "Nào. "

□ Về mặt Lâm công công tử... hay...

□ Bên kia, Trác Nhiên nhìn cảnh tượng vô cùng hỗn loạn trước mắt, ánh mắt lạnh lùng.

□ "Đại vương, có diệu kế gì?"

□ Trác Nhiên nhếch môi cười lạnh, nói : "Trước nhìn xem."

□ Quả nhiên, ngay lúc hân vừa dứt lời, cùng Lâm công công lâm vào thế khó xử, cửa lớn của cung điện phồn hoa 'két' một tiếng, lại mở ra.

□ Lực chú ý của mọi người đồng loạt hướng về phía cửa lớn bỗng nhiên mở ra, lúc nữ tử tuyệt sắc ở sau cánh cửa kia xuất hiện ở trước mắt mọi người thì, trong mắt mọi người đều hiện ra vẻ kinh ngạc, hô hấp chậm lại...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Mượn rượu nổi điên

Chương 60: Mượn rượu nổi điên

Edit: Phan Hoang

□ 'Kéo két' một tiếng, cửa chính cung điện ở trong tình cảnh hỗn loạn, bỗng nhiên mở ra.

□ Tay nữ tử khẽ nắm ở mép cửa chính, tư thế dễ thương.

□ Khẽ ngước mắt lên, trong đôi mắt thông minh lạnh lợi

lộ ra vẻ mỏng lung, mày cao hơi nhú, môi đỏ mọng của nàng khẽ nhếch, tươi cười tuyệt mỹ nhất thời làm cho toàn bộ phi tử ở đây hoa nhan thất sắc.

□ Có người nói nhỏ: "Nữ nhân này là ai..."

□ Bên kia, Trác Nhiên vẫn luôn trầm mặc, ánh mắt vốn lạnh nhạt, sau khi nhìn thấy Kiều Vô Song, trong đáy mắt sâu không lường được bỗng hiện lên vẻ kinh diễm.

□ Có người lấy ra một bức họa, đưa tới trước mặt Trác Nhiên, e sợ nói: "Đại vương."

□ Ánh mắt Trác Nhiên... lướt qua, đường nét đơn giản trong bức họa kia, rõ ràng đã lộ ra dung mạo xuất chúng của nữ tử.

□ Nhưng, lúc người thật xuất hiện ở trước mắt thì, hẳn mới biết được, vật thật là như thế nào, kinh diễm là như thế nào.

□ Ánh mắt kinh ngạc của Trác Nhiên chớp lên, trong nháy mắt, liền khôi phục vẻ lạnh nhạt lúc trước.

□ Môi mỏng của hắn khẽ nhếch, cười lạnh nói: "Nàng chính là Kiều Vô Song."

□ "Đại vương, hóa ra Tì Mặc Đan vẫn luôn vụng trộm che giấu nàng, khó trách chúng ta làm sao cũng không tìm thấy."

□ Trong đôi mắt sâu không lường được của Trác Nhiên thoáng hiện lên vẻ giảo hoạt, hắn lạnh lùng nói: "Xem ra,

kế hoạch của chúng ta lại phải tăng tốc."

□ Vừa dứt lời, Trác Nhiên bỗng xoay người, phất tay áo rời đi. _PMDLQD**_

□...

□ Mái hiên kia, tất cả mọi người không có phát hiện, Trác Nhiên đứng ở phía xa nhìn thấy toàn bộ động tác của bọn họ, mãi cho đến lúc hần biến mất, các nàng vẫn ở trong khiếp sợ vì sự xuất hiện của Kiều Vô Song không thể hoàn hồn.

□ Nhóm phi tử nương nường, lúc nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của Kiều Vô Song thì, có tự ti, có khinh thường, lại có ghen tị nói: "Người là ai, tại sao lại ở trong cung điện của hoàng thượng?"

□ Còn có người oán hận nói: "Chính là, các người làm thị vệ như thế nào, để cho hồ ly tinh này đứng ở bên cạnh hoàng thượng."

□ Hai mắt Kiều Vô Song mở to, ngược mắt nhìn về phía người nọ, ánh mắt nhanh nhẹn, dung mạo tuyệt mỹ không chút thay đổi nói: "Người nói ai là hồ ly tinh?"

□ Ánh mắt nhanh nhẹn của nàng, lại vô hình trung lộ ra khí phách mạnh mẽ, phi tử kia bị nàng nhìn cả người run lên, lại cảm thấy sau lưng có chút lạnh cả người.

□ Chỉ thấy nàng kia khí thế yếu kém phản bác nói: "Thì... Thì là người, họ dạng hồ ly tinh."

□

□ Lông mày Kiều Vô Song nhíu lại, trong ánh mắt sương mù mênh mông lại tản mát ra vẻ lạnh như băng rét thấu xương.

□ Cô nhẹ nhàng nhấc chân, bước chân có chút lảo đảo.

□ Nhưng mà, ngay cả như vậy, lại vẫn không mất đi khí phách phong độ.

□ Mỗi một bước cô bước ra, không khí chung quanh liền áp lực một phần, cho đến lúc cô một đường đi đến trước mặt phi tì kia, phi tì kia đã bị áp lực sắp ngạt thở.

□ Kiều Vô Song lạnh lùng nhìn phi tì kia, môi đỏ mọng khẽ nhếch, bỗng nhiên giọng khắc thòng nói: "Ta sinh ra đã là bộ dạng hồ ly tinh, như thế nào, đến cần ta à."

□ "Người..." Phi tì kia bị cô làm tức giận không nhẹ, cả gương mặt xinh đẹp tức giận đến đỏ bừng.

□ Thấy nàng kia kinh ngạc, các phi tì khác vui sướng khi người gặp họa che miệng cười trộm, vì thế, phi tì kinh ngạc kia, lại càng thẹn quá hoá giận, lập tức tức giận quay đầu bước đi.

□ Kiều Vô Song lạnh lùng nhìn về phía các phi tì khác, khẽ môi cười lạnh nói: "Như thế nào, các người tính toán lưu lại, chiến cô đám tiểu đồng bọn này của ta sao?"

□ Tiểu... Tiểu đồng bọn?

□ Các phi tì khiếp sợ đưa mắt nhìn nhau, khuôn mặt xinh đẹp lại biến thành xám trắng. _PMDLQD**_

□ "Chẳng lẽ, đám răn này là người thả sao?"

□ Kiều Vô Song từ trong mũi hừ lạnh một tiếng, nói :
"Không phải ta thả, là ta triệu hồi ra."

□ Vừa dứt lời, tất cả mọi người ở đó nuốt một ngụm nước bọt.

□ Hóa ra toàn bộ răn trong hoàng cung này, đều là nữ nhân này triệu hồi ra...

□ Nàng vậy mà —— sẽ triệu hồi răn!

□ Mọi người nhìn ánh mắt Kiều Vô Song, từ kinh ngạc lúc trước biến thành hoảng sợ, sợ hãi.

□ Bên kia, Hoàn Nhan Lục Nhân đi theo Trác Nhiên tới, luôn cười nhìn tình cảnh hoang đường này.

□ Lúc sau, trong lúc nàng phát hiện đây là hậu quả của việc Kiều Vô Song mượn rượu nổi điên, bỗng nhiên cười ha ha: "Chắc chắc, giọng Chiến nhi tỷ tỷ vẫn luôn trầm thấp, tại sao uống rượu, liền trở nên cao như vậy."

□ Ôm ôm cái gáy, Hoàn Nhan Lục Nhân tiếp tục lần lần nói: "Hoàn Nhan ca ca đúng là khẩu vị nặng."

□ Nói tới chỗ này, thính giác nhạy bén của nàng, giống như nghe được một vài âm thanh di dộng, tìm theo âm thanh nhìn lại, nàng bỗng nhiên kinh ngạc dụi dụi mắt, nói : "Đợi một chút, những đồ vật rơi từ trên trời xuống kia..."

□ Mở to hai mắt nhìn kỹ. Hoàn Nhan Lục Nhân hốt nhiên

khiếp sợ: "Trời ạ, thứ này là ai ném tới!"

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Nỗi ưu thương của hắn (phiên ngoại Hoàn Nhan)

Chương 61: Nỗi ưu thương của hắn (phiên ngoại Hoàn Nhan)

Edit: Phan Hoang

□ Thảo nguyên xanh thẳm xa xa, mây mù mênh mông.

□ Trong mây mù, những ngọn núi tuyết lớn cao thấp khác nhau, cùng một vùng đồng cỏ rộng lớn, đã hình thành quang cảnh duy mỹ hoàn toàn trái ngược.

□ Một vùng Tuyết Sơn duy mỹ này, được dân bản xứ xưng là thần thánh 'Thiên Sơn'.

□ Chung quanh Thiên Sơn, mây mù trùng điệp kia, thật giống như một chiếc áo khoác bao bọc lấy Thiên Sơn. Không ai biết, ở trong điều kiện cực lạnh tại đây, trên đỉnh núi, lại có một tòa sơn trang địa thế to lớn.

□ —— Sơn trang Tuyết Thê.

□ Lão giả áo trắng kéo đô đô, thở phì phì nói: "Ai, Xú tiểu tử này, lão phu có ý tốt chữa thương giúp người, nói với người nói như thế nào cũng không đủ tạ!"

với người học như thế này cũng không lạ gì đâu.

Bên trong băng tuyết, Hoàn Nhan Tuyết Thế để xích quả trên hai tay, nằm ở cạnh băng tuyết, khuôn mặt tuần tú khẽ tựa ở trên cánh tay, trên tuần dung hại nước hại dân, lại có một loại ưu thương thật sâu.

Trong băng tuyết hiện ra mây mù, làm thân hình như ẩn như hiện của Hoàn Nhan lộ ra, lão giả béo đô đô kia, lúc nhìn thấy hình ảnh đẹp mắt này, trong lòng không khỏi nói thầm: "Chắc, bộ dạng soái có gì đặc biệt hơn người, lão phu lúc trẻ cũng rất soái."

Hoàn Nhan Tuyết Thế uể oải ngược mắt, coi rẻ khinh phiu hấn liếc mắt một cái, nói: "Ai không biết, người lúc trẻ cũng là một tiểu tử béo."

"Người!" Lão giả béo thở phì phì nói: "Chờ người hết bệnh rồi, xem lão phu làm sao chinh người."

Nhìn thấy lão giả béo thực tức giận, Hoàn Nhan Tuyết Thế bắt đắc dĩ, nói: "Thực xin lỗi."

Nghe hấn nói một tiếng xin lỗi kia, lão giả xem như thỏa mãn gật gật đầu, nói: "Này còn không sai biệt lắm." _PHDDLQD**_

Nói xong, hấn đã thu về pháp lực, chờ một lúc sau, hấn lại hỏi: "Người cảm thấy thế nào trong ngực còn cảm thấy không ổn không?"

Tuần dung hại nước hại dân của Hoàn Nhan Tuyết Thế khẽ động, đôi mắt giàu từ tính, che kín ưu thương thật sâu.

Chỉ thấy hắn nói : "Ngực rất đau, hơn nữa cả người vẫn vô lực như cũ."

Hoàn Nhan Tuyết Thề thở dài, liếc mắt nhìn hắn nói :
"Ta nói, có phải người đang vận chuyển pháp lực trong lúc nhàn hạ với ta hay không, bằng không tại sao qua mấy ngày rồi, một chút tiến triển cũng không có."

"Đi đi đi, ta là ai, làm sao có khả năng nhàn hạ được."

Lão giả nói lời thăm thía nói : "Tuy rằng nha đầu kia quả thật rất xuất sắc, nhưng người cũng không cần chết tâm như vậy."

Hắn lại thở dài nói: "Người nam nhân si tình xưa nay chưa từng có này, vậy mà lại yêu đơn phương mấy trăm năm."

Khuôn mặt tuần tú hai nước hai dân của Hoàn Nhan Tuyết Thề bỗng tối sầm lại, đôi mắt giàu từ tính, giống như một lưỡi kiếm sắc bén lạnh buốt, nhìn chằm chằm hắn.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói : "Ta đang nói chuyện chửi thề, người làm gì kéo đến phương diện này."

Lão giả béo hừ một tiếng, nói : "Không phải vậy sao, bốn trăm năm người nô hóa công tâm, cũng bởi vì nha đầu kia cực tuyệt người. Bốn trăm năm sau, người lại nô hóa công tâm, vẫn là nha đầu kia kích thích người. Theo ta nói, người đây căn bản chính là bệnh tương tư."

Khuôn mặt tuần tú của Hoàn Nhan Tuyết Thề lại

lần nữa tới sấm, cũng không giận ngược lại cười lạnh lùng nói: "Tuyệt Sơn Lão Quân, có tin ta đánh người hay không!"

□ Tuyệt Sơn Lão Quân nheo mắt, tự nhận mình nói sai rồi.

□ "Được được được, lão phu đi." Tuyệt Sơn Lão Quân đứng lên, thở phì phì nói với Hoàn Nhan Tuyết Thế: "Người vẫn là ngâm mình ở trong băng trì này, tỉnh lọc tâm hồn đi."

□ Vừa dứt lời, Tuyệt Sơn Lão Quân quả nhiên xoay người, cũng không quay đầu lại rời đi.

□ Mãi cho đến lúc không nghe thấy tiếng bước chân của hắn, trong mũi của Hoàn Nhan Tuyết Thế, mới thở ra một hơi dài nặng nề.

□ Yêu đơn phương hơn trăm năm. . .

□ Dẫn quả thật là nam nhân si tình xưa nay chưa từng có!

□ Dẫn như là đang chơi nhào mình, trong đôi mắt mê hoặc lòng người, bỗng nhiên giống như nghĩ tới điều gì đó mâu chốt, ánh mắt chợt lóe, hắn bỗng đứng dậy.

□ 'Ào' tiếng nước từ trên thân thể cường tráng của Hoàn Nhan Tuyết Thế, mang theo biên độ mê người, tí tách rơi xuống. _PHDDLQD**_

□ Thiên Sơn lạnh như băng, trên thân thể hắn có xích quả, lại cũng không cảm thấy được rét lạnh.

☐ Khẽ nhắc chân lên, hắn quay về phía kia, từ từ đi đến không gian bí mật hẳn giữ gìn thật lâu. .

Bạn đang đọc truyện Trùm Sủng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 62: Hắn nhớ lại (phiên ngoại Hoàn Nhan)

Chương 62: Hắn nhớ lại (phiên ngoại Hoàn Nhan)

Edit: Phan Hoang

☐ Phía trên Thiên Sơn tuyết trắng mà duy mỹ, tuyết thể nam từ năm chắt xích quá, khẽ nâng bước chân, chậm rãi đi vào trong hồi ức của hắn...

☐ Từng giọt nước trong suốt, từ cơ thể cường tráng mang theo biên độ mê hoặc, từng giọt từng giọt chảy xuống.

☐ Chẳng biết lúc nào, hắn đã đổi lại quần áo cùng màu với Thiên Sơn, một thân áo trắng phiêu dật, giống như hoàng tử trong mộng ảo, anh tuấn đến mức làm cho người ta muốn thét lên.

☐ Đây là một tuyết động lạnh như băng, chỗ sâu nhất của tuyết động, cất giấu một bí mật rất quan trọng.

☐ Hoàn Nhan Tuyết Thế giờ tay, đè xuống cơ quan ngâm trong tuyết động, cửa đá đóng băng, trong lúc hắn đè xuống, bỗng mở ra.

□ 'Am' một tiếng, một tia vàng rực mang theo ánh sáng chói mắt, chiếu sáng choang cả tuyết động.

□ Đôi mắt mê hoặc lòng người của Hoàn Nhan Tuyết Thế hơi hơi nhắm lại, lần nữa mở mắt ra thì đập vào mắt chính là "Phá Hồn đao" được cất giữ bên trong gian phòng bốn trăm năm.

□ "Chiến nhi..." Môi mỏng gợi cảm của Hoàn Nhan Tuyết Thế khẽ nhúc nhích, đôi mắt mê hoặc lòng người, mang theo tâm tình phức tạp, lẩm lẩm nói: "Thanh Phá Hồn đao này, theo nàng hơn một ngàn năm, mà nàng lại vì chộc tức ta, từ bỏ nó."

□ Nói xong, hắn chìa ngón tay thon dài, còn cách một khoảng khá xa, khẽ vuốt thân mình lớn, tạo hình khí phách của Phá Hồn đao.

□ Nhưng, ngón tay thon dài của hắn mới chạm nhẹ vào, thân Phá Hồn đao bỗng run lên, bỗng phát ra một đạo hàn quang lạnh như băng, không chút khách khí bắn ngược ngón tay Hoàn Nhan Tuyết Thế vọt ra trở về. _PHDDLQD ^ ^ _

□ Hoàn Nhan Tuyết Thế cúi đầu nhìn ngón tay bị bắn ngược trở về, cười khổ nói: "Chiến nhi, bất kể đã từng là nàng, hay là nàng bây giờ, vẫn không thể chấp nhận thân phận hèn mọn kia của ta sao?"

□ Tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên kia khí phách tận trời Phá Hồn chi lưỡi đao, lại thấy nó nói: "Ngay cả vũ khí của nàng cũng ghét bỏ ta."

□ ...

□ Càng nói càng khô sông, Hoàn Nhan Tuyết Thê đột nhiên cảm thấy khô miệng chua sót, ngực vừa chua xót vừa đau.

□ Hắn hơi hơi nhắm mắt, bình tĩnh suy nghĩ, đồng thời tích tụ linh lực, thông qua pháp lực cường đại, nhìn rõ tất cả động tĩnh của Kiều Vô Song.

□ Trong suy nghĩ, Kiều Vô Song xinh đẹp loá mắt, quyến rũ động lòng người.

□ Nàng và Tì Mặc Hàn ôm nhau tư thế ái muội ở cùng một chỗ, sau khi nàng uống say, vẻ mặt mơ mơ màng màng vô cùng đáng yêu, lúc nàng say khướt thì hành động kinh người, dẫn dắt đàn rắn quấy nhiễu hoàng cung...

□ Thông qua ý niệm, một màn này, ảnh ngược rõ ràng ở trong đầu của hắn ——

□ Lúc hắn thấy động tác thân mật của Kiều Vô Song và Tì Mặc Hàn, cảm nhận được trong lòng ghen tị mãnh liệt.

□ Đồng thời, cũng cất giấu một hồi ngũ vị tạp trần cảm xúc cùng dả kích sâu nặng.

□ Nhưng, loại cảm xúc phức tạp này cũng không có duy trì bao lâu, hắn liền thấy Trác Nhiên trốn ở một nơi bí mật gần đó, thấy đám phi tì hung hắn càn quấy, cùng một đám thị vệ si dại...

□ Hắn lỏng mở mắt ra, đập vào đáy mắt là 'Phá Hồn đao', giống như là cảm ứng được chuyện gì, lỏng run rẩy vãi cái thân đao to lớn mà khí huyết hồng hồng lấp lánh ánh sáng.

cực, thân thể cô còn mang vết thương, cũng có lẽ anh sợ
mãnh liệt lạnh như băng. _ P H O A N G Q U Y D O N ^ ^ _

□ Hoàn Nhan Tuyết Thê nhếch môi cười, nói : "Người
cũng đang lo lắng cho nàng sao?"

□ Hắc như là nghĩ tới điều gì, đôi mắt mê hoặc lòng người
kia, bỗng nhiên lóe ra chút sắc thái mê người, nhếch môi
cười, trên khuôn dung vốn ưu thương của hắn bỗng hiện ra
vẻ phản chấn, cuối cùng vẻ mặt chân thành nói : "Cũng
đúng, dù sao ta cũng yêu đơn phương mấy trăm năm, mặc
kệ nỗ lực của ta có được hồi đáp hay không, chỉ cần nàng
hạnh phúc... Mà cuối cùng nàng chọn ai, cũng quan trọng
gì đâu."

□ Nói xong, hắn tiến lên phía trước, hơi hơi nâng tay, vẻ
mặt thành thật nói : "Người chưa bao giờ để cho ta tới gần
người, nhưng lần này vẫn là nhìn mặt mũi của chủ nhân
người, để ta đưa người về cho nàng đi."

□ Phá Hồn đao này là thần khí có linh tính, tự nhiên có
thể nghe hiểu lời của Hoàn Nhan Tuyết Thê.

□ Khi hắn vừa dứt lời, khí tức lạnh như băng phát ra trên
thân Phá Hồn đao, bỗng biến mất hoàn toàn.

□ Hoàn Nhan Tuyết Thê nhếch môi cười, nâng Phá
Hồn đao to lớn lên, nhìn thấy vũ khí khí phách kia, trong
đôi mắt mê hoặc lòng người lóe ra cảm xúc phức tạp,
nhưng mà cuối cùng, lại chỉ là nói : "Chiến nhi, Phá
Hồn đao của nàng sống chung với ta hơn trăm năm, hiện
giờ, để nó một lần nữa quay trở về bên cạnh nàng, cùng
nàng vang danh thiên hạ đi!"

□ *Đứt lời, trong đôi mắt mê hoặc lòng người bỗng tản mát ra ánh mắt khi phách, vung tay lên, chỉ nghe 'Rầm' một tiếng, Phá Hồn đao to lớn khi phách kia, bỗng từ trong tuyết động, xông qua tận trời, bay vào xa xa...*

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Thần vật từ trên trời rơi xuống

Chương 63: Thần vật từ trên trời rơi xuống

Edit: Panh Hoang

Một đêm này quả thực dài đằng đẵng, đêm vẫn rất sâu làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Khác biệt chính là, một đường ánh sáng vàng rực, ở trong trời đêm chợt lóe rồi biến mất, giống

như sao băng, xẹt qua một biên độ hoàn hảo ở cuối chân trời, sau đó rơi thẳng xuống.

□ *Nhưng vào lúc này, 'Ầm' một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó mặt đất theo đó chấn động.*

□ *Đột rung lắc thật lớn này, khiến tất cả mọi người đều trở tay không kịp, bọn họ theo bản năng lung lay thân mình.*

□ *Hiển nhiên, Trác Nhiên rời đi trước tiên cũng không ngoại lệ, thuộc hạ bên cạnh hắn nhanh nhẹn đỡ hắn, đồng thời nói: "Đại vương, cẩn thận."*

□ *Trác Nhiên lạnh giọng hỏi: "Sao lại thế này?"*

□ *"Giống như... Có cái gì đó rơi xuống."*

□ Ánh mắt Trác Nhiên phát lạnh, vẻ mặt lạnh như băng nói : "Nói rõ ràng cho Vương, cái gì gọi là có cái gì rơi xuống?"

□ "Thuộc hạ vừa mới thấy trên bầu trời xẹt qua một tia sáng, tưởng sao băng, nhưng ở thời điểm ngôi sao băng hui hui thực thực này biến mất, thật giống như xảy ra động đất, cả mặt đất đều đang rung rung." Người nọ sợ hãi nói : "Cho nên, thuộc hạ mới cho rằng... Có phải có cái gì đó khủng khiếp rơi từ trên trời xuống không."

□ Trác Nhiên chưa bao giờ tin hoàng quý thân, càng không mê tín cho rằng loại này là trùng hợp, mà chính lúc này lại cái gì đó khủng khiếp từ trên trời rơi xuống.

□ Cho nên, hắn cười đến hoa mỹ, nhưng giọng nói lạnh như băng rét thấu xương: "Quân đội bên ngoài ba trăm thước, nhất định ở trước hừng đông vây công Nam quốc, bản vương không cần loại thuộc hạ điên điên khùng khùng tạo ra mấy lời đồn quấy nhiễu lòng quân."

□ Thái độ lạnh lùng của Trác Nhiên khiến một đám thuộc hạ phía sau hắn im lặng, mọi người cúi đầu trầm mặc, một lúc sau, Trác Nhiên cùng một đám thuộc hạ của hắn, lặng yên không một tiếng động rời đi hoàng cung Nam quốc... _Phân Hoạch ang ĐĐLQĐ_

□ Cùng lúc đó, ở bên ngoài Nam quốc một nghìn thước, quân đội xếp thành hàng dài, chậm rãi đi về phía Nam quốc.

□ Phía trước quân đội, trên tay bọn lính cầm quốc kỳ Bắc quốc, đang theo gió tung bay.

☐ Mà phía trước nhất quân đội, chính là Đại tướng quân Mặc Trần, cùng mình chỉ huy Bắc Quốc Bắc Minh Liên Thành.

☐ Xe ngựa xa hoa, màn vải bao phủ lay động, thân mình to lớn của nam tử ở trong màn xe lộ ra như ẩn như hiện, chỉ có thể nhìn thấy hắn mặc một bộ hoa phục màu xanh ngọc.

☐ Gió làm màn vải lay động, đập vào mắt chính là dung nhan tuấn mỹ của nam tử mặc hoa phục xanh ngọc kia.

☐ Bộ dạng tuấn mỹ, cũng không mất đi khí thế kiên cường, trên trán đội đồ trang sức mã não màu xanh ngọc, ba nghìn tóc đen, tùy ý xõa rối tung ở sau lưng, lộn xộn nhưng lại có một loại khí phách cường dã.

☐ Trong xe ngựa, hắn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lúc quân đội có vẻ vô cùng mệt mỏi, mặt đất bỗng nhiên chấn động, cho nên con người từ trong linh hồn nháy mắt bình tĩnh.

☐ "Sao lại thế này..."

☐ "Động đất sao?"

☐ "Quân đội tại sao dừng lại?"

☐ Trên xe ngựa, Bắc Minh Liên Thành bỗng mở mắt ra, dưới đôi mày kiếm dày rậm kia, lại có một đôi mắt khiến người ta nhìn không thấu.

☐ ...

□ Đôi mắt khẽ nhìn lướt qua, nhìn về phía quân đội đang bối rối kia, giọng nói trầm thấp khàn khàn nhưng không nóng không lạnh truyền đến: "Không nghĩ tới quân đội bốn vương quốc giáo như vậy còn không dùng được, một chút động đất nhỏ nhỏ, lại khiến cho bọn họ bối rối thành như vậy."

□ Nói tới chỗ này, đôi mắt của hắn lại nhìn về phía Mặc Trần bên cạnh, nói: "Người nói, những người này tới đây có ích lợi gì!"

□ Giọng của hắn rõ ràng không lớn, nhưng giống như có lực áp bách mạnh mẽ, cả lòng quân dao động, khi hắn vừa nói dứt lời câu thứ hai thì, toàn bộ tiếng ồn ào liền yên tĩnh trở lại.

□ Trên khuôn mặt anh tuấn của Mặc Trần hiện ra vẻ xấu hổ, ánh mắt của hắn hơi e sợ nhìn phía trước một chút, cái trán lại chảy xuống mồ hôi lạnh.

□ Thấy thế, Bắc Minh Liên Thành nhú nhú mày kiếm, nói: "Như thế nào, thấy yếu quá hay sao?"

□ "Đại vương, ... Là một cái gì đó rất lớn." Mặc Trần nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt ở trong lúc vô tình liếc về phía trước. _Phanh HoangDDLQD_

□ Ánh mắt Bắc Minh Liên Thành mâu phát lạnh, khẽ hất cánh tay dài lên, vén màn xe ngựa lên, mà hình ảnh đập vào trong đáy mắt, cũng khiến hắn lâm vào kinh ngạc.

□ Nơi này địa thế rộng rãi, ít cây cối sinh trưởng, tro bụi cùng tảng đá chất thành một tòa núi nhỏ, thoạt nhìn giống như là sa mạc.

Trên đường phía trước, chẳng biết lúc nào nhiều hơn một cái hố lớn!

Mà giữa cái hố, đang có một thanh đao sắc bén phát ra ánh hào quang.

Nhìn vật thể kì quái trước mặt, Bắc Minh Liên Thành đang ở lên trong nghi hoặc, lại có người bắt đầu kinh hô: "Trời ạ, là rắn, một con rắn khổng lồ!"

"Đợi một chút, đằng sau con rắn kia hình như có cái gì đó?"

Bắc Minh Liên Thành nghe tiếng nhìn lại, lúc nhìn thấy rõ vật phía sau con rắn khổng lồ, đáy mắt hiện ra vẻ hứng thú: "Kia không phải cái gì, mà là..."

Nói tới chỗ này, Bắc Minh Liên Thành nhếch môi cười, nói: "Một người!"

Bắc

Minh Liên Thành rút cục lên đài, thân nhóm, nội dung vở kịch sắp đi lên cao trào, chương ngày mai là chương máu chót nhất nha!

Vãn Hà quỳ gối van xin bình luận, tiền lì xì, các loại thăm hỏi!

Chương 64: Tập hợp toàn bộ tứ quốc

Chương 64: Tập hợp toàn bộ tứ quốc

Edit: Panh Hoang

Lúc mây đen và mây trắng đan xen ở cuối chân trời thì, chính là tầng tầng lớp lớp hơi mù lúc sáng sớm.

Những người dân chúng cần cù đang chuẩn bị rời giường làm việc, bỗng, ngoài cửa thành phát ra từng đợt tiếng "Ầm Ầm" long trời lở đất, khiến những người dân đang mơ màng trong cơn buồn ngủ, bỗng trở nên vô cùng hoảng sợ.

Đồng thời, hoàng

cung Nam quốc vốn bị mượn rước nổi điên làm hỗn loạn, ở lúc bất thành linh gặp phải tập kích, lập tức lại lâm vào trong lo sợ.

□ *Tì Mặc Hàn đi từ trong cung điện phồn hoa ra, nhìn hoàng cung hỗn loạn trước mắt, lạnh giọng hỏi: "Sao lại thế này?"*

□ *"Khởi bẩm hoàng thượng..." Có người giải thích nói: "Là nữ tử vừa mới ở cùng một chỗ với ngài, nàng triệu hồi xà thú quấy nhiễu trật tự hoàng cung, khiến cho toàn bộ hoàng cung đại loạn."*

□ *Chuyện tiếp tục tự nhiên hẳn rõ ràng nhưng, chỉ thấy Tì Mặc Hàn không giận ngược lại cười, giọng cực lạnh hỏi: "Tiếng động long trời lở đất kia là xảy ra chuyện gì?"*

□ *Lúc mọi người nghiến răng tròng tròng thì, trên cửa thành có binh lính thổi kèn lệnh khiến lòng người làng hoàng, mọi người liên hết sức cảnh giác.*

□ *"Là tiêng, bèn, lênh, chiến, tranh, chẳng lẽ có quân địch,*

□ Sau tiếng ồn ào chen lấn, chúng ta có quan niệm tập kích?"

□ Lúc này, có người rất nhanh chạy tới báo cáo nói :

"Báo —— Đại vương Đông quốc đem qua thừa dịp hỗn loạn lên rồi đi hoàng cung."

□ Có người nghi ngờ nói: "Đại vương Đông quốc lên trốn đi?"

□ Có người kinh ngạc nói: "Không xong, Đại vương Đông quốc không phải muốn thừa dịp hỗn loạn tiến vào!"

□ Bọn thị vệ xung quanh nghị luận sôi nổi, vẻ mặt khẩn trương. Chỉ riêng Tì Mặc Hàn trước cung điện, trên khuôn mặt yêu nghiệt, trong đôi mắt thâm trầm thoáng hiện ra vẻ giảo hoạt, môi mỏng gợi cảm hơi hơi mỉm cười nói, lại không có một chút vẻ bối rối.

□ Trên khuôn mặt yêu nghiệt của Tì Mặc Hàn hiện ra vẻ tự tin, lại nhếch môi nhẹ giọng lầm bầm nói: "Hoàng đế chờ lúc chuẩn bị đánh giặc mới bắt đầu trừ bì, sao tính là một vị hoàng đế tốt."

□ Làm hoàng đế dĩ nhiên, đi mỗi một nước cờ, sẽ phải tính toán con đường sau này.

□ Tì Mặc Hàn hẳn cũng sẽ không ngốc đến nỗi cho rằng Trác Nhiên sẽ thật tình nguyện ý hợp tác cùng hắn, càng sẽ không ngốc đến nỗi đợi đến lúc đánh giặc, mới cấp tốc đi chuẩn bị quân đội.

□ Giọng hắn lầm bầm lâu lâu nói thầm, rõ ràng cũng không lớn, lại khiến cho tình cảnh có chút bối rối, nhất

thời người xuống.

□ Mọi người hơi hoảng sợ nhìn phía Tì Mặc Đàn, nghĩ thầm; hay là hắn đã sớm có tính toán? !

□ Ngay tại lúc mọi người đưa mắt nhìn nhau, sinh lòng nghi hoặc thì, có người tiến đến thông báo: "Khởi bẩm hoàng thượng, đại vương Đông quốc Trác Nhiên phái ra một vạn đại quân vây công nước ta, nước ta có cần phải binh phản kích hay không?"

□ Tì Mặc Đàn nhếch môi cười tươi rồi nói: "Không vội."

□ Mọi người nhất thời kinh ngạc, trận chiến đều đánh tới cửa rồi, còn có thể không vội?

□ Mọi người ở đây nghĩ hoài không ra thì, Tì Mặc Đàn lại nói khiến cho người ta kinh ngạc nói: "Phân phó xuống dưới, trăm muốn đi ôn trì tắm rửa, hôm nay miễn lâm triều."

□ Cái gì... Mọi người lại vô cùng kinh ngạc cùng tuyệt vọng!

□ Hoàng thượng thế nhưng, ở trong thời khắc nguy cơ trùng trùng này, muốn đi tắm?

□ Tì Mặc Đàn coi thường vẻ kinh ngạc cùng tuyệt vọng của mọi người, tiêu sái xoay người rồi đi, cùng hạ nhân đi theo phụng bồi, bắt đầu thoải mái ngâm mình.

□ So với vô cùng hưởng thụ Tì Mặc Đàn thì, binh lính

ở cửa thành, cùng dân chúng lên trong thành, đã hoảng loạn không gì sánh bằng.

□ Ngoài cửa thành đóng chặt, binh lính Đông quốc đang sử dụng cây gỗ thật lớn dùng sức đánh vào.

□ Trên cửa thành, có binh lính thổi kèn báo động.

□ Lâm Tật Quân đứng ở trên cửa thành, hai tay nắm chặt trường kiếm bên hông, mắt lạnh nhìn quân đội trùng trùng sát khí ngoài cửa thành, lại không chút sợ hãi.

□ Trong cửa thành hoảng loạn cùng tiếng kêu sợ hãi, làm cho khuôn mặt lạnh lùng của Trác Nhiên thoáng hiện ra vẻ thỏa mãn.

□ Ngay tại lúc hấn vào cùng kêu ngạo thì, xa xa bỗng nhiên truyền đến từng đợt tiếng 'Rầm rầm rầm' thật lớn.

□ Theo tiếng động nhìn lại, khuôn mặt tuần tú bỗng xanh mét ——

□ Phương xa, theo tiếng động thật lớn dần dần tới gần, để cho hấn dần dần thấy rõ, đó là từng dãy quân đội trang bị đầy đủ, lá cờ đầu tung bay, lại khiến mọi người ở đây cả kinh: "Trời ạ, đó là quân đội Bắc quốc!"

p Anhho AngĐĐLQĐ

□ Trên cửa thành Nam quốc, mọi người thấy một màn như vậy, nhất thời sôi nổi đưa mắt nhìn nhau.

□ Ngay ở lúc binh lính Nam quốc không rõ tình hình, quân lính Đông quốc vô cùng khiếp sợ thì, lại có một

tiếng động lớn, từ bên kia dần dần truyền đến.

□ Mọi người tiếp tục theo tiếng nhìn lại, lúc đội ngũ kia dần dần tới gần thì, mọi người lại không nhìn được cả kinh kêu lên: "Không tốt, là quân đội Tây quốc!"

□ Xu thế hiện giờ, đó là bao vây vòng tròn chỗ quân đội Đông quốc đóng quân ở thành Nam quốc. Mà quân đội Bắc quốc lại đi từ phía Đông tới, còn quân đội Tây quốc cũng giống như đi từ phía Nam tới.

□ Hai nước Bắc Tây, một trái một phải kẹp chặt Đông quốc, kịch tình lỏng trở nên khó bề phân biệt.

□ Địa thế rõ ràng rộng lớn, nhưng không khí trong nháy mắt lỏng trở nên khiến người ta có chút ngạt thở, trước sau vẫn là hơi mù sáng sớm không thấy một tia nắng chiếu rọi.

□ Sắc mặt mọi người như tro tàn, vô cùng căng thẳng, hiện giờ tập hợp toàn bộ tứ quốc, là địch là bạn, thật khó phân biệt...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Cảnh trong mơ

Ngẩng đầu nhìn lại, mây mù sáng sớm, bầu trời xa xôi kia, thật giống như một cái động lớn không đáy.

Lúc mây đen và mây trắng đan xen nhau ở cuối chân trời thì, lại có một loại xu thế khiến người ta cảm thấy bị đè nén.

Ngoài thành Nam quốc, biển người đông nghìn nghịt kia, thật giống như ảo ảnh, giống như ác mộng đi vào trong mộng của mọi người...

Trên cửa thành, khuôn mặt Lâm Tử Quân lạnh lùng không chút thay đổi nói: "Một vạn đại quân Đông quốc vây quanh thành trì Nam quốc, quân đội Bắc quốc và quân đội Tây quốc kẹp chặt Đông quốc cùng Nam quốc..." Nói tới đây, trong mắt hắn chợt lóe ra ánh sáng lạnh, nhếch môi hừ lạnh nói: "Những người này một ngày không có lòng dạ chơi đùa, thì sẽ chết sao."

"Đội trưởng, làm sao bây giờ, nhiều người như vậy, chúng ta có cần báo cáo triều đình hay không?"

Lâm Từ Quân không nhanh không chậm nói : “Người có thể nhìn rõ ngoài thành có bao nhiêu người không?”

Người nọ ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời rùng mình một cái: “Biển người đông nghìn nghịt, ít nhất trên trăm vạn người.”

“Đông quốc tuy có một vạn đại quân, cho dù bao vây nước ta, nhưng với tình hữu nghị giữa nước ta và Bắc quốc. Không cần nhiều lời, bọn họ nhất định là tới cứu viện...” Nói tới đây, mặt Lâm Từ Quân thoáng hiện ra vẻ nghi hoặc, giọng trầm trọng nói: “Nhưng Tây quốc kia, ít qua lại với nước ta, hôm nay bỗng nhiên phát động quân đội cũng không phải trùng hợp, thiện hay ác khó có thể phân biệt.”

“Đội trưởng, người nhìn người nọ -- “

Có người bỗng nhiên kinh hô, Lâm Từ Quân quay đầu nhìn về phía người nọ, trong mắt thoáng hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Không ngờ là nàng!”

Trong biển người quân đội tập nập kia, có một người đặc biệt rõ ràng..

Chuẩn xác mà nói, hấp dẫn ánh mắt mọi người chính là con rắn lục hoa văn khổng lồ kia.

Nhìn kỹ, sau lưng con rắn, hình như có một thân mình xiên xẹo ngồi trên lưng con rắn, mà bên kia, chính là quân đội Bắc Quốc.

Lâm Từ Quân hẳn cho đến sáng sớm hôm nay mới nghe nói, tối hôm qua có một nữ tử quý dị triệu hồi xà thú trong hoàng cung, khiến cho trật tự trong hoàng cung hỗn loạn.

Nói vậy, người sau lưng cự xa này, nhất định chính là tội phạm quan trọng mà bọn họ phải niêm phong công thành để truy nã mấy ngày trước đây --- Kiều Vô Song!

Bên kia, phía sau con rắn lục hoa văn, Kiều Vô Song tuyệt mỹ đang ngồi xếp bằng ở sau lưng của nó, nàng một tay chống đầu, hai mắt nhắm chặt, lông mi cong và dài, giống như những con bướm sắc sỡ trong biển hoa, đáng yêu lại mê người.

Có lẽ do uống rượu, hiện tại nàng đang trong tình trạng ngủ gật.

Bàn tay chống đầu, khi thì lung lay, khi thì cúi đầu xuống, môi đỏ mọng khi thì cong lên, biểu cảm phong phú kia, dung mạo tuyệt mỹ, liền khiến Bắc Minh Liên Thành vẫn luôn đứng bên cạnh nàng, nhìn không được bật cười.

Nữ nhân này...

Thế nhưng ngồi ở sau lưng rắn... Ngủ gà ngủ gật!

Cho dù cử chỉ làm người ta kinh ngạc như thế, nhưng bộ dáng ngủ say của nàng, khiến Bắc Minh Liên Thành sinh ra loại hứng thú nào đó.

Bên cạnh, Mặc Trần muốn nói lại thôi nói : “Đại vương...”

Bắc Minh Liên Thành rất nhanh thu lại ánh mắt tràn ngập hứng thú, vẻ mặt tĩnh xuống, nói : “Nói.”

Mặc Trần thành khẩn nói : “Xu thế hiện giờ, chúng ta nên chọn như thế nào.”

Ánh mắt nhanh nhẹn của Bắc Minh Liên Thành tùy ý nhìn thoáng qua chỗ quân đội tập nập kia, lại vô cùng bình tĩnh nói : “Đội.”

Môi Mặc Trần run lên, vô lực thở dài, xem ra, chờ không được người kia, trước tiên qua đàm phán...

Bên kia, hoàng đế Tây quốc Lâm Dịch Huân ở trong vòng tròn bảo vệ của quân đội Tây quốc, đang nhàn nhã ở trong chiến xa uống nước trà. Đại tướng quân Tây quốc Đông Dẫn Hạo nói : “Hoàng thượng, Đông quốc cùng Nam quốc chiến tranh, Bắc quốc tới cứu viện, chúng ta vì sao phải nghe theo những lời yêu ngôn hoặc chúng của người nọ... đến vùng nước đục này?”

Đông Dẫn Hạo biểu huynh đệ của Lâm Dịch Huân, cho nên trong lúc hai người nói chuyện với nhau, ít đi tăng tăng trở ngại.

Trong chiến xa, tay Lâm Dịch Huân nâng ly trà, đang từ từ nhấp nháp.

Hắn mặc một bộ khôi giáp vàng óng khí chất xuất chúng, trên mũ mào vàng óng cắm lông chim tuyết trắng. Trang bị khôi giáp hoàn mỹ làm cả người hắn thoát nhìn càng thêm anh tuấn, nhìn dung mạo phiêu dật như trích tiên, chân mày thon thon như nữ tử, đôi mắt hẹp dài, ánh sao rực rỡ. Dưới mũi ưng, môi mỏng cười như không cười nói : “Giống như người nọ, chúng ta án binh bất động, đến xem cảnh nào nhiệt cũng không tồi.”

Môi Đông Dẫn Hạo run lên, nói : “Hoàng thượng... Xu thế này, coi như chúng ta muốn đến xem nào nhiệt, chỉ sợ cũng khó có thể không quan tâm đi.”

Lâm Dịch Huân cười nói: “Quả nhân dân bao nhiêu quân đội?”

Đông Dẫn Hạo nói : “Ba vạn đại quân, còn có...” Nói tới chỗ này, Đông Dẫn Hạo hình như nghĩ tới điều gì, ánh mắt chột lóe, ngậm miệng lại.

Lâm Dịch Huân bí hiểm cười cười, nói : “Người nhìn xem ở đây, Đông quốc và Tây quốc có bao nhiêu người.”

“Đông quốc tuy bao vây thành trì Nam quốc, nhưng cũng chỉ có một vạn quân đội, mà Bắc Quốc ít nhất cũng có năm vạn quân đội.” Phân tích đến đây, hai mắt Đông Duẫn Hạo bỗng sáng ngời, kinh hãi nói: “Như vậy coi như, không cần chúng ta ra tay, Đông quốc liền biến thành bại tướng dưới tay Bắc quốc.”

Lâm Dịch Huân lắc đầu, chắc chắn nói : “Thủ đoạn của Trác Nhiên từ trước đến nay âm thầm cay độc, sao có thể không chuẩn bị tốt kế hoạch hành động chứ.”

Nói tới đây, môi hắn khẽ nhếch, cười nói: “Dựa theo lời người nọ, chúng ta chỉ biết đến xem trò vui, nhân tiện mở mang kiến thức, gần đây lời đồn về Thiên nữ kia, rốt cuộc biến thành bộ dạng gì rồi.”

Đông Duẫn Hạo cái hiểu cái không gật gật đầu, nói : “Nói như vậy, Đông quốc cũng không nhất định sẽ bại...”

Xu thế khó bề phân biệt như thế, khiến Đông Duẫn Hạo bỗng cảm thấy đau đầu.

Theo như lời người nọ, bọn họ chỉ cần đến xem một màn kịch hay là được.

Bên kia, quân đội Đông quốc bị đánh từ hai phía, quân đội của Trác Nhiên lại không có ai bày ra bộ dáng bối rối hay sợ hãi, khí thế to lớn kia, làm cho người ta không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ Trác Nhiên để lại một tay(一手).

“Đại vương, chúng ta bị hai nước Tây Bắc đánh từ hai phía trái phải, muốn hay không...”

Người nọ nói còn chưa nói xong, ánh mắt Trác Nhiên chợt lóe, quyết đoán nói : “Không.”

Trác Nhiên nhếch môi cười lạnh nói: “Tình anh đều giữ lại sử dụng sau cùng.”

“Để phán đoán xu thế hiện tại, chúng ta khá bất lợi, nếu như không phát động trước, chỉ sợ hậu quả khó có thể tưởng tượng.”

Ánh mắt Trác Nhiên trầm xuống, nói : “Người chỉ cần chuẩn bị tốt thứ bốn vương cần, chuyện khác, không cần hỏi nhiều.”

Nói tới đây, Trác Nhiên nhếch môi cười lạnh nói: “Hiện tại, chúng ta chỉ cần chờ đợi thời cơ.”

Quả nhiên, tiếng nói của hắn vừa dứt, người nọ liền im lặng không nói.

Mây mù sáng sớm, theo thời gian từ từ mất đi, đến lúc giữa trưa, ánh sáng mặt trời gay gắt đâm người, chiếu rọi lên cả mặt hồ hậu (浑噩).

Chờ đợi đã hơn nửa ngày, bốn nước lớn Đông Nam Tây Bắc, đều không có người dẫn đầu khai ra chiến tranh, tất cả mọi người ở đây vì thời tiết nóng bức, cảm xúc bắt đầu trở nên mạnh mẽ, ngay cả rần rục thân mình to lớn kia, dưới ánh nắng mặt trời chói chang, cũng có chút lười nhác.

Mà từ từ đằng sau nó, nhiều thêm một “Phá Hồn đao”, thanh đao như ẩn như hiện lóe lên ánh sáng thần bí.

Mặc kệ cảm xúc của người ngoài có bao nhiêu nôn nóng, dung nhan ngủ say của Kiều Vô Song vẫn yên lặng như cũ.

Bắc Minh Liên Thành, bộ dáng ngủ say của nàng, khóe miệng trước sau vẫn duy trì một biên độ hoàn mỹ, khóe môi hắn nhếch lên nói: “Đang ngủ vẫn còn cười, là đang nằm mơ sao?”

Đúng vậy, cô đang ngủ mơ, một giấc mơ có quan hệ với... hắn!

Trong mơ, đó là một nơi giống như đảo nguyên tiên cảnh, mây trắng mênh mông bao xung quanh biển hoa, cảnh sắc giống như ảo ảnh mê người. Trong nước có một bóng dáng phiêu dật như tiên nữ đang nhảy múa.

Trong không trung, có mỹ nữ tay bưng khay, cười hi hi bay về phương hướng mục tiêu, bên trong bóng râm, có đám nam tử tuấn mỹ khí khái anh hùng đang chơi cò.

Tầm mắt theo cảnh tượng vui vẻ, đi tới phía trước cửa chính, ở trên cửa chính cao lớn kia, treo một cái bảng hiệu vàng óng ánh —— Nam Thiên môn!

Dưới Nam Thiên môn, có hai thiên binh canh gác chính, vẻ mặt nghiêm túc tra xét bất kì ai đi từ ngoài cửa vào, trong thời gian bọn họ tra xét lần lượt, một nữ tử mặc khôi giáp, chậm rãi đi vào.

Nàng kia có một dung mạo tuyệt sắc, trên trán lộ ra khí khái anh hùng bùng bùng khí chất, bên hông giắt một thanh đao sắc bén lóe ra kỳ quang, trong lúc nàng đi xuống một nơi cách Nam Thiên môn không xa, có người liền nghị luận sôi nổi.

“Trời a, là Chiến thần!”

“Ta đã sớm nghe nói Thiên Đình có một vị nhân vật.” Có người sợ hãi than nói: “Nàng chẳng những có dung mạo tuyệt sắc, còn đánh đâu thắng đó, chỉ bằng một mình nàng đánh thắng Yêu tộc đánh lên, được phong làm Chiến thần, hôm nay vừa thấy, quả nhiên khí phách như thế.”

“Hôm nay là thọ yến của Vương Mẫu, có thể xa xa nhìn thấy bộ dáng của Chiến thần một lần, thật là may mắn.”

Mọi người nghị luận sôi nổi, nữ tử khí khái anh hùng bùng bùng, dung mạo tuyệt sắc kia, rõ ràng đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

Thiên binh của Nam Thiên môn nhìn thấy Chiến thần đến đây, liền nói: “Chiến thần, chúng tôi đang kiểm tra danh sách khách quý tiến vào thọ yến, ngươi đây là tới tham gia thọ yến của Vương Mẫu sao?”

Vương Mẫu từng nói qua, mặc kệ Chiến thần là tới tham dự hoạt động gì, có thiệp mời hay không, cũng có thể thông qua.

Chiến thần gật gù đầu, dung mạo tuyệt mỹ lạnh như băng, khí khái anh hùng bùng bùng khí chất, có loại ngạo khí khiến thần tiên cũng khó có thể tiếp cận, chỉ thấy nàng lạnh lùng nói: “Đúng.”

“Vương Mẫu đợi ngươi đã lâu, thỉnh...”

Đội ngũ sắp xếp thật dài dưới Nam Thiên môn, lúc nhìn thấy thiên binh hành động như thế, lại bắt đầu nghị luận sôi nổi.

“Cái gì thế, chúng ta coi như cũng là tiên nhân thượng đẳng, tiến vào Thiên Đình phải xếp hàng coi như xong, còn có người đi cửa sau.”

“Nhỏ giọng một chút, ngươi cũng không thể trêu vào nàng.”

“Có gì đặc biệt hơn người, không phải đánh chết mấy tên yêu quái sao.”

Kia... Không phải mấy tên yêu quái!

Nhớ năm đó, Yêu Tộc ra quân đội hùng hậu đánh lên, khi đó Chiến thần chẳng qua là thiên binh nho nhỏ, khi đó nàng lấy lực lượng một người, diệt trọn Yêu Tộc chỉ còn lại ít ỏi mấy người, loại năng lực cường đại này, không phải toàn bộ thần tiên đều có thể làm được.

Cho nên, năng lực cường đại của nàng được Ngọc đế Vương Mẫu thưởng thức, cho nên gia phong làm Chiến thần.

Từ nay về sau, danh hào Chiến thần nổi tiếng ở trên Thiên Đình, nhưng sau khi danh hào của nàng vang dội, lại chưa bao giờ ở nơi khác gặp qua gương mặt thật của nàng.

Vì thế, nàng thành truyền thuyết của Thiên Đình.

Cho đến hôm nay, một câu 'Chiến thần' của thiên binh Nam thiên môn, đánh thức toàn bộ người chìm đắm trong truyền thuyết.

Cho nên, nàng bỗng nhiên xuất hiện, khiến mọi người điên cuồng!

Quả nhiên, giọng nói tức giận bất bình của tiên nhân kia truyền vào trong tai của Chiến thần, chỉ thấy mắt đẹp của nàng nàng khẽ liếc, môi nhếch lên, lại thoáng nở một nụ cười lạnh làm cho người ta rùng mình.

Bước chân mạnh mẽ vang dội đi đến trước mặt tiên nhân tức giận bất bình kia, mắt đẹp của Chiến thần mang theo ánh sáng lạnh như băng, lạnh lùng nhìn về phía nàng kia, giọng nói khiến người ta kinh ngạc nói: “Ngươi lắm, ta không phải đi cửa sau, mà là...” Khóe môi khẽ nhếch, lông mày nhíu lại, hoàn toàn khiêu khích nói: “Quang minh chính đại chen ngang.”

Về mặt kia, ánh mắt kia, giọng nói kia, điệu bộ nói cho người ta biết 'Ngươi có bản lĩnh thì đi qua chen ngang đi', quả thực khiến người ta phát điên.

Hóa ra đây là Chiến thần trong truyền thuyết...

Kiều ngạo như vậy!

Kết quả là, tính tình của nàng vốn đã kiêu ngạo không ai bì nổi, lúc này hành vi ngạo mạn càng rõ, có vẻ càng thêm xa không thể chạm tới.

Giống như ở dưới Nam Thiên môn, chỉ có một mình nàng là thần tiên mà thôi...

“Quá kiêu ngạo, không đáng yêu chút nào.” Có người nhẹ giọng nói thầm, tuy rằng giọng rất nhỏ, nhưng để cho tất cả mọi người ở đây nghe rõ ràng rành mạch.

Chiến thần tìm theo tiếng nhìn lại, người kia là một nam tử dung mạo tuyệt thế.

Nam tử kia mặc một thân tuyết trắng, giống như bông tuyết nhẹ lay động, lại có loại khí chất lạnh như băng. Khuôn mặt tuyệt thế của hắn, có vẻ hơi non nớt, tuổi thật nhìn cũng không lớn.

Mày kiếm dày rậm, một đôi mắt mê hoặc lòng người, chẳng qua là khẽ liếc mắt một cái, lại khiến Chiến thần thất thần một giây.

Chính là, trên người hắn có một loại khí chất mà thần tiên không nên có.

Nhận thấy khí chất của hắn không giống người thường, Chiến thần rất nhanh khôi phục cảm xúc thất thần, nhíu mày lại, cười lạnh nói: “Từ lúc nào, Thiên

Đinh cho phép loại không tiên không yêu gì đó này xuất hiện.”

Cái gì?

Không tiên không yêu? !

Mọi người nhìn về phía nam tử áo trắng, quả nhiên, trên người hắn có tiên khí.

Nhưng mà, ở bên trong nơi tiên khí thuần khiết, hình như xen lẫn tí vết, chính là... Yêu khí!

“Hắn là ai vậy, cho tới bây giờ chưa thấy qua nha.”

“Hắn không phải tiên đi.”

“Vậy hắn là ai, Yêu Tộc đều đã bị Chiến thần tiêu diệt!”

Tiếng nghị luận sôi nổi truyền vào trong tai nam tử áo trắng, trên khuôn mặt hại dân hại nước của nam tử áo trắng thoáng lộ ra vẻ xấu hổ, màu da dần dần trở nên đỏ sẫm, ánh mắt nhìn về phía Chiến thần, cũng mang theo chút hận ý cùng khó hiểu.

Chiến thần thu hết vào mắt ánh mắt hận ý mà nam tử áo trắng ném tới, lại hơi hơi nhú mày, hoàn toàn coi thường.

“Chiến thần...” Thiên binh ở Nam Thiên môn nói ở bên tai Chiến thần mấy câu, ánh mắt Chiến thần vừa chuyển, mắt nhìn về phía nam tử áo trắng, biến thành hết sức hứng thú.

Chiến thần nhướng mày, hết sức hứng thú nhìn phía nam tử áo trắng, nói : “Người họ Hoàn Nhan?”

“Không phải đâu, hắn họ Hoàn Nhan...”

“Hoàn Nhan không phải chỉ có...”

“Chắc chắn, tại sao lại như vậy.”

Lại là từng đợt tiếng nghị luận sôi nổi, lúc này bên trong tiếng nghị luận ở đây, còn thêm ánh mắt cười nhạo.

Nam tử áo trắng thấy tiếng nghị luận cùng ánh mắt cười nhạo kia, tựa như từng thanh đao găm, đâm vào lỗ tai cùng ngực của hắn phát đau.

Mặt vốn đỏ sẫm, hiện tại biến thành đỏ bừng..

Đôi mắt mê hoặc lòng người, lúc trước mang theo khó hiểu, giờ phút này hoàn toàn biến thành thống hận!

Đúng vậy, trong mắt hắn mang theo hận ý nhìn về phía Chiến thần, con ngươi đầy tơ máu, giọng nói lại kiềm chế tức giận mãnh liệt, nói : “Ta là họ Hoàn Nhan, vậy thì sao.”

Khóe miệng Chiến thần hơi nhếch, cười lạnh nói: “Chỉ là muốn nói với ngươi, ngươi hoàn toàn có thể không cần xếp hàng, thậm chí quyền hạn của ngươi còn lớn hơn ta.”

Nói xong, Chiến thần xoay người rời đi, hoàn toàn không để ý tới tiếng nghị luận không dứt phía sau người.

Có người trộm cười nói: “Chính là, đều họ Hoàn Nhan, còn giả bộ xếp hàng làm gì...”

“Như vậy tính ra, Ngọc đế kia chẳng phải là có...” Người nọ đang bắt đầu bấm ngón tay tính, đằng sau đã có người vỗ nàng ta, nàng ta quay đầu lại, hung ác nói : “Này, tại sao ngươi đánh ta?”

“Đừng làm rộn, thất tiên nữ đến đây.”

“Ồi.” Có người có cười trộm nói : “Không ngờ bọn họ trái lại rất tương thân tương ái, nhanh như vậy đã chào đón hắn.”

“Ngươi bớt tranh cãi sẽ chết à, chúng ta là thần tiên, đừng dung tục như vậy được không.”

“Thất tiên nữ đều cũng đến đây, không phải tới đón hắn, chẳng lẽ là tới đón ngươi...”

Đang lúc mọi người nghị luận sôi nổi, Hoàn Nhan Tuyết Thế nhìn bóng lưng dần dần đi xa kia, đôi mắt mê hoặc lòng người, bất ngờ chợt lóe, bỗng nhiên biến thành đỏ đậm chói mắt.

Nắm tay giấu ở trong tay áo, nắm thật chặt.

Nhóm Thất tiên nữ thấy ánh mắt đỏ sẫm kia của Hoàn Nhan Tuyết Thế, thì vô cùng hoảng sợ, ríu rít kinh hô: “Cẩn thận —— “

Chiến thần rời đi thật xa, bỗng nhiên cảm nhận được một loại sát khí mạnh mẽ.

Ánh mắt nàng phát lạnh, bàn tay vô ý thức nắm “Phá hồn đao” bên hông, nàng rất nhanh quay đầu lại, chỉ thấy một đường ánh sáng màu đỏ bỗng xuất hiện trong tầm mắt của nàng, mắt nàng đau nhói, nàng chỉ cảm thấy ‘Ầm’ một tiếng, cả người bị đao động mạnh mẽ, bỗng xê xích mấy bước chân...

Lúc Kiều Vô Song bừng tỉnh từ trong giấc mộng khó hiểu thì, hiện tại đã nhá nhem tối.

Mắt đẹp mê người mở ra, đập vào đáy mắt, chính là quân đội đông nghìn nghịt. Kiều Vô Song nhướng mày, giấc mộng kỳ quái kia, vốn chỉ là một cảnh hư ảo, nhưng mà lại làm cho tâm tình của nàng không hiểu sao lại khó chịu.

Nàng thế nhưng, mơ thấy mình và Hoàn Nhan Tuyệt Thế đang cãi nhau...

Bỗng nhiên, một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, cắt đứt suy nghĩ của nàng: “Tĩnh.”

Kiều Vô Song ngẩng đầu nhìn lại, nói chuyện chính là Bắc Minh Liên Thành, trên khuôn mặt tuần tử lạnh lùng kia, trong mắt thêm mấy phần hứng thú, ánh mắt Kiều Vô Song buồn bã, nói: “Tôi ngủ một ngày sao?”

Bắc Minh Liên Thành nhếch môi cười nói: “Bổn vương thật sự bội phục ngươi, ở dưới loại hoàn cảnh phá hư này, còn có thể ngủ được?”

Đưa mắt nhìn lại, quân đội đông nghìn nghịt, không lúc nào là không lộ ra hơi thở nguy hiểm, nhưng có tiếp tục ngồi ở trong hoàn cảnh này mà trong lòng vẫn không loạn, có lẽ, tâm tư của nàng rất nặng làm cho người ta không thể nào đoán được.

Ánh mắt Bắc Minh Liên Thành nhìn Kiều Vô Song, ngoại trừ hứng thú, còn có một chút cảm xúc phức tạp khác.

Kiều Vô Song thu hết vẻ phức tạp ấy vào trong mắt, nhưng không lên tiếng, mà là lạnh nhạt nói: “Trận chiến này, lúc nào thì phát động?”

Bắc Minh Liên Thành cười cười, nói: “Tự nhiên phải chờ thời cơ.”

“Dân chúng bên trong thành Nam quốc, nhất định lại rối loạn bước chân.” Ánh mắt Kiều Vô Song lạnh lùng, nói: “Tính mạng của bọn họ, cũng không phải là quân cờ để các người lấy ra tính kế.”

Bắc Minh Liên Thành cả kinh, nói: “Ngươi bỗng nhiên nói đến chuyện này làm gì?”

Kiều Vô Song cúi đầu, vuốt vuốt lưỡi đao sắc bén trong tay, lại phân tích rõ ràng mạch lạc nói: “Nhìn từ mặt ngoài vào, Bắc quốc các người và Nam quốc có tình hữu nghị ràng buộc. Không cần nhiều lời, tất cả mọi người sẽ cho rằng anh đến để cứu viện Nam quốc, mới phái quân đội đến đây.”

Bắc Minh Liên Thành nhíu mày lại, nói: “Sự thật quả thật như thế.”

Ánh mắt Kiều Vô Song lại lạnh lùng, quyết đoán phủ nhận nói: “Không, anh chẳng qua là đến xem trò vui mà thôi.”

Sắc mặt Bắc Minh Liên Thành tối sầm, nàng thế nhưng đoán được...

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sừng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Đàm phán

Sắc mặt Bắc Minh Liên Thành tối sầm, kế hoạch này, hẳn chưa từng bàn bạc với bất cứ người nào.

Cho nên, đáp án duy nhất, chính là nữ nhân này đã phát hiện cái gì.

Ánh mắt Bắc Minh Liên Thành, lại cười như không cười nói: “Vậy Kiều cô nương cảm thấy, bổn vương có cần vì xem cuộc vui, dẫn một đám người lớn đến đây sao?”

Mặt Kiều Vô Song vẫn lạnh lùng không chút thay đổi như cũ nói: “Cho nên tôi mới nói, những dân chúng này, cũng không phải quân cờ để các người lấy ra đùa sao?”

Về mặt Bắc Minh Liên Thành sững sờ...

Hóa ra trong mắt nữ nhân này, không riêng gì sinh mạng của dân chúng bình thường được nàng coi trọng, ngay cả đám binh lính bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng ở trên sa trường, cũng được nàng coi trọng.

Ánh mắt của hắn không tự chủ được quăng về phía Kiều Vô Song, nào có nữ tử dung mạo tuyệt sắc, bộ dạng nói năng nghiêm túc lại có vẻ lạnh nhạt vô

tình, khí khái anh hùng bùng bùng khí chất, có loại cao ngạo xa không thể chạm tới.

Hắn giống như xuất hiện một loại ảo giác, ở đằng sau Kiều Vô Song, có một con rồng khổng lồ đang giương nanh múa vuốt, bay múa xung quanh người nàng, khiến nàng có vẻ ngông cuồng giống như nữ vương.

Nhưng mà, nữ nhân thoạt nhìn không ai bì nổi này, lại nói ra những lời yêu dân như vậy, hay là...

Lời đồn 'Loạn thế tứ quốc, Thiên nữ giáng trần, người được Thiên nữ, được thiên hạ' kia, cũng không giả?

Tâm tình Bắc Minh Liên Thành phức tạp nhìn về phía Kiều Vô Song, nói: “Làm sao người phát hiện.”

Kiều Vô Song cười lạnh, nói: “Anh lặn lội đường xa từ Bắc quốc chạy tới Nam quốc, không phải tất cả đều dựa vào suy đoán và tình cờ đi.”

Nói tới đây, trong đôi mắt thông minh lạnh lợi của cô hiện lên vẻ cơ trí, ánh mắt nhẹ nhàng... lướt qua, lại không chút để ý nói: “Tôi nhớ, Từ Mặc Hàn phái tiểu nô tỳ hung hăng can quấy kia đi Bắc quốc mật báo. Sau chuyện này mấy ngày, mặc dù anh dẫn theo quân đội đến đây, nhưng bên cạnh lại thiếu bóng dáng của nha đầu kia...”

Nói tới đây, Kiều Vô Song nhún mày, nói: “Nếu như tôi không có đoán sai, cô ta hoặc là trở lại bên cạnh Từ Mặc Hàn, hoặc là, đang tiến hành một hành động bí mật nào đó.”

Sau khi Bắc Minh Liên Thành nghe xong, khuôn mặt lạnh lùng hiện lên vẻ tươi cười tán thưởng.

Chỉ thấy hắn nói: “Kiều cô nương quả thật là băng tuyết thông minh.”

Hiển nhiên, Bắc Minh Liên Thành sinh ra một loại hứng thú mãnh liệt với Kiều Vô Song, tựa như sáng sớm hôm nay lúc nhìn thấy ở đằng chỗ ánh sáng lấp lánh kỳ quái lóe lên, đập vào tầm mắt của hắn chính là nữ nhân này ngồi ở phía trên con rắn khổng lồ——

Giọng của Mặc Trần hơi kinh ngạc nói: “Đại vương, ngồi phía sau thân con rắn kia, hình như là nữ nhân. _PH_DDLQD_

Giọng Bắc Minh Liên Thành lạnh lùng nói: “Đúng vậy, đích xác là nữ nhân.”

Mọi người nhìn qua phía hồ to xa xa kia, ở giữa hồ to, một thanh đao sắc bén lóe ra ánh sáng mạnh mẽ. Làm mọi người kinh ngạc hôm nay lúc thần vật rơi xuống, có một con rắn khổng lồ từ xa bò tới đây, mà phía sau con rắn khổng lồ, còn có một nữ tử tuyệt sắc, vẻ mặt mơ hồ được con rắn đưa tới gần miệng hồ.

Con rắn khổng lồ kia lúc nhìn thấy thanh đao lóe ra kỳ quanh kia, ánh mắt xanh biếc càng trở nên sáng như tuyết, nó liều mạng phun nọc rắn, hưng phấn phe phẩy cái đuôi, cũng không cần biết dùng phương pháp gì nhắc nhở chủ nhân đã bị rượu mê thần trí, cả người chỉ ngây ngốc.

Con rắn khổng lồ có vẻ hơi lo lắng, nó đang đưa cái đầu, thân mình mềm mại hơi cong cong, nó quay đầu, dùng đầu rắn cúi xuống Kiều Vô Song đang mơ màng, có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Nhìn thấy động tác kỳ quái của con rắn khổng lồ, Mặc Trần kinh hô: “Con rắn kia muốn làm gì!”

Ánh mắt Bắc Minh Liên Thành lạnh lùng, nói: “Bình tĩnh chờ nóng vội, chúng ta nhìn xem, rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì!”

Trải qua một phen nhắc nhở gian khổ của con rắn khổng lồ, Kiều Vô Song mơ mơ màng màng, mắt đẹp cuối cùng cũng hơi hơi mở ra.

Thanh đao sắc bén vốn lóe ra ánh sáng rực rỡ kỳ lạ kia, hình như có thể cảm ứng được ánh mắt của chủ nhân.

Chỉ là một ánh mắt thoáng qua, lại khiến 'Phá Hòn đảo' hưng phấn không thôi, ánh sáng nó tản ra càng thêm mãnh liệt, ánh sáng vàng rực bỗng chiếu rọi sáng choang cả khu vực hoang phế, mọi người bị ánh sáng mạnh mẽ kia làm cho chấn kinh, không nhận được điều híp híp mắt lại.

Nhưng, chỉ riêng Kiều Vô Song.

Mắt đẹp vốn hơi hơi mở ra, lúc nhìn thấy ánh sáng vàng rực kia, lại không cảm thấy chói mắt.

Ngược lại, ở sâu trong nội tâm, lại bỗng cảm thấy ánh sáng rực rỡ kia rất quen thuộc.

“Đây là cái gì...” Môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, cô nhẹ nhàng xê dịch thân thể, đứng lên đi qua phía hồ to kia.

Lúc bước chân của Kiều Vô Song càng lại gần, thì ánh sáng của thanh đao sắc bén kia phát ra càng thêm mạnh mẽ, đến nỗi mặt đất cũng theo đó rung nhẹ nhẹ.

Mặc Trần không nhận được sợ hãi than nói: “Thanh đao sắc bén thần bí kia, không phải là từ trên trời giáng xuống sao.”

“Nhìn từ bên ngoài, quả thật rất kỳ quái.” Bắc Minh Liên Thành nhếch môi, cười lạnh nói: “Nhưng cũng phải xem nữ nhân kia có thể cảm nó lên được hay không.”

Cũng không trách Bắc Minh Liên Thành có điều hoài nghi.

Thanh đao sắc bén kia, chỉ từ bề ngoài xem ra đã không phải phàm vật, hơn nữa thân thể nó khổng lồ, trên chuôi cầm tay, có điều khắc họa tiết tinh mỹ cùng bảo thạch tinh xảo.

Theo phán đoán bên ngoài, thanh đao sắc bén thân thể khổng lồ kia, đừng nói để một nữ nhân cầm lấy, chỉ sợ ngay cả một nam nhân cũng chưa chắc cầm lên được. _PH_DDLQD_

Ngay lúc Bắc Minh Liên Thành vui sướng khi người gặp họa nghị, lúc nữ nhân kia đưa tay chạm vào thanh đao sắc bén kia, lúng túng không cách nào cầm lên được, tiếng toàn trường khiếp sợ khiến cho hân lập tức quay trở lại hiện thực.

Ngước mắt nhìn lên, chẳng biết lúc nào, Kiều Vô Song đã chạy tới bên cạnh thanh đao sắc bén.

Thanh đao sắc bén kia vốn ánh sáng rực rỡ loà mắt, ở lúc Kiều Vô Song tới gần, bỗng trở nên nhu thuận, đúng lúc này, Kiều Vô Song đưa tay lên, tùy ý nhẹ nhàng rút một cái, đang lúc mọi người không thể tin vào mắt của mình, bỗng rút thanh đao sắc bén kia ra.

Mọi người sợ hãi than nói: “Nàng thể nhưng có thể cầm được thanh đao sắc bén kia lên.”

Hơi mù sáng sớm hình như ở lúc Kiều Vô Song cầm lấy Phá Hồn đao, bỗng trở nên sáng sủa, nhưng, giờ phút này trong đầu Kiều Vô Song vẫn còn lưu lại hương vị rượu, ý thức của nàng vẫn mơ hồ.

Cho nên, cho dù nàng dễ dàng cầm lên một thanh khổng lồ lưỡi dao sắc bén, ở nàng ý thức của mình bên trong, nàng sẽ nghĩ đến chính cô ta lấy là không qua chỉ là một thanh tiêu đồ chơi.

Chỉ thấy môi đỏ mọng của Kiều Vô Song hơi mím, hết sức không thú vị cầm thanh đao sắc bén lên quay vài vòng, cũng chỉ quay nhẹ vài vòng, trong không khí giống như xuất hiện loại hơi thở nguy hiểm nào đó.

'Vù vù vù ——' Không biết tiếng động từ đâu truyền đến, mọi người rối rít quan sát hai bên, có người bỗng kinh ngạc nói: “Trời ạ, gió lốc, có gió lốc!”

Gió lốc này, đang đưa xoay trở lại, mang theo hơi thở nguy hiểm nhanh chóng tới gần cả quân đội khổng lồ.

Tiếng gió 'Vù vù vù', thổi tất cả đất đá bay mù trời trên mặt đất, tầm mắt mọi người lại bị hỗn loạn, gió lớn thổi bay tóc của bọn họ, quốc kỳ Bắc quốc bị thổi bay trong gió lốc điên cuồng đang đưa.

Hoa phục xanh ngọc của Bắc Minh Liên Thành bị thổi đến đang đưa trái phải, gió mạnh khiến hân không nhận được đưa tay bắt lấy cột trụ xe ngựa, ngay cả như vậy, hân vẫn cảm thấy gió lớn kia giống như muốn thổi bay hân.

Chỉ thấy giọng hân trầm thấp, ở sức gió mạnh mẽ, có vẻ hơi mờ ảo nói: “Chẳng lẽ vấn đề đúng là do thanh đao sắc bén kia.”

Mặc Trần vừa chịu đựng sức gió mạnh mẽ, vừa hô lớn: “Đại vương, để thuộc hạ đi qua nói mấy câu với nàng, còn nao như vậy tiếp nữa, chúng ta còn chưa tới Nam quốc, toàn quân đã bị diệt.”

“Không, đừng đi —— “

Bắc Minh Liên Thành đang muốn khuyên can, nhưng Mặc Trần vẫn cố chấp bước đi lên, liêu lĩnh đi qua chỗ Kiều Vô Song.

Mặc Trần tuy là người luyện võ, nhưng ở sức gió mạnh mẽ này, đi lên đường tới như cũ có chút khó khăn.

Hân vừa mới tới gần Kiều Vô Song không bao lâu, ánh mắt của con rắn xanh khổng lồ kia phát lạnh, phun nọc, miệng bỗng mở ra, im lặng quay về phía Mặc Trần phát ra đe dọa.

Hai tay Mặc Trần nắm chặt trường kiếm bên hông, không hề sợ hãi nhìn về phía con rắn xanh, nói: “Ta không muốn thương tổn người, càng không muốn thương tổn chủ nhân của người, nhưng nếu các người muốn thương tổn quân đội của ta, vậy cũng chỉ có thể thật xin lỗi —— “

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Đàm phán (tt)

Nói xong, Mặc Trần dùng sức rút chuôi kiếm ra, chỉ nghe 'Xoẹt' một tiếng, chuôi kiếm tuyết trắng ở trong gió lớn 'Chi chỉ' rung động.

Tư thế của Mặc Trần hoàn toàn chính là muốn đánh một trận với con rắn màu xanh.

Con mắt xanh biếc của con rắn màu xanh, ánh ngược miêu tả động tác cầm trường kiếm trong tay của Mặc Trần, chỉ thấy ánh mắt nó lạnh lẽo, trong nháy mắt, thân mình nó chỉ là hơi động một chút, cái đầu thật lớn đã chặn ngay trước mặt Mặc Trần.

Nội tâm của Mặc Trần cất giấu mạnh mẽ sợ hãi, mặt ngoài giả bộ bình tĩnh, hai mắt vẫn lạnh như băng, tay to cầm trường kiếm trong tay dùng sức vung lên, đòn sức chém về phía con rắn màu xanh kia.

Con rắn màu xanh phản ứng phản ứng rất nhanh, chẳng biết từ lúc nào đã thay đổi tư thế. Giờ phút này, nó cách Mặc Trần hơi xa một chút, hai mắt xanh biếc, giống như pha lẫn cảm xúc khác thường.

Ngay tại lúc Mặc Trần chuẩn bị tập kích con rắn màu xanh thì, chỉ thấy thân mình con rắn màu xanh khê cong, cái đầu thật lớn chọc chọc về phía Kiều Vô Song đang mơ mơ màng màng, mắt đẹp tràn ngập sương mù của Kiều Vô Song nhìn về phía con rắn không lơ.

Do con rắn màu xanh ngăn cản, cô dừng lại động tác chơi đùa thanh đao sắc bén. Con rắn màu xanh cuối cùng là ngăn cản hành động tiếp tục cầm 'Phá Hồn đao' xoay vòng vòng của Kiều Vô Song.

Theo động tác dừng lại của nàng, không lâu sau, gió lốc điên cuồng kia, bỗng dừng lại.

Mặc Trần không nhịn được quay đầu nhìn lại, quân đội trùng trùng điệp điệp của Bắc quốc bọn họ, ở lúc bị gió lốc do con người tạo ra tập kích, cả quân đội bị thổi đến không có sức sống.

Toàn bộ binh lính, đều lao đảo té trên mặt đất, cờ tung bay bị thổi thật xa...

Mặc Trần nhìn lại phía Bắc Minh Liên Thành...

Mặt Bắc Minh Liên Thành lạnh như băng nhìn về phía bọn họ, lông tóc không tổn hao gì.

Hoàn hảo, xe ngựa phồn hoa kia dùng vật liệu cao cấp nhất chế tạo, cho nên ở gió lốc tập kích, xe ngựa cũng không bị thương hại gì, nhưng tâm tình của con ngựa giống như có chút dao động.

Bắc Minh Liên Thành đi qua phía Kiều Vô Song, giọng trầm thấp chậm rãi nói: “Không muốn nói cho bốn vương, trận gió lốc này thật sự do thanh đao sắc bén trong tay ngươi tạo ra.”

Đi tới mới phát hiện, hóa ra nữ tử kỳ quái này, dung mạo lại tuyệt sắc như vậy.

Một bộ đồ bó đồ thắm, vải dệt trên người làm lộ ra dáng người mê người của nàng, quần dưới chân nhẹ bay, làm cả người nàng có vẻ phiêu dật giống như tiên.

Trên dung mạo tuyệt sắc, một đôi mắt đẹp hại người, giống như mang theo một tầng sương mù, ngay cả như vậy, vẫn xinh đẹp như cũ khiến Bắc Minh Liên Thành không nhịn được động tâm...

Đáy mắt Bắc Minh Liên Thành thoáng hiện ra vẻ kinh diễm, khí thế vốn lạnh như băng, bỗng trở nên hoàn toàn không có.

Kiều Vô Song ngẩng đầu nhìn lại phía Bắc Minh Liên Thành, mắt đẹp đầu tiên là nghi ngờ một hồi, sau đó, nàng chậm rãi di chuyển nhìn thoáng qua Mặc Trần, rồi lại nhìn thoáng qua quân đội nghiêng ngả đằng sau bọn họ.

Chỉ thấy môi đỏ mọng của nàng khê nhếch, cười lạnh nói: “Hóa ra anh chính là Bắc Minh Liên Thành.”

Bắc Minh Liên Thành nhú mày lại, nói: “Ngươi biết bốn vương?” _P.ANH_HOANG_DDLQD_

Kiều Vô Song trả lời thật: “Không biết...”

Môi Bắc Minh Liên Thành run lên.

Môi Kiều Vô Song khê nhếch, nói: “Anh dẫn dắt đám binh sĩ này, là dự định tiến vào cứu viện Nam quốc đi.”

“Ngươi...” Ánh mắt Bắc Minh Liên Thành chột lóe, hơi nghi nhìn về phía Mặc Trần.

Về mặt Mặc Trần cũng hơi nghi ngờ, vô lực lắc lắc đầu.

Làm sao nàng biết được...

“Thật sự là đáng tiếc...” Kiều Vô Song hình như có vẻ hơi mệt mỏi, nàng đưa tay che miệng, ngáp một cái, con rắn màu xanh bên cạnh giống như cảm ứng được, thân mình hơi nghiêng, liền làm ra một động tác mời nàng “Lên xe”.

Kiều Vô Song thuận nước đẩy thuyền ngồi ở trên lưng con rắn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hơi hơi buồn ngủ.

“Đáng tiếc cái gì.”

Bắc Minh Liên Thành hỏi rõ, ngoại trừ hơi nghi vấn ra, còn có chút nghi ngờ cùng đề phòng.

Kiều Vô Song cố gắng mở mắt đẹp buồn ngủ mơ màng ra, miễn cưỡng nói : “Trận chiến tranh này, trong các người sẽ không có bất kì người nào thắng.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Kiêu Vô Song ngồi xếp bằng ở sau con rắn khổng lồ, đã ngủ say.

Bắc Minh liên thành ở kiêu vô song ngủ không sợ hãi người bức tranh trung, có vẻ hơi kinh ngạc, nhưng lúc nhìn thấy bộ dạng ngủ say ngồi xếp bằng sau lưng con rắn khổng lồ kia của nàng, thì hơi kinh ngạc, bỗng biến thành loại tính kế nào đó.

Hay là...

Nữ nhân này đang tính toán chuyện gì?

Với loại hành động quái dị này của nàng, không khó phán đoán nàng có thể triệu hồi thêm rất nhiều con rắn khổng lồ, trong lúc bọn họ đang chiến tranh một sống một chết, thả con rắn khổng lồ ra đánh lên.

Nếu thật sự là như thế, vậy mặc kệ bọn họ cố gắng ra sao, trận chiến này sẽ trở thành một trận chiến khó mà đoán trước được.

Giọng Mặc Trần hạ thấp mấy âm, nói : “Đại vương, còn muốn tiến vào Nam quốc cứu viện hay không?”

Ánh mắt Bắc Minh Liên Thành chợt lóe, nói : “Đi.”

Dưới mệnh lệnh của Bắc Minh Liên Thành, quân đội Bắc quốc bị gió lốc thổi đến đông đưa trái phải, nhanh chóng chỉnh đốn ngay ngắn, bọn họ rất nhanh xếp thành hai đội người ngựa, tâm tình mọi người nặng nề đi theo một con rắn xanh khổng lồ, chậm rãi tới gần cửa thành Nam quốc...

_P.ANH_HOANG_DDLQD_

Bắc Minh Liên Thành nhớ lại, lần đầu tiên nhìn thấy Kiêu Vô Song, là ngông cuồng tự đại không ai bằng, hẳn cho rằng, loại nữ tử nói năng thận trọng như nàng, tuyệt đối sẽ không lo cho một người dân thường.

Nhưng, lúc nàng nói câu 'Dân chúng không phải quân cờ để các người lợi dụng' kia thì hẳn bỗng có một ý tưởng...

Nếu để cho nàng lên làm nữ vương, thế giới này có thể ở dưới sự thống trị của nàng trở nên hòa bình hay không? !

Nhưng, ý nghĩ này cũng chỉ duy trì vài giây mà thôi, đã bị Bắc Minh Liên Thành loại bỏ.

Dù sao từ trước tới nay, chưa từng có bất kỳ một nữ nhân nào có khả năng trở thành hoàng đế, Kiêu Vô Song nàng có lẽ có khí chất cao cao tại thượng, nhưng cũng chưa chắc có thể thống nhất thiên hạ.

Nghĩ như vậy, khuôn mặt lạnh lùng của Bắc Minh Liên Thành bỗng nở nụ cười, tiếng cười của hắn đưa tới cái nhìn chăm chú của Kiêu Vô Song, nhưng, nàng cũng không để ý quá nhiều.

“Tôi mặc kệ anh hiện tại đang suy nghĩ gì...” trong đôi mắt lạnh như băng của Kiêu Vô Song thoáng hiện ra ánh sáng lạnh, lạnh lùng nói: “Hôm nay, tôi sẽ chấm dứt tất cả chuyện này.”

Chấm dứt tất cả chuyện này?

Bắc Minh Liên Thành hơi nghi hoặc nhìn phía Kiêu Vô Song, nói : “Hay là, tối nay ngươi muốn ra trận?”

Nàng kia muốn nhằm vào sẽ là nước nào đây?

Đúng vậy, đêm nay nàng quả thật muốn thu dọn sạch sẽ tràng diện hỗn loạn này.

Bởi vì...

Nếu đêm nay không làm rõ ràng chuyện này, ước định ba ngày của nàng và Hoàn Nhan Tuyết Thế, sẽ có chậm trễ.

Chẳng biết tại sao, từ sau lúc nàng cảm thanh 'Phá Hồn đao' này, nàng hư ảo mơ thấy giống như bản thân thực sự đã trải qua.

Nàng vô cùng muốn biết nguyên do chuyện này, có lẽ, việc trong mộng kia, đang tiết lộ vương mắc của nàng và Hoàn Nhan Tuyết Thế...

Kiều Vô Song thu lại ánh mắt hoài niệm Hoàn Nhan Tuyết Thế, một đôi mắt đẹp mê người rất nhanh khôi phục thành lạnh nhạt ngày thường, chỉ thấy nàng nhếch môi, cười lạnh nói: “Tôi thế nhưng ngủ cả một ngày, hiện tại tinh thần dồi dào.”

Kiều Vô Song nhìn lại phía Bắc Minh Liên Thành, lông mày anh khẽ nhíu lại.

“Ngươi...” Bắc Minh Liên Thành hơi kinh ngạc nhìn phía nàng.

Sau đó, hấn giống như nghĩ tới điều gì đó, bỗng nhìn xung quanh.

Quả nhiên, theo thời gian từng chút từng chút một trôi qua, bất kể là binh lính của thành Nam quốc, hay là binh lính các nước khác, đều có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Loại chiến tranh yên lặng này càng làm cho người ta cảm thấy lo sợ, bọn lính một mặt vẫn duy trì tâm lý cảnh giác, cùng lúc một mặt lại từ sắc trời dần dần biến đen, mà cổ nén mở to mắt.

Nhìn thấy tình cảnh lần này, sắc mặt Bắc Minh Liên Thành bỗng lạnh lùng.

“Người muốn thừa dịp bọn họ tinh thần không tốt đánh lên.”

Ánh mắt Kiều Vô Song hơi khinh bỉ liếc Bắc Minh Liên Thành một cái, nói: “Tôi chưa bao giờ cần đánh lên.”

Nói xong, miệng nàng khẽ nhếch, bỗng nhảy từ trên lưng con rắn xuống nói, nói: “Nói khó nghe chút, đây chẳng qua là thừa dịp hư mà vào.”

Bắc Minh Liên Thành nhìn thấy nàng nhảy xuống từ trên lưng con rắn, giống như cảm ứng được nàng muốn làm chuyện gì, trên khuôn mặt lạnh lùng thoáng hiện ra vẻ kinh ngạc, vội vàng phối hợp nói: “Đợi một chút...”

Nhưng, Kiều Vô Song làm sao nghe lời của hấn chứ?

Chỉ thấy Kiều Vô Song đứng ở bên cạnh con rắn xanh khổng lồ, ngưng tụ thần lực, nhắm chặt hai mắt, hai tay tạo thành chữ thập, miệng bắt đầu nói thầm một câu chú ngữ nghe không hiểu, theo tiếng chú ngữ càng ngày càng dài của nàng, cả mặt đất lại theo đó nổi lên biến hóa.

Đám binh lính cố nén buồn ngủ, có người bỗng hoảng sợ kêu lên: “Trời ạ, rắn, là rắn...”

“Mẹ nó, rắn lớn như vậy, từ đâu tới đây.”

“Không tốt, những con rắn này che kín vùng gần thành Nam quốc, hay đây là kế lừa giết của Tử Mặc Hàn?”

Từng tiếng kinh hô, khiến toàn bộ đám binh lính đang buồn ngủ tỉnh táo lại.

Bọn họ ngoảnh đầu nhìn lại, quả nhiên, một đám rắn lớn không biết chui ra từ chỗ nào, đang trườn tuột bò trên mặt đất, thậm chí có con rắn bắt đầu bò tới trên thân người.

Có người thẹn quá hoá giận nói: “Mẹ nó, trong tay lão tử có đao, nhìn lão tử làm thịt đám súc sinh các ngươi.”

Chỉ thấy người nọ vừa dứt lời, hấn liền cầm đại đao trong tay, đưa tới một con rắn bên cạnh chân, một đao chém thành hai mảnh.

Nhất thời, trong không khí tự nhiên pha lẫn mùi máu tanh, mùi máu tanh ấy khiến bầy rắn càng trở nên phát điên.

Chúng nó phun nọc, ánh mắt xanh biếc lạnh thấu xương, trong nháy mắt, binh lính vừa mới chém chết con rắn kia, bị một con rắn khổng lồ đằng sau nuốt một phát đi xuống.

Mọi người ở đây thấy cảnh này, rói rít hoảng sợ phát ra tiếng kinh hô, có một số người không chịu được bùng vũ khí trong tay xuống, bước chân lao đảo co quắp ở trên mặt đất ——

Bạn đang đọc truyện *Trùm Sùng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 67: Bùng nổ

Trời ạ ——

Người kia, vậy mà lại bị con rắn khổng lồ nuốt một phát vào trong bụng!

Ai cũng biết, rắn ăn cái gì đều là nuốt một phát xuống, chỉ thấy sau khi con rắn kia nuốt người nọ vào trong bụng thì, thân mình con rắn kia có vẻ chắc thêm mấy phần. Con rắn khổng lồ phun nọc, liếm láp mồm giống như ăn vẫn chưa hài lòng, hai mắt xanh biếc vẫn lóe ra ánh sáng lạnh như băng.

“Mau bỏ vũ khí xuống, bằng không những con rắn này sẽ ăn thịt chúng ta.”

Chiến tranh còn chưa bắt đầu, binh lính đã bị cảnh tượng rắn ăn thịt người này dọa cho mất hồn, trong bọn họ có người hô to lên bỏ vũ khí xuống có thể

bảo vệ được tính mạng.

Cùng lúc đó, chủ nhân bốn nước Đông Nam Tây Bắc, lại thờ ơ khoanh tay ngồi nhìn cảnh tượng hỗn loạn này.

“Hừ, những con rắn này, lại là Kiều Vô Song làm đi.”

Trác Nhiên bị đánh từ hai bên trái phải, cũng không chút về hỗn loạn nào, dưới sự quản lý nghiêm khắc hung ác của hắn, đám binh lính của hắn mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng vì hắn có mặt ở đây, nên không ai dám khinh suất.

“Đại vương, có cần lấy đồ tốt chúng ta chuẩn bị ra không?”

Trác Nhiên cười lạnh nói: “Đương nhiên, bốn vương phân phó người chuẩn bị mấy thứ này, đều là để lấy ra đối phó đám súc sinh này.”

Mặt trời chiều ngả về tây, bầu trời lại chìm vào trong bóng đêm tĩnh mịch, đêm tối mơ hồ, không một ngôi sao tô điểm.

Ở lúc mọi người vô cùng bối rối, quân đội của Trác Nhiên bắt đầu dần dần hành động.

Đám binh lính Đông quốc làm thành một vòng tròn, tất cả binh lính Đông quốc vây quanh ở trong vòng tròn. Trong nháy mắt, bọn họ đốt lên những cây đuốc thật lớn, hình như ở trong bọn họ còn có người rắc rắc bột phấn gì đó xung quanh vòng tròn.

Làm như thế, để cho đám rắn này không thể đường hoàng tới gần bọn họ.

Bởi vì, rắn sợ lửa, càng sợ lưu huỳnh gay mũi kia...

Mặt khác, Tây quốc bên này, Đông Duẩn Hạo nói: “Hoàng thượng, người nhìn Đông quốc bọn họ...”

Lâm Dịch Huân cười như không cười nói: “Chắc chắn, hóa ra sớm đã chuẩn bị kỹ càng, khó trách không chút bối rối.”

“Hoàng thượng, chúng ta có cần chuẩn bị số lượng lớn đuốc hay không, đám rắn này tuy rằng lợi hại, nhưng khuyết điểm lớn nhất đó là lửa và lưu huỳnh.”

Lâm Dịch Huân nói: “Người xác định người có thể tìm ra được nhiều đuốc như vậy đến sao?”

“Này...” Đông Duẩn Hạo hơi chân chờ một chút, sau đó nói: “Hoàng thượng, an toàn của người là quan trọng nhất, ít nhất phải chuẩn bị đuốc cho người.”

“Không cần.” Lâm Dịch Huân quả quyết cự tuyệt.

Hiển nhiên, đám rắn này, là nghe lệnh của người nào đó mà hành động.

Cho dù rắn bò đầy đất, chỉ cần người không thương tổn chúng nó, chúng nó cũng sẽ không vọng động.

Hơn nữa, hắn hiểu rõ, ở lúc người nọ nói chuyện với hắn đã tỏ rõ, nếu như có người thả rắn, không cần rối loạn bước chân, chỉ cần bình tĩnh chờ nóng vội, im lặng xem xong tuồng vui này, nhiệm vụ của hắn liền thuận lợi hoàn thành.

Bên kia, sắc mặt của Bắc Minh Liên Thành như tro tàn nói: “Kiều cô nương, xin người mau thu hồi đám rắn này trở về.” _Panh.Hoang_D.Đ.L.Q.Đ_

Giờ phút này cảnh tượng hết sức hỗn loạn, chỉ cần có người dám dùng đao chém rắn, người nọ nhất định sẽ bị đám rắn này nuốt vào trong bụng. Cho nên, bọn lính rất tin câu nói nhằm 'Bỏ vũ khí xuống, rắn liền thả bọn họ' kia.

Kiều Vô Song lạnh lùng nói: “Lý do.”

Ánh mắt Bắc Minh Liên Thành hơi động, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Yêu cầu của người, bốn vương đáp ứng người là được chứ gì.”

“Một mình anh đáp ứng không tính.”

“Người...” Bắc Minh Liên Thành có chút nghi ngờ nói: “Trác Nhiên có cừ oán với người?”

“Không có thù oán gì với tôi.”

Kiều Vô Song cô không phải người tốt bụng gì, thích xen vào việc của người khác, chẳng qua là báo thù giúp Trương Tử Thạc mà thôi.

Bắc Minh Liên Thành hơi phiền não nói: “Vậy vì sao người phải đuổi tận giết tuyệt hắn?”

“Bởi vì anh ta là bạo quân.”

Cũng bởi vì nguyên nhân này, cho nên nàng mới sắp đặt toàn bộ ván cờ?

Đưa mắt nhìn lại, Tây quốc ít thấy tham dự chiến tranh kia, giờ phút này cũng chạy tới tham gia náo nhiệt, chẳng lẽ cũng là vãn cò nàng bày ra?

Trong lòng Bắc Minh Liên Thành lập tức cảnh giác, nói : “Lâm Dịch Huân cũng là người phải tới?”

“Tuy không phải tôi phải tới...” Kiều Vô Song nhếch môi một cái, nói : “Nhưng cũng là gián tiếp bị mê hoặc mà đến.”

“Mê hoặc?” Sớm đã nghe nói Lâm Dịch Huân không gần nữ sắc, là một Liễu Hạ Huệ nữ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, tại sao bỗng nhiên hắn lại nổi lên hứng thú với nữ nhân này.

Hiển nhiên, Bắc Minh Liên Thành hiểu lắm ý của Kiều Vô Song.

Kiều Vô Song tốt bụng giải thích, lại khơi gợi lên hứng thú của Bắc Minh Liên Thành. _Panh.Hoang_D.Đ.L.Q.Đ_

“Tôi chẳng qua, là lấy phần danh sách thần bí kia làm quân bài.”

Kiều Vô Song nhìn lại phía quân đội Tây quốc, bây giờ đã bò khắp cả mặt đất, binh lính Tây quốc hiển nhiên cũng bị dọa bể mật, nhưng suy nghĩ là biết, bọn họ lâu rồi chưa có đánh trận, cho dù quân đội lớn mạnh, nhưng trong nháy mắt lại thua ở khí thế của một vạn đại quân Đông quốc .

Bắc Minh Liên Thành lúc nghe đến phần danh sách thần bí kia thì đáy mắt thoáng hiện lên một chút cảm xúc phức tạp.

Chỉ thấy hắn nói : “Xem ra, Lâm Dịch Huân mặt ngoài phóng khoáng, cũng không phải chính nhân quân tử như vậy.”

Phần danh sách thần bí kia, mặc dù không có bất cứ ai biết trong đó là cất dấu bí mật gì, nhưng có một lời đồn đãi về phần danh sách kia, vẫn luôn lưu truyền từ quốc.

Đồn đãi, ngàn năm trước, có một thương nhân lớn(cự thương) không biết từ đâu đến, đã trở thành nhà giàu nhất(thủ phú) từ quốc trong thời buổi loạn lạc.

Khi đó từ quốc, nguyên nhân bởi vì quanh năm đánh giặc, dân chúng nghèo chỉ có thể ăn cỏ cây sống qua ngày.

Nhà giàu nhất tính tình tốt bụng, phát lương thực thời gian dài cho dân chúng, gia sản khổng lồ của hắn hấp dẫn sự chú ý của triều đình, triều đình muốn tùy tiện định ra một tội danh cho nhà giàu nhất, tịch thu toàn bộ gia sản của hắn.

Sau đó, phu nhân nhà giàu nhất cảm thấy ông trời bất công, vừa lấy ra một số tài sản thật lớn cho triều đình để che dấu, vừa lén mang sổ sách kia đi.

Đồn đãi, phần danh sách thần bí kia, chính là địa điểm che dấu sổ sách này.

Tìm kiếm theo danh sách, mỗi một lần thay đổi địa điểm sẽ xuất hiện nhân vật khác nhau, những nhân vật này có bản lĩnh phi thường, nếu có thể vượt qua từng người một, đồng của cái khổng lồ kia sẽ trở thành của mình.

Còn có một loại đồn đãi, phu nhân nhà giàu nhất kia, cũng không phải người bình thường, nghe nói nàng là thủ lĩnh Yêu Tộc, trong tay cầm một viên đan dược có thể khởi từ hồi sinh, bảo trì thanh xuân vĩnh viễn.

Theo thời gian trôi đi, những lời đồn đại kia cũng đồng thời tan biến, mọi người ngược lại càng thêm hi vọng mình có thể có được đồng của cái khổng lồ và đan dược bảo trì thanh xuân vĩnh viễn kia.

Cho nên, Bắc Minh Liên Thành mới có thể nói, Lâm Dịch Huân thoát nhìn phóng khoáng không so đo bất cứ chuyện gì, chẳng qua cũng chỉ là một người phạm mà thôi, cũng không thoát được bị mê hoặc bởi tiền tài.

Kiều Vô Song nhú mày, nói : “Xem ra, anh biết cũng không ít.”

“Người xem.” Bắc Minh Liên Thành nhìn qua phía quân đội Đông quốc, bên kia, quân đội Đông quốc dưới sự ra lệnh của Trác Nhiên, bắt đầu dẫn đầu hành động.

Trác Nhiên hắn trước sau như một dùng thủ đoạn độc ác, binh lính hàng thứ nhất, vừa giong cây đuốc lên, vừa cầm trường kiếm trong tay, bọn họ thân mặc khôi giáp, mặt không chút thay đổi, thoát nhìn giống như con rối bị điều khiển, bọn họ nối tiếp nhau ở cùng một chỗ, bước chân bền chắc, chỉnh tề đi từng bước một.

Mỗi khi binh lính hàng thứ nhất bước ra một bước không lâu sau, binh lính hàng phía sau, cũng theo đó bước theo.

Chỉ nghe 'Quẹt quẹt quẹt' bước chân trong đêm đen có vẻ hết sức kinh người.

Hoàng đế Tây quốc Lâm Dịch Huân nhìn hình ảnh trước mặt, đôi mắt nhú lại, nói : “Chẳng lẽ, Trác Nhiên định dựa vào một vạn đại quân này, chống lại chúng ta.”

Bên trong giọng nói trầm thấp của hắn có chút giọng điệu cười nhạo .

Cũng đúng, coi như không có bây giờ này, dựa vào ba vạn đại quân Tây quốc của hắn, binh lính của Trác Nhiên cho dù tinh anh, cũng vô lực chống cự.

Nhưng mà, sự thật cũng không đơn giản như Lâm Dịch Huân nghĩ.

Quân đội của Trác Nhiên, hàng thứ nhất bước ra vài bước, bỗng dừng lại vài bước, sau đó dùng cây đuốc trong tay, đe dọa bày răn.

Rắn quả nhiên sợ lửa, hai mắt xanh biếc kia, ánh ngược bóng lửa, khiến chúng nó sợ hãi lui về sau mấy bước.

Ngay tại lúc bày răn không ngừng lui lại phía sau thì, chỉ nghe nhóm binh lính thứ nhất phát ra tiếng 'Soàn soạt' gì đó, nháy mắt, ba hàng cung tiễn thủ đứng sau bọn họ, bỗng nhiên giờ cung tên chứa lửa lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùm Súng, Chiến Thần Tiểu Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.